

சமஸ்கிருதக் காவியபிரகாசம் தமிழ்த் தண்டியலங்காரம்: ஓர் ஒப்பாய்வு

Camaskirutac kāvīyapirakācam Tamil̥ taṇṭiyalaṅkāram: Ōr oppāyvu

Kavyapirakasa in Sanskrit and Tantiyalankara in Tamil: A comparative study

Thesis submitted to

Jawaharlal Nehru University for the award of the degree of

DOCTOR OF PHILOSOPHY

by

UMA B

Written in consultation with

Prof. R. Thamotharan

Professor of Tamil

**CENTRE OF INDIAN LANGUAGES
SCHOOL OF LANGUAGE, LITERATURE & CULTURE STUDIES
JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY, NEW DELHI**

2017

जवाहरलाल नेहरू विश्वविद्यालय

JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY

Center of Indian Languages

School of Language, Literature & Culture Studies

New Delhi -110067

Date: 01.05.2017

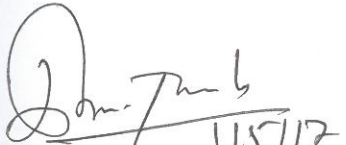
DECLARATION

I do hereby declare that the research work done in this Ph.D. Thesis entitled “Camaskirutac Kavyapirakacam Tamilt Tantiyalankaram: or oppayvu” (KAVYAPIRAKASA IN SANSKRIT AND TANTIYALANKARA IN TAMIL: A COMPARATIVE STUDY) by me is the original research work and it has not been previously submitted for any other degree in this or any other University/Institution.

B. Uma.

UMA B.

RESEARCH SCHOLAR

115/117
Prof. R. THAMOTHARAN

THE SUPERVISOR,
CIL/SLL&CS/ JNU

Prof. GOBIND PRASAD
THE CHAIRPERSON,
CIL/SLL&CS/ JNU

நன்றியுரை

ஐவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில், “சமஸ்கிருதக் காவியப்பிரகாசம் தமிழ்த் தண்டியலங்காரம்: ஓர் ஒப்பாய்வு” என்னும் தலைப்பில் நான் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்ட ஆய்விற்குச் சிறந்த ஆலோசனைகளோடு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த நெறியாளர் பேராசிரியர் இரா.தாமோதரன் ஐயா அவர்களுக்கு என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுத் தொடர்பாக எழும் ஐயங்களைப் போக்கி ஆய்வேடு சரிவர உதவிபுரிந்த பேராசிரியர் கி.நாச்சிமுத்து ஐயா அவர்களுக்கும் ஆய்வுத் தொடர்பான நூல்களை வழங்கி கருத்துரை வழங்கிய துணைப் பேராசிரியர் நா.சந்திரசேகரன் ஐயா அவர்களுக்கும் நன்றி.

இவ்வாய்வின் மூலப்பிரதிகளைச் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் போது, எனக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகங்களை மிக எளிமையான முறையில் விளக்கியதோடு, இன்முகத்தோடு சமஸ்கிருத மொழியின் இலக்கிய-இலக்கண மரபையும் கற்றுக்கொடுத்து இவ்வாய்வு செம்மையுற உதவிய மதிப்பிற்குரிய பேரா.எச்.பாலசுப்பிரமணியம் ஐயா அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

சமஸ்கிருத மொழியினைக் கற்று அதில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் உருவாக்கிய என் அன்புத் தந்தை பெ.பாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் என் வாழ்வில் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து என்னுடைய கல்வி வளர்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்கு வகித்துவரும் என் அன்பு அம்மா மற்றும் என் உடன்பிறந்த சகோதிரிகள் அவர்களுக்கும் அன்புகலந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

என் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கப்பூர்வமான ஆலோசனைகளையும் இவ்வாய்வு தொடர்பான கருத்துக்களையும் அறிவுப்பூர்வமாகப் பகிர்ந்து ஊக்கப்படுத்தியதோடு, இவ்வாய்வேட்டைச் சிறந்த முறையில் வடிவமைத்துக் கொடுத்த என் அன்புக் கணவர் த.சுந்தரராஜ் அவர்களுக்கும் எனது அத்தை, மாமா அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பதற்குத் தூண்டுதலாகவும் உதவியாகவும் இருந்த என் அன்பிற்குரிய அண்ணன் அ. ஜெயபால் அவர்களுக்கும் அன்பு தோழி வீ. கவிதா அவர்களுக்கும் என் ஆய்வேட்டினைச் செவ்வனே திருத்தம் செய்து உதவிய எனது உறவினரும் நண்பருமான ந. ஆறுமுகம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றினைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஜே.என்.யு தமிழ்த் துறையில் படித்த மூத்த முதல் மாணவர்களான அண்ணன் நிர்மல் கருணாகரன், தனசேகரன் அவர்கள் ஆய்வு தொடர்பான நூல்களை வழங்கிய என் ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு உதவினார்கள் அவர்களுக்கு நன்றி.

சமஸ்கிருத மொழியினைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு உதவியாக இருந்த சமஸ்கிருத பாரதிக்கும் அதில் காரிய கர்த்தவாக இருக்கும் சீனிவாசன், மோகன், ஸ்ரீராம், சச்சின் ஆகியவர்களுக்கும் எம்.ஏ சமஸ்கிருதம் படிப்பதற்கு வாய்ப்பளித்த திருப்பதி சமஸ்கிருத வித்யாபீட காரிய கர்த்தாவுக்கும் எனது நன்றினை உரித்தாக்குகிறேன்.

என் ஆய்விற்குத் தேவையான நூற்களை அளித்து உதவிய நண்பர் க. அய்யனார், மோ. யுவராஜ் அவர்களுக்கும் எனது ஆய்வேட்டினை நல்ல முறையில் திருத்திக் கொடுத்த நண்பர் விஜய் அமிர்தராஜ், ரா. ராமசந்திரன், தம்பி கா. கனகராஜ், எம். அஜீத் குமார் அவர்களுக்கும் என் ஆய்வுச் சுருக்கத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து உதவிய அண்ணன் முத்தமிழ் அவர்களுக்கும் தோழி வேணி, சுஷ்மா, மீனாட்சி, தீப்னா, தேவி அவர்களுக்கும் என்னுடன் பயிலும் நண்பர்களுக்கும் இன்னும் பல்வேறு சூழல்களில் ஆய்வு பற்றி விவாதித்து ஆக்கப்பூர்வமான கருத்துக்களை நல்கிய நண்பர்கள் அனைவருக்கும் நன்றினைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

உமா.பா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அஷ்டா.	: அஷ்டாத்தியாயி
இ.பதி.	: இரண்டாம் பதிப்பு
உ.ஆ.	: உரை ஆசிரியர்
உவம.	: உவமவியல்
எடு. கா.	: எடுத்துக்காட்டு
கா.பி.	: காவியப்பிரகாசம்
காவி. அல.	: காவியலங்காரம்
காவி.த. பொது.	: காவியாதர்சம் பொதுவணியியல்
காவி.சா.	: காவியானு சாஸ்திரம்
காவி.த. பொரு.	: காவியாதர்சம் பொருளணியியல்
தண்டி.சொல்.	: தண்டியலங்காரம் சொல்லணியியல்
தண்டி.பொது.	: தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல்
தண்டி.பொரு.	: தண்டியலங்காரம் பொருளணியியல்
தொ.	: தொகுதி
நா.சா.	: நாட்டியசாஸ்திரம்
நா.பதி.	: நான்காம் பதிப்பு
ப.	: பக்கம்

ப.ஆ.	: பதிப்பு ஆசிரியர்
பக்.	: பக்கங்கள்
மூ.பதி.	: மூன்றாம் பதிப்பு
மொ.ஆ.	: மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
யா.விரு.	: யாப்பருங்கலவிருத்தி
ரிக்.வே.	: ரிக்வெதம்
வீ.சோ.அல.	: வீரசோழியம் அலங்காரப் படலம்
Com.	: Commentary
Ed.	: Edition
K.P.	: Kavyapragasa
P.	: Page
Pg.	: Pages

உள்ளுறை

முன்னுரை.....	1-15
இயல் 1: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அமைப்புமுறை ஒப்பீடு.....	16-52
1.0 முன்னுரை	
1.1 காவியப்பிரகாசம்	
1.1 ஆசிரியர் குறிப்பு	
1.2 காவியப்பிரகாச அமைப்புமுறை	
1.2.1 மங்களம்	
1.2.1.1 கடவுள் வாழ்த்து	
1.2.1.2 காவிய நோக்கம்	
1.2.1.3 காவியக் காரணம்	
1.2.1.4 காவிய இலக்கணம்	
1.2.2 திஸ்ரக்சப்தவ்ருதயக்	
1.2.3 அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே	
1.2.4 தொனி	
1.2.5 குணீபூதவ்யங்யம்	
1.2.6 சித்ரக்காவியம்	
1.2.7 தோஷம்	
1.2.8 குணமலங்காரம்	
1.2.9 சப்தலங்காரம்	
1.2.10 அர்த்தலங்காரம்	
1.3 தண்டியலங்காரம்	
1.4 காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: ஒப்பீடு	
1.4.1 பொதுவணியியல்	
1.4.2 பொருளணியியல்	
1.4.3 சொல்லணியியல்	
1.5 தொகுப்புரை	

இயல் 2: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: பொருளணியியல் ஒப்பீடு.....53-85

2.0 முன்னுரை

2.1 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முற்பட்ட அணியியல் சிந்தனை

2.2 தண்டியலங்காரத்திற்கு முற்பட்ட அணியியல் சிந்தனை

2.3 காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும் : பொருளணியியல் ஒப்பீடு

2.3.1 பொருளணி வரிசை முறை ஒப்பீடு

2.3.2 பொருளணி விளக்கு முறை ஒப்பீடு

2.3.3 பொருளணி உள்வகைப்பாட்டு முறை ஒப்பீடு

2.3.3.1 தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெற்றுக்

காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறாதவை

2.3.3.2 காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெற்றுத்

தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறாதவை

2.3.3.3 இரண்டு நூல்களிலும் இடம்பெறாதவை

2.3.4 பொருளணி: சான்றுப்பாடல்கள் ஒப்பீடு

2.4 தொகுப்புரை

இயல் 3: காவியாதர்ச உருவாக்கத்தில் காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும்.....86-134

3.0 முன்னுரை

3.1. சமூகப் பின்புலம்

3.2. முந்நூல் தெரிவு செய்தல்

3.2.1 காவியாதர்சத்திற்கு முந்தைய நூல்களின் ஒப்பீடு

3.2.2 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முந்தைய நூல்களின் ஒப்பீடு

3.2.2.1 அணி தொடர்பானவற்றை விளக்குதல்

3.3 கோட்பாட்டுப் பின்புலம்

3.3.1 காவியாதர்சத்திற்கு முந்தைய கோட்பாடு

3.3.2 காவியலங்கார அணி கோட்பாடு

3.3.3 காவியாதர்ச அணிகோட்பாடு

3.3.4 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முந்தைய கோட்பாடு	
3.4 காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம்: அமைப்பும் பொருண்மையும்	
3.4.1 குண இலக்கணம்	
3.4.2 காவிய வகை	
3.4.3 காவியக் குற்றம்	
3.4.4 அணிகளும் அவற்றின் வகையும்	
3.5 காவியாதர்சமும், தண்டியலங்காரமும்	
3.5.1 பொதுவணியியல் ஒப்பீடு	
3.5.2 பொருளணியியல் ஒப்பீடு	
3.5.2.1 அணிகள் பிற அணிகளோடு பயின்று வருதல்	
3.5.2.2 உவம உருபு	
3.5.2.3 புறநடை மரபு	
3.5.3 சொல்லணியியல் ஒப்பீடு	
3.6 கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திமுறை	
3.7 தொகுப்புரை	
முடிவுரை	135-141
பின்னிணைப்புகள்	142-234
பின்னிணைப்பு 1: சமஸ்கிருத அணி இலக்கண வரலாறு	
பின்னிணைப்பு 2: சமஸ்கிருதம் - தமிழ் அணிப்பெயர்கள்	
பின்னிணைப்பு 3: காவியப்பிரகாசம், காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணிகள்: ஓர் ஒப்பீடு	
பின்னிணைப்பு 4: காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அணி உள்வகை ஒப்பீடு	
பின்னிணைப்பு 5: காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறாத அணி உள்வகை ஒப்பீடு	
பின்னிணைப்பு 6: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அணி விளக்க முறை, சான்றுப்பாடல் ஒப்பீடு	
பின்னிணைப்பு 7: காவியப்பிரகாசம் (பொருளணியியல்) தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பு துணைநூற் பட்டியல்	

ABSTRACT

Kavyapirakasa in Sanskrit and Tantiyalankara inTamil: A comparative study

Introduction

Tolkappiyam, the first extant work of Tamil grammar covers the descriptions on the ‘Rhetoric Grammar’ (aniyilakkanam; figures of language) under the chapter simile. Later on, In ‘Veerachozhiyam’ which is one of the five grammatical thoughts of Tamil, (ezhuththu, col, porula, yaappu, ani) the rhetoric aspects of the language was described as following Sanskrit work ‘Kaviyatharsam’. Subsequently, more works such as Thandiyalangaaram, Maaranalangaram, Thonnul vilakkam, Muthuveeriyam were written based on the Sanskrit rhetorical conventions. Though the rhetoric works in Tamil were written on the basis of Sanskrit rhetoric aspects, it would have been authored in the Tamil context. Considering the requirement of a comparative research to understand this, the present study proposes to analyse the Sanskrit work ‘Kavyapirakasam’ written in 11thAD and Tamil work ‘Thandiyalangaaram’ written in 12thAD. Noteworthy, both the books were authored in the same time period.

Kavyapirakasam in rhetoric conventions of Sanskrit

The convention of rhetoric in Sanskrit was there from Regvedic times, subsequently appeared in both epics of Ramayana and Mahabharata believed to be composed by Valmiki and Vyasara respectively. However Natya sastra of Bharatamuni, composed in 2nd BC is considered as the primary work devoted to discuss the rhetoric aspects of language. The Sanskrit rhetorical convention was classified in to two (i) tradition of considering rhetoric as a makeup and (ii) tradition of deeming rhetoric as soul, where ‘Natya Shastra’ belongs to the former group. The trend of exploring the soul in literature arouse later, during when the scholars proposed various rhetoric principles. Sanskrit has five ornamental properties such as central dogma, ornament, character, style and direction. The same has been explained in ‘Kaviyalangaaram’, ‘Kaviyatharsam’, ‘Kavyapirakasam’, ‘Kavyanusaasanam’ and ‘Chandralogam’. Though the descriptions of rhetoric embellishment was found in ‘Natya Shastra’, it was comprehensively explained in the later works such as ‘Kaviyalangaaram’ and ‘Kaviyatharsam’. These works were

written between 7, 8 AD and the work 'Kavyaprakasam' composed after that. It was authored by Mammata. He was born in Kashmir and educated in Banaras. He wrote the book 'Kavyaprakasam' in Banaras. In this book, Mammata had given a great importance to literature and its authors. His metaphors were grammatically written. He had written two books namely, 'Kavyaprakasam' and 'Saptaviyabaravigra'. 'Kavyaprakasam' has ten chapters and it served as a model to the composition of other books such as 'Darupanam' and 'Prathaparuthiriam'. There were about 30 commentaries for 'Kavyapirakasam'. This shows the importance of 'Kavyapirakasam' among the other books which define rhetoric embellishments. Mammata's principles on rhetoric embellishments were equivalent to those proposed by Anandhavardhana. Through Sushil Kumar's work¹, Mammata's statement 'a poetry which is structured based on words and meanings should not have any flaws but encompass appreciable characters' is understood. Mammata categorizes a poetry into three based on the reference material viz., Stylistic, characteristic and picturistic. These categories have further sub-divisions and similarly, he has also grouped the poetic errors into three namely, terminological errors, rhetoric errors and sentence errors.

'Kavyapirakasam' has ten chapters namely, invocation, thisrasaptavaruthayagak, changes in word modulations, types of styles, rhetoric characters, picturisation, mistakes, character, word usage and meaning usage.

Thandiyalangaaram in Tamil rhetoric conventions

The remarks on similes and passions mentioned in 'Tholkappiyam' served as the primary source for Tamil rhetoric embellishments. Long after 'Tholkappiyam', many books were originated on rhetoric grammar, of which most are based on Sanskrit language. For example, the books 'Veerachozhiyam' and 'Thandiyalangaaram' were based on the Sanskrit work 'Kavyatharisam'. According to G. Sundaramoorthy², 'since the books on Tamil rhetoric embellishments were structured based on Sanskrit literatures, it was not possible for understanding the Tamil rhetoric conventions. By avoiding the destruction of Tholkappiyam, we could have paved way for the origin of many literatures based on it. It was due to this destruction, the Sanskrit languages carved in'. His words depict the rhetoric characters of Tamil.

---

¹ Sushil kumar De, *History of Sanskrit poetics*, vol.2.p.218

² G.Sundaramoorthy, *Anikotpadu*, Vaigai Malar vol.2.p. 147

Rhetoric embellishments in Tamil classified in to three based on certain characters. K. Kaveri (2004) has classified it as follows:

- Tamil tradition - Tholkappiam, Thivagaram, Pingala Nigandu
- Tamil-Sanskrit fusion tradition - Veerachozhiyam, Thandiyalangaaram, Maranalangaaram, Muthuveeriyam, Swaminatham, mThonool Vilakkam etc.
- Sanskrit tradition - Kuvalayaanatham, Chandralogam

Of the above, Veerachozhiyam, Thandiyalangaaram, Maranalangaaram, Muthuveeriyam, Swaminatham and Thonool Vilakkam describes the Tamil rhetoric embellishments based on Sanskrit notions. Noteworthy is the ‘Thandiyalangaaram’, which has three chapters namely, ‘Pothuvaniyiyal’, ‘Porulaniyiyal’ and ‘Sollaniyiyal’ with 126 poems.

SCOPE AND OBJECTIVE

The present research primarily aims at examining Sanskrit work ‘Kavyaprakasam’ (11thAD) and Tamil work ‘Thandiyalangaaram’ (12thAD) to analyse whether the influence of ‘Kavyaprakasam’ is present in ‘Thandiyalangaaram’.

In India, both Sanskrit and Tamil are being spoken since times and they have a strong literature heritage. Many scholars had compared the literatures of both the languages and pursued their research on it. Of them, R.Raghava Ayyengar (1935), S.Vaiyyapuri Pillai (1949), P.S.Subramaiya Sastri, V.I.Subramaniyam (1934), T.P.Meenakshi Sundaram pillai (1982) and K.Meenakshi (1999) are noteworthy. Other than Tamil scholars, many International academicians had also performed a comparative study between Sanskrit and other languages including Tamil. In 1786, Sir William Jones did a comparative study between Sanskrit and other European languages in The Asiatic Society, Kolkatta and showed the relations between these languages. Following him, Goldberg Babu, Greem, Max Mueller, Brookeman, George L Hart conducted similar investigations. Although similar studies were performed among the languages, a very few work has been done on comparing the rhetoric grammar of Tamil and Sanskrit. In addition, research was scanty in the area of comparing the grammars in literatures. In this

context, the present research proposes to perform a comparative study on ‘Kavyaprakasam’ (Sanskrit) and ‘Thandiyalangaaram’ (Tamil).

EXISTING RESEARCH IN THIS AREA

Among the scholars who studied the Tamil rhetoric grammar, worth mentioning are E. Sundaramurthy (1972), Victor (1983), Vijayarani (1984), Selvarajan (1987), R. Kannan (2003), R. Araventhana (2004) and K. Kaveri (2009). Of these, R. Araventhana and K. Kaveri had conducted a comparative study on Tamil and Sanskrit.

Thesis

- Vijayarani.R, 1984, *Rhetoric Dictionary*, Pre-Doctoral Thesis, University of Madras, Chennai.

The thesis explains the timelines of Tamil rhetoric grammar. It also enumerates the Tamil rhetoric terms.

- Alamelu, 1989, *Thandiyalangaaram and Maranalangaaram: A Research*, Doctoral Thesis, University of Madras, Chennai.

The thesis compares the Tamil literatures ‘Thandiyalangaaram’ and ‘Maranalangaaram’ based on the rhetoric grammar.

- Kusalamani.S, 1990, *Origin and growth of Tamil Rhetoric Grammar*, Doctoral Thesis, Bharathidasan University, Thiruccirappalli.

The thesis explains the evolution of Tamil rhetoric grammar from ‘Tholkappiam’ to ‘Aruvagai Ilakanam’ in a chronological manner.

- Selvaraj.D, 1990, *Principles of Rhetoric Grammar (Porulanigal alone)*, Doctoral Thesis, University of Madras, Chennai.

The thesis has three chapters, where the scholar explains the definitions for rhetoric, the growth of rhetoric grammar, and rhetoric in literature in these chapters, respectively.

- Kaveri.K, 2009, *Growth of Rhetoric Grammar in Sanskrit and Tamil*, Doctoral Thesis, University of Madras, Chennai.

The thesis has three chapters. The first explains the rhetoric usage in Sanskrit with reference to ten books ranging from 'Natya Shastra' o 'Ramavarmaya Sopunam'. The second chapter describes the origin of rhetoric grammar literatures in Tamil and its growth. The third chapter shows the characteristic features of 'Kavyalangaaram' and 'Veerachozhiyam'.

Research Books

- Lele.W.K, 1999, *Bhamaha's Kavyalankara: A Stylistical and Methodological Study*, Prakash Mudranalaya. Kothrud.

The book '*Bhamaha's Kavyalankara*' was written in 7th AD and has six chapters. The first chapter explains the invocation, second describes two moralities namely 'vidharba neri' and 'kouda neri', third chapter details the characters, fourth on errors, fifth chapter on reason for errors and the sixth on the practise of poets.

- Meenakshi.K.1999, *Literary Criticism in Tamil and Sanskrit*, International Institute of Tamil Studies, Chennai.

The book compares the 'porulathigaram' of 'Tholkappiyam' with 'Natya Shastra'. The author compares the chapters of 'Tholkappiam' namely 'agathinaiyiyal', 'uvamaiyiyal' and 'meipatiyal' with the character and style of 'Natya Shastra'. The results were discussed as literature meaning and literature principle.

- Dasgupta.S.N, *A History of Sanskrit Literature*, Vol.1.,Ed 2,University of Calcutta, Calcutta.

The book summarizes the ideologies evidenced in Sanskrit literature. The author had categorized the literature into five namely, epic, myth, drama and stories.

- Kannan.R, 2003, *History of Rhetoric Grammar*, Kuththan Publishers, Chennai.

The book on 'History of Rhetoric Grammar' analyses the origin and growth of Tamil rhetoric grammar. The book explains hundreds of rhetoric meanings from 'Aniyilakanam' by Vishaka Perumalayar and describes 'Chitrakavis' from 'Maranalangaaram'.

- Araventhana.R, 2004, *Tamil Ani Ilakana Marabum Ilakana Maruvasippum*, Sabanayakam Publications, Chidambaram.

The book details the principles of grammar, Tamil rhetoric embellishments, rhetoric grammar in ‘Tholkappiam’ and ‘Veerachozhiyam’. Further, ‘Kavyatharsam’ was translated in Tamil and a comparative study was performed with ‘Veerachozhiyam’.

- Thamizhannal, 2012, *Thandiyalangaaram*, Chellappa Publishers, Madurai.

The book was written in the mixed conventions of Tamil and Sanskrit. It explains ‘Thandiyalangaaram’ under ‘Pothuvaniyiyal’ (common rhetoric), ‘Porulaniyiyal’ (rhetoric meaning) and ‘Sollaniyiyal’ (rhetoric terms).

- Nataraja Sharma.T, 1963, *The Simili in Tamil (A Comparative study of Tholkappiyam-Uvamaiyal and Tandiyalankaram Uvamai ani)*.

The book compares the similes and metaphors present in ‘Tholkappiam’ and ‘Thandiyalangaaram’.

Articles

- Araventhana.R, 1998, *Veerachozhiya Aniyilakana Marabu*, Inthamizh aayvalar manra aayvukkovai, Madurai.

The essay demonstrates that simile which is the core of rhetoric grammar in ‘Tholkappiam’ was used in varied positions and levels in the work ‘Veerachozhiyam’. The authors cite the societal background, usage of rhetoric terms, etc in support of this and explain the unique features of similes and metaphor in Veerachozhiyam in this essay using various directives.

- Araventhana.R, 1994, *Tholkapiya Aniyilakana Marabu*, Tholkappiyak karuththarangam, University of Bharatitasan, Thiruccirappalli.

In this essay, the author describes the types of similes practised in Tholkappiam’s rhetorical grammar. The author highlights the uncertainty which exists in determining whether the thought of similes belong to Sanskrit or to Tamil. Further, the author also states that though a conclusion could not be reached in determining to which language the simile belongs, the usage of similes in Tamil varies with Sanskrit.

- Araventhana.R, 1994, *Tamil Ilakana Marabum Ilakana Maru Aivum*

In this essay, the author detailed the progressive growth of rhetoric grammar in Tamil. The essay also explains the usage of two terms ‘Alangaram’ and ‘Ani’ in rhetoric grammar by citing Elampooranar’s works.

- David Millins, 2007, *Unravelling the Kavyapragasa: Jayadeva Piyusavarsa’s Idiosyncratic Sequence of Topic in the Chandraloka*.

The author compares and contrasts the ‘Kavyapragasa’ and ‘Chandraloka’ on the basis of rhetoric structuring.

IN WHAT WAY THE PROPOSED RESEARCH IS GOING TO BE DIFFERENT FROM EXISTING WORK

Scholars like K. Kaveri and R. Araventhana had examined the rhetoric aspects of Sanskrit. K. Kaveri’s doctoral thesis describes the basics and history of rhetoric usage in Sanskrit. Similarly, R. Araventhana had performed a comparative study on ‘Kavyatharsam’ with other Tamil literatures in the work ‘Tamil Ilakana Marabum Ilakana Maru Vaasippum’.

The present study upheld these two works Sanskrit basic. As a model and proposes to critically analyse ‘Kavyapirakasam’ (Sanskrit) and ‘Thandiyalangaaram’ (Tamil). This research differs from prior researches in this context refer under the following sections:

1. Sanskrit of Kavyapirakasam text is translated into Tamil, The translation contains Rhetoric Definition, Rhetoric types, their sub-types, Sample poetries.
2. Similarities and differences in rhetoric embellishment in Kavyapirakasam and Thandiyalangaaram.
3. Comparison of the contents of kavyatharsam, Kavyapirakasam and Thandiyalangaaram.
4. It examines the rhetoric grammar usage in both of literatures and its principle, classification and definition.

PRIMARY SOURCE MATERIAL FOR THIS STUDY

The present study considers Kavyapirakasa and Tandiyalangaara other kaavya related literatures as the primary source materials.

Tamil books

- Iramalingaththampiran K, 1938, Tandiyalangaaram(Suppiramaniya Tesikar Urai), Thirunelveli Thenninthiya saiva Siththantha Nurpathippuk Kazhakam, Chennai.
- Suppiramaniyam V.T, 1998, Tandiyalangaaram, Mullai Nilaiyam. Chennai.

English books

- Delvalkar S.K, 1924, Kavyadarsa of Dandin, The Oriental Book Supplying Agency, poona.
- Rangacharya(Commentary), 1970, Kavyadarsa of Dandi, Bhandarkar oriental Research Institute, Poona.
- Gajendragadkar A.B., 1979, The Kavyaprakasa of Mammata, Popular Prakashan Bombay.
- Sri Ganganatha Jha, 1967, Kavyaprakasha of Mammata with English Translation, Bharatiya Vidya Prakasan,Varanasi.

Other research articles, publications, essays and internet sources on Kavyapirakasam and Tandiyalangaaram will serve as secondary source materials.

HYPOTHESIS

‘Kavyatharsam’ was written in Sanskrit during 7thAD. Based on this, ‘Thandiyalangaaram’ was written in Tamil during 12th AD. In Sanskrit, ‘Kavyapirakasam’ was written following ‘Kavyatharsam’ in 11thAD. The period of origin coincides for ‘Thandiyalangaaram’ and Kavyapirakasam’ and based on this the present study was proposed.

It is conceived that both the books will have the influence of ‘Kavyatharsam’, and hence it is crucial to examine the limits of rhetoric grammar, rhetoric types, their sub-types and poetic examples to prove it.

APPROACH/ METHOD/ TECHNIQUE

Basically, the present research is a comparative study of two rhetoric grammar books from different languages namely Tamil and Sanskrit. Tamil belongs to Dravidian language whereas Sanskrit is an Indo-Aryan language. The study proposes to compare and different the

grammatical literatures ‘Kavyapirakasam’ (Sanskrit) and ‘Thandiyalangaaram’ (Tamil). It examines the rhetoric grammar usage in both of literatures and its principle, classification and definition. It also analyses the common as well as special modules in the rhetoric grammar of both the works using a Comparative literature research methodology.

CHAPTERIZATION

The research consists of four chapters excluding Introduction and Conclusion. They are;

Introduction

Chapter 1: Kavyapirakasam and Thandialangaaram: An introduction

Chapter 2: Kavyapirakasam and Thandialangaaram

Chapter 3: Influence of Kavyatharsam in the origin of Kavyapirakasam and
Thandialangaaram

Conclusion

Introduction

Research aims, hypothesis, research methodology and research limitations will be discussed in this chapter.

Chapter 1: Structural comparison of Kavyaprakasa and Thandiyalangara

It is mandate to introduce the primary texts of the comparative study, which were chosen from two classical languages of India, that Kavyaprakasa in Sanskrit and Thandialangara in Tamil. Kavyaprakasa has ten chapters and Thandialangara has three chapters. Both texts treat the important topics of alamkarasastra, figures of speech as independent sources of charm in poetry, type of kaavya, gunas, defects, meaning of rhetoric, word of rhetoric in detailed. kavyaprakasa also discussed the dhoni, divisions of dhoni and rasa. Structure of both texts and the differences and similarities between these two texts are discussed in following subtitles,

1.1 Structure of Kavyapirakasa

1.2 Structure of Thandialangaara

1.3 Structural comparison of Kavyaprakasa and Thandialangaara

Chapter 2: Comparison of Embellishment Rhetoric in Kavyaparakasa and Thandialangara

The term ‘porulaniyiyal’ denotes the phenomena of fanatically describing the matters in poems in such a way to understand and feel the pleasure and trend of those matters. The same has been explained in both, tenth chapter of Kavyaparakasa and second chapter of Thandialangara. Kavyaparakasa describes 62 rhetoric types and Thandialangara explains 35 rhetoric types. Both differ in the classification of rhetoric types; though have some similarities in approach and treatment of rhetoric. All of these discussed in following subtitles,

2.1 Order of rhetoric

2.2 Description methods of rhetoric

2.3 Inter classification of Rhetoric

2.4 Sample poetries

Chapter 3: Role of Kavyadharsa in the formation of Kavyaparakasa and Thandialangara

The first and famous work on rhetoric, the Kavyadharsa was influenced on later rhetoric works in both Sanskrit and Tamil. This chapter describes the role of Kavyadharsa in the formation of Kavyaparakasa in Sanskrit and Thandialangara in Tamil. Through the comparison of these three texts, examine type of roles of Kavyadharsa concert in formation of Kavyaparakasa and Thandialangara, and where the roles differ in both influenced texts. All of these discussed in following subtitles,

3.1 Social background

3.2 Choosing the predecessors work

3.3 Structure of chapter and concept

3.4 Cognitive method concepts

Conclusion

This section summarizes the findings of the comparative study, briefly describe similarities and differences in treatment and classification of rhetoric between these three rhetoric texts. Analyse the grammatical relationship of Kavyadarsa and Kavyaparakasa within a language, and Kavyaparakasa and Thandiyalankara in different languages Sanskrit and Tamil.

Appendices

This puts seventh the basic information regarding subsidiary texts and material, which helps in enriching the readership of this thesis.

1. Short note on history of rhetoric grammar of Sanskrit
2. List of rhetoric names in Sanskrit and Tamil
3. List of rhetoric, treats similarly in Kavyadarsa, Kavyaparakasa and Thandiyalankara
4. List of Inter classification of Rhetoric in Kavyadarsa, Kavyaparakasa and Thandiyalankara
5. List of rhetoric, mentioned in Kavyadarsa, Kavyaparakasa and thandiyalankara
6. List of rhetoric types, not mentioned in Kavyaparakasa
7. Tamil translation of Kavyaparakasa (only tenth chapter)

ஆய்வு முன்னுரை

தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தின் உவமவியலில் அணியிலக்கணம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சியில் சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருக்கிறது. ஐந்திலக்கண நூல்களில் ஒன்றான வீரசோழியத்தின் அலங்காரப்படலத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அணியியல் சிந்தனை சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள காவியாதர்சத்தைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம் முதலிய தமிழ் அணியிலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபைப் பின்பற்றியே எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு தமிழ் அணியிலக்கண நூல்கள் சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டிருந்தாலும், தமிழ் மரபையும் உள்வாங்கியிருக்கின்றன. அணியிலக்கண வளர்ச்சியில் தமிழ் மரபிற்கும் சமஸ்கிருத மரபிற்கும் உள்ள உறவை ஆராயும் நோக்கில், இங்கு சமஸ்கிருதத்தில் கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட அணி இலக்கண நூலான காவியப்பிரகாசம், தமிழில் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட அணியிலக்கண நூலான தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களும் ஒப்பாய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஏறத்தாழ ஒரே காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய இவ்விரு நூல்களையும் ஒப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் அணியிலக்கண மரபில் சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இரு மரபிற்கும் உள்ள உறவு எளிதில் இனம் காண முடியும் என்ற நோக்கில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபில் காவியப்பிரகாசம்

சமஸ்கிருத அணி பற்றிய கருத்தாக்கம் ரிக் வேதத்திலும் வால்மீகி, வியாசர் ஆகியோர் இயற்றிய இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களிலும் நிருக்தத்திலும் அஷ்டாத்தியாயிலும் காணப்படுகின்றன. எனினும், கி.மு.2-ஆம் நூற்றாண்டில் பரதர் இயற்றிய நாட்டிய சாஸ்திரமே அணிகள் குறித்துப் பேசும் முதல்

நூலாக இனங்காணப்படுகிறது. சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபில், அணியை ஒப்பனையாகக் கருதும் மரபு, அணியை ஆன்மாவாகக் கருதும் மரபு என இரு மரபுகளை அலங்கார ஆசிரியர்கள் பின்பற்றுகின்றனர். இதில் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் அணியை ஒப்பனையாகக் கருதும் மரபைச் சார்ந்தது. இலக்கியத்தின் ஆன்மா எது என ஆராயும் போக்குப் பிற்காலத்தில் தான் தோன்றியது. அக்காலக் கட்டத்தில் அறிஞர்கள் பல்வேறு அலங்காரக் கொள்கைகளை முன்னிறுத்தினர். சமஸ்கிருதத்தில் இரசம், அலங்காரம், குணம், தொனி, இரீதி முதலிய ஐந்தும் தனித்தனி அலங்காரப் பள்ளிகளாக உருவெடுத்தன. இவற்றை விளக்கும் நூல்களாகக் காவியலங்காரம், காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், காவியானுசாசனம், சந்திரலோகம் முதலான நூல்கள் உள்ளன.

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் அணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் அதற்குப் பின் வந்த காவியலங்காரமும், காவியாதர்சமுமே அணி இலக்கணம் பற்றி முழுமையாகப் பேசுகின்றன. இந்நூல்கள் கி.பி.7,8-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுந்தவைகளாகும். இவ்விரு நூல்களுக்குப் பின் தோன்றிய நூலே காவியப்பிரகாசம். இதன் ஆசிரியர் மம்மட்டர். இவர் காஷ்மீரில் பிறந்து பனராசாவில் கல்வியை முடித்தார். பனராசாவில்தான் காவியப்பிரகாசம் என்ற அலங்கார நூலைப் படைத்துள்ளார். மம்மட்டர் காவியப்பிரகாசத்தில் இலக்கியத்திற்கும், இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். அவருடைய உவமைகள் அனைத்தும் இலக்கணத்துடனே அமைந்துள்ளன. மேலும், இவர் 'சப்தவியாபாரவிக்ரா' என்ற மற்றொரு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். பத்து இயல்களைக் கொண்ட காவியப்பிரகாசம் ஏகவளி, சாகித்தியத் தருப்பணம், பிரதாபருத்திரியம் ஆகிய நூல்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருந்துள்ளது. காவியப்பிரகாசத்திற்கு இதுவரை மொத்தம் 30 உரைகள் வந்துள்ளன. அலங்காரச் சாஸ்திர நூல்களில் காவியப்பிரகாசத்திற்குத் தனிச் சிறப்பு உண்டு என்பதை இவ்வுரைகளின் எண்ணிக்கைக் கொண்டு அறியலாம். மம்மட்டர், ஆனந்தவர்த்தனரின் கோட்பாட்டிற்கு நிலையான இடத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் ஆவார். "சொல், பொருள்

கட்டமைக்கப்படும் கவிதை குற்றங்களின்றிக் குணங்களோடு இருக்க வேண்டும்”¹ என்பது மம்மட்டர் கோட்பாடு. தொனி, இரசம் குறித்து வெளிப்படையாகக் கூறாமல் மேலோட்டமாகத் தொட்டுச் செல்கிறார். ஆனந்தவர்த்தனர் குறிப்புப் பொருள் அடிப்படையில் காவியத்தை மூன்றாகப் பகுத்துள்ளார். அவை, தொனி, குணீபூதவியங்கியம், சித்திரக்காவியம் என்பன. இவ்வகையினை மம்மட்டரும் பின்பற்றுகிறார்.

காவியப்பிரகாசம் பத்து இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை, கடவுள் வாழ்த்து (மங்களம்), திஸ்ரக்சப்தவ்ருதயக், ஒலி வேறுபாடு (அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே), தொனிவகை (தொனிபரபேதக்), குணீபூதவ்யஞ்யப்பேதக், சித்ரக்காவியம், குற்றம் (தோஷம்), குணம் (குணலங்காரம்), சொல்லணியியல் (சப்தலங்காரம்), பொருளணியியல் (அர்த்தலங்காரம்) என்பனவாகும்.

தமிழ் அணியிலக்கண மரபில் தண்டியலங்காரம்

தொல்காப்பிய உவமையியலிலும் மெய்பாட்டியலிலும் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள், பிற்காலத்தில் தமிழில் தோன்றிய அணியிலக்கணங்களுக்குத் தரவுகளாக அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியத்தையடுத்து, நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் தோன்றிய அணியிலக்கண நூல்களில் பல சமஸ்கிருத மரபைத் தழுவியமைந்தனவாகும்.

சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட காவியாதர்சம் என்ற அணியிலக்கண நூலைப் பின்பற்றித் தமிழில், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் முதலான அணியிலக்கணங்கள் தோன்றின. “சமஸ்கிருதத் தழுவல் மரபினால் தமிழ் அணியிலக்கண மரபின் தனித்தன்மையை முழுமையாக அறிய வழியில்லாது போயிற்று. தொல்காப்பிய அணியிலக்கண மரபை அழியவிடாமல் பாதுகாத்திருந்ததால் தொல்காப்பியச்

¹ Sushil Kumar De, 1923, *History of Sanskrit poetics*, vol.2.p.218

சிந்தனையை ஒட்டிச் சிறப்பான இலக்கியக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கியிருக்க முடியும். சிறப்பான ஒரு மரபை அழியவிட்டதால்தான் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை உருவாயிற்று”² என்ற ஜி.சுந்தரமூர்த்தியின் கூற்றின் வழித் தமிழ் அணியிலக்கண மரபின் நிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கி.காவேரி (2004) தமிழ் அணியிலக்கண மரபின் வகைகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

- தமிழ் மரபு - தொல்காப்பியம், திவாகரம், பிங்கல நிகண்டு
- தமிழும் சமஸ்கிருதமும் கலந்த மரபு - வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம் முதலான நூல்கள்
- சமஸ்கிருத மரபு - குவலயானந்தம், சந்திரலோகம்

மேற்கண்ட வகைப்பாட்டில் வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்து வீரியம், சுவாமிநாதம் போன்றவை அணி இலக்கண வரையறையைச் சமஸ்கிருத மரபைப் பின்பற்றித் தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்ப வகுத்துக் கொண்டன. இவற்றில் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட காவியாதர்சத்தைத் தழுவி இயற்றப்பட்ட தமிழ் இலக்கண நூல் தண்டியலங்காரம். இது பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என மூன்று இயல்களையும், 126 நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் பொதுவணியியலில் செய்யுட்களின் வகைகளான முத்தகச் செய்யுள், குளகச் செய்யுள், தொகைநிலைச் செய்யுள் போன்றவற்றைப் பற்றியும் செய்யுள் நெறியில் வைதருப்பம், கௌடம் என்ற இரண்டு நெறிகளைப் பற்றியும் கூறுகிறன. பொருளணியியல் தன்மையணி முதல் பாவிக அணி ஈறாக 35 அணிகளின் இலக்கணம் பற்றி விளக்குகிறது.

² ஜி.சுந்தரமூர்த்தி, “அணிக்கோட்பாடு”, வைகைய மலர் 2, ப.147

சொல்லணியியல், மடக்கின் வகை, சித்திரக்கவிகளின் இலக்கணம், வழு, வழுவமைதி, மலைவுகள் ஆகியவைப் பற்றி விளக்குகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட காவியப்பிரகாசத்தையும் தமிழில் எழுதப்பட்ட தண்டியலங்காரத்தையும் ஒப்பிடுவதும், அதன் மூலம் காவியப்பிரகாசத்தின் தாக்கம் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளதா? என்பதை இனங்காண்பதும் இவ்வாய்வின் அடிப்படை நோக்கங்களாகும்.

இந்தியாவில் பேசும் மொழிகளில் தமிழும் சமஸ்கிருதமும் நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியமுடைய மொழிகள். இருமொழிகளிலும் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களுக்குள் ஒற்றுமைகளையும் வேறுபாடுகளையும் பற்றி அறிஞர் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். அவர்களுள் இரா.ராகவையங்கார், எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை(1949), பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, வ.அய்.சுப்பிரமணியம்(1934), தெ.பொ.மீ(1982), கு.மீனாட்சி(1999), முதலான அறிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தமிழறிஞர்கள் மட்டுமன்றி அயல் நாட்டவரும் சமஸ்கிருத மொழியினைத் தமிழோடும் பிற வெளிநாட்டு மொழிகளோடும் ஒப்பாய்வு செய்துள்ளனர். கி.பி. 1786 இல் சர்வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவர் கல்கத்தாவிலுள்ள ஆசியக் கழகத்தில் சமஸ்கிருத மொழியினைப் பற்றி ஆராய்ந்து ஐரோப்பிய மொழிக்கும், சமஸ்கிருத மொழிக்கும் உள்ள உறவினை வெளிப்படுத்தினார். இவரைத் தொடர்ந்து கோல்புருக்பாபு, கிரீம், மாக்ஸ்முல்லர், புருக்மன், விட்னி, ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் ஆகியோர் ஆய்வு மேற்கொண்டனர். இவ்வாறு தமிழில் பலவகையான ஆய்வுகள் நிகழ்ந்து வரும் நிலையில், இலக்கண ஆய்வுகளை ஒப்பிடும் போது அணியிலக்கணம் குறித்த ஆய்வுகள் குறைந்த அளவிலே நிகழ்ந்துள்ளன. அதோடு இரு மொழிகளுக்கு இடையிலான இலக்கிய-இலக்கண ஒப்பாய்வுகளும் மிக அரிதாகவே நடைபெறுகின்றன. இச்சூழலில்

சமஸ்கிருதத்தில் தோன்றிய காவியப்பிரகாசத்தையும் தமிழில் தோன்றிய தண்டியலங்காரத்தையும் இவ்வாய்வு ஒப்பீடு செய்கிறது.

முன்னாய்வுகள்

அணியிலக்கணம் குறித்து ஆய்வு செய்தவர்களில் இ.சுந்தரமூர்த்தி(1972), விக்டர்(1983), விஜயராணி(1984), செல்வராசன்(1987), இரா.கண்ணன் (2003), இரா.அறவேந்தன்(2004), கி.காவேரி(2009) முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவார். இவர்களுள் அறவேந்தன், காவேரி ஆகியோர் சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளின் அணியிலக்கணங்களை ஒப்பீடு செய்துள்ளனர்.

ஆய்வேடுகள்

- வியஜயராணி இரா, 1984, *அணியியல் அகராதி*, இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு தமிழ் அணி இலக்கணத்தைக் கால அடிப்படையில் விளக்குகிறது. தமிழில் தோன்றிய அணிகளின் பெயர்களை அகர வரிசைப்படி பட்டியிலிட்டுச் செல்வதே இவ்வாய்வேட்டின் நோக்கமாகும்.

- அலமேலு,1989, *தண்டியலங்காரமும் மாறனலங்காரமும்: ஓர் ஆய்வு*, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

இவ்வாய்வு தமிழ் அணியிலக்கண மரபில் தோன்றிய தண்டியலங்காரத்தையும் மாறனலங்காரத்தையும் ஒப்பீடு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

- குசலாமணி சு,1990, *தமிழ் அணியிலக்கணத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்*, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்.

இது தொல்காப்பியம் முதல் அறுவகையிலக்கணம் வரையிலான தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சியை ஆராய்கிறது.

- செல்வராஜ் டி,1990, அணி இலக்கணக் கோட்பாடுகள் (பொருளணிகள் மட்டும்), முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

அணி இலக்கணக் கோட்பாடுகள் என்ற தலைப்பில் செய்யப்பட்ட இந்த ஆய்வேடு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக மொத்தம் மூன்று இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அணி அமையும் திறன் என்ற முதல் இயலில் அணி என்ற சொற்களுக்கு அறிஞர்கள் அளிக்கும் விளக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அணி இலக்கண வளர்ச்சியும் நூல்களும் என்ற இரண்டாவது இயலில் காலந்தோறும் அணி எவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றன என்பதை விளக்குகிறார். அணிகளின் சுவையும் தேவையும் என்ற மூன்றாவது இயலில் உயரையாசிரியர்கள் மேற்கொண்டுள்ள உரை மேற்கோள்களை விளக்கியுள்ளார்.

- காவேரி கி, 2009, சமஸ்கிருதம் தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சி, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

இவ்வாய்வேடு மொத்தம் மூன்று இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் இயல் சமஸ்கிருத அணியிலக்கண வளர்ச்சி என்ற தலைப்பாகும். இத்தலைப்பின் கீழ் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட அணிகளின் வரலாற்றை விளக்கியுள்ளார். அதாவது பரதரின் 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' முதற்கொண்டு சதாசிவமகினின் 'இராமவர்மய சோபூணம்' வரை மொத்தம் பத்து நூல்களை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கியுள்ளார். இரண்டாவது இயல் தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சி. இந்த இயலில் காலந்தோறும் தமிழில் எத்தனை அணியிலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன என்பதை விளக்குகிறார். மூன்றாவது இயல் சமஸ்கிருத-தமிழ் குணமலங்காரம் என்பது ஆகும். இவ்வியலில் காவியலங்காரத்திலும் வீரசோழியத்திலும் உள்ள குணங்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

ஆய்வு நூல்கள்

- Meenakshi K, 1999, Literary Criticism in Tamil and Sanskrit, International Institute of Tamil Studies.

இவ்வாய்வு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைச் சமஸ்கிருத நாடக நூலான நாட்டிய சாஸ்திரத்தோடு ஒப்பாய்வு செய்கிறது. பொருளதிகாரத்தில் உள்ள அகத்திணையியல், உவமையியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய இயல்களில் உள்ள உவமை பற்றிய செய்திகளை

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் உள்ள இரசம், தொனிக் கோட்பாடு ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுகிறார் கு.மீனாட்சி. இவை இலக்கியப் பொருள், இலக்கியக் கோட்பாடு என்ற இரண்டு வகையில் அமைந்துள்ளன.

- கண்ணன் இரா, 2003., *அணியிலக்கண வரலாறு*, கூத்தன் பதிப்பகம், சென்னை.

அணி இலக்கண வரலாறு எனும் இந்நூல் தமிழ் அணியிலக்கணத் தோற்றம் வளர்ச்சி குறித்து ஆராய்கிறது. விசாகப் பெருமானையர் எழுதிய அணியிலக்கணம் எனும் நூலைத் தழுவி நூறு பொருளணிகளையும் மாறனலங்காரத்தைத் தழுவி சித்திரக்கவிகளையும் விளக்குகிறது.

- அறவேந்தன் இரா, 2004, *தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும்*, சபாநாயகம் பப்ளிகேஷன், சிதம்பரம்.

தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும் என்ற இந்நூல் இலக்கண வாசிப்புகள், இலக்கண மரபாக்கம், தமிழ் அணியிலக்கண மரபுகள், தொல்காப்பிய அணி இலக்கண மரபு, வீரசோழிய அணி இலக்கண மரபு என்ற தலைப்பின் கீழ் அணி இலக்கணம் தொடர்பான செய்திகளைப் பற்றி விவரித்துச் செல்கிறது. மேலும் இந்நூல் சமஸ்கிருத அணியிலக்கண மரபின் முதல் நூலாகக் கருதப்படும் காவியாதர்சத்தைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்து தமிழ் அணியிலக்கண நூலான வீரசோழியத்தோடு ஒப்பீடு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

கட்டுரைகள்

- அறவேந்தன் இரா, “*தமிழிலக்கண மரபும் இலக்கண மறு ஆய்வும்*”, செந்தமிழ் செல்வி, தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சங்கம், சென்னை.

இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் தமிழில் காலந்தோறும் வளர்ச்சிப் பெற்ற அணியிலக்கணம் குறித்து விரிவாகப் பேசியுள்ளார். அலங்காரம், அணி எனும் இருவேறு சொற்களைப் பொருண்மை நோக்கில் இளம்பூரணர் வேறுபடுத்திப் பயன்படுத்தி விளக்கிச் செல்வதனை இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது.

- அறவேந்தன் இரா, “வீரசோழிய அணியிலக்கண மரபு”, ஐந்தமிழ் ஆய்வாளர் மன்ற ஆய்வுக்கோவை,மதுரை.

இக்கட்டுரையில் தொல்காப்பியத்தில் பொருட் புலப்பாட்டு இலக்கணக் கூறாக விளக்கப்பெற்ற உவமை வீரசோழியத்தில் பல்வேறு நிலைகளில் வேறுபட்டமைகின்றது என்பதனைச் சமூகப் பின்புலம், கலைச்சொல் பயன்பாடு, முன்னூல் தெரிவு செய்தல், பொருட்புலப்பாட்டு முறை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கிச் செல்கிறது.

- அறவேந்தன் இரா, “தொல்காப்பிய அணியிலக்கண மரபு”, தொல்காப்பியக் கருத்தரங்கம், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி.

தொல்காப்பிய அணியிலக்கண மரபு என்ற கட்டுரையில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரால் கூறப்பெற்றுள்ள உவமையின் வகைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். உவமைச் சிந்தனை சமஸ்கிருத மொழிக்குரியதா? தமிழ் மொழிக்குரியதா? என்பதில் முரண் உள்ளதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். உவமை எம்மொழிக்குரியது என்று வரையறுப்பதில் சிக்கல் இருப்பினும், தொல்காப்பிய உவமைக் கோட்பாடு சமஸ்கிருத உவமைக் கோட்பாட்டில் இருந்து மாறுபட்டு அமைகின்றது என்று கருதுவதற்கு மிகுதியான அகச்சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன என்பதை ஆசிரியர் இக்கட்டுரையின் வழி நிறுவிச் செல்கிறார்.

- David Millins, 2007, *Unraveling the Kavyapragasa: Jayadeva Piyusavarsa's Idiosyncratic Sequence of Topic in the Candraloka.*

இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் சந்திரலோகத்தையும் காவியப்பிரகாசத்தையும் அமைப்பு முறையில் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை விளக்கிச் செல்கிறார்.

முன்னாய்வுகளிலிருந்து இவ்வாய்வு வேறுபடுதல்

கி.காவேரி, இரா.அறவேந்தன் ஆகியோர் பிற மொழி அணியிலக்கணம் பற்றிக் குறிப்பாகச் சமஸ்கிருத அணியிலக்கணம் பற்றித் தமது நூல்களில் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இதில் கி.காவேரி ‘சமஸ்கிருதம்-தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சி’ என்னும் தலைப்பில்

முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டில் தமிழ், சமஸ்கிருதம் மொழிகளில் தோன்றியுள்ள அணிகளைப் பற்றிப் பொதுவான வரலாற்றைத் தந்துள்ளார். அதே போன்று 'தமிழ் அணியிலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும்' என்ற நூலில் இரா.அறவேந்தன் காவியாதர்சத்தைத் தமிழ் அணியிலக்கண வளர்ச்சியோடு ஒப்பாய்வு செய்துள்ளார். இவ்வாய்வு ஒரே காலகட்டத்தில் இருவேறு மொழிகளில் தோன்றிய காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களை ஒப்பாய்வு செய்வதோடு, அணியிலக்கண மரபின் மூலமுதல் நூலான காவியாதர்சத்தின் தாக்கம் இவ்விரு நூல்களில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதையும் ஆராய்கிறது. இவ்விரு ஆய்வுகளிருந்து வேறுபடும் விதமாக கீழ்வரும் வரிசை அமைகிறது:

- சமஸ்கிருதக் காவியப்பிரகாசப் பொருளணியைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்த் தண்டியலங்காரத்தோடு அணிவிளக்கம், அணி வகை, அணி உள்வகை, சான்றுப்பாடல்கள் என்ற தன்மையில் ஆராயப் பெறுகிறது.
- காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள பொருளணியை ஒப்பீடு செய்து ஒற்றுமை, வேற்றுமையை இனம் காண்பது.
- காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் அமைப்பு முறையினை ஒப்பீடு செய்யப்பெறுகிறது.
- காவியாதர்சத்தின் தாக்கம் காவியப்பிரகாசத்திலும் தண்டியலங்காரத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளதா என்று ஆராய்வது.

முதன்மைத் தரவுகள்/ஆதாரங்கள்

தமிழ், சமஸ்கிருத ஒப்பாய்விற்கு ஆதாரங்களாக விளங்கும் தரவுகள் இரு வகையில் அமைகின்றன. அவை முதன்மைத் தரவுகள், துணைமைத் தரவுகள். முதன்மைத் தரவுகள் இதன் தொடர்ச்சியாகவும், துணைமைத் தரவுகள் துணை நூற்பட்டியலிலும் அளிக்கப் பெற்றுள்ளன.

- இராமலிங்கத்தம்பிரான் கொ (ப.ஆ),1938, தண்டியலங்காரம் (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை), திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- சுப்பிரமணியம் வ.த.இராம(ப.ஆ)., 1998, தண்டியலங்காரம், முல்லை நிலையம், சென்னை.
- Delvalkar S.K (Com), 1924, Kavyadarsa of Dandin, The Oriental Book Supplying Agency, poona.
- Rangacharya (Com), 1970, Kavyadarsa of Dandi, Bhandarkar oriental Research Institute, Poona.
- Gajendragadkar A.B (Com), 1979, The Kavyaprakasa of Mammata, Popular Prakashan Bombay.
- Sri Ganganatha Jha (Com), 1967, Kavyaprakasha of Mammata with English Translation, Bharatiya Vidya Prakasan, Varanasi.

கருதுகோள்

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல் காவியாதர்சம். இதன் காலம் கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்த நூலை மூலமாகக் கொண்டு தமிழில் எழுதப்பெற்ற நூல் தண்டியலங்காரம். இதன் காலம் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டாகும். சமஸ்கிருத வரலாற்றில் காவியாதர்சத்திற்குப் பின் எழுதப்பட்ட நூல் காவியப்பிரகாசம். இதன் காலம் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டாகும். காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும் ஏறத்தாழ சமகாலக்கட்டத்தில் எழுதப்பெற்றவை. எனவே இவ்விரு நூல்களுக்கும் காவியாதர்சமே முந்நூலாக இருக்கலாம் என்பதும், அப்படியென்றால் அதன் தாக்கம் இவ்விரு நூல்களிலும் இருக்கக் கூடும் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த தமிழ் மொழியின் தண்டியலங்காரமும் இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சமஸ்கிருத மொழியின் காவியப்பிரகாசமும் இவ்வாய்வின் முதன்மை நூல்களாக விளங்குகின்றன. அணியியல் கோட்பாடுகளை விளக்கும் இவ்விரு நூல்களையும் ஒப்பீட்டு ஆராய்வதால் ஒப்பாய்வு முறையை ஆய்வு

அணுகுமுறையாகக் கொள்கிறது இவ்வாய்வு. ஒப்பாய்வின் மூலம் அணியிலக்கண விளக்கத்தில் காவியப்பிரகாசத்திற்கும் தண்டியலங்காரத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் இனங்கண்டு, பொதுக்கூறுகளையும், சிறப்புக்கூறுகளையும் விவரிக்கிறது.

ஆய்வுப் பகுப்பு / இயல் அமைப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

இயல் 1: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அமைப்பு முறை ஒப்பீடு

இயல் 2: காவியப்பிரகாசம் தண்டியலங்காரம்: பொருளணியியல் ஒப்பீடு

இயல் 3: காவியாதர்ச உருவாக்கத்தில் காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும்

முடிவுரை

பின்னிணைப்பு

முன்னுரை

ஆய்வின் நுழைவாயிலாக அமையும் முன்னுரை ஆய்வுப்பொருள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுநோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறை முதலியவற்றைச் சுருக்கமாக அறிமுகம் செய்கிறது.

இயல் 1: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அமைப்பு முறை ஒப்பீடு

இரு மொழி அணியிலக்கண நூல்களை ஒப்பீட்டு ஆராய முதலில் அந்நூல்களை அறிமுகம் செய்வது தேவையாகிறது. எனவே, சமஸ்கிருத அணியிலக்கண நூலான காவியப்பிரகாசத்தையும் தமிழ் அணி இலக்கண நூலான தண்டியலங்காரத்தையும் அறிமுகம் செய்து அவற்றின் அமைப்பு முறையை ஒப்பீட்டு ஆராயும் விதமாக இவ்வியல் அமைகிறது. காவியப்பிரகாசம் பத்து இயல்களையும், தண்டியலங்காரம் மூன்று இயல்களையும் கொண்டுள்ளன. காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களும் காவியத்தில் இடம்பெறும் காவிய வகை, குணங்கள், குற்றங்கள்,

பொருளணிகள், சொல்லணிகள் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்குகின்றன. காவியப்பிரகாசம் தொனி, தொனி வகை, இரசம், இலக்ஷணம் முதலானவற்றைப் பற்றியும் பேசுகிறது. இவ்வாறு இரு நூல்களும் அமைப்பு முறையில் வேறுபட்டுக் காணப்படுவதைக் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

- 1.1. காவியப்பிரகாச அமைப்பு முறை
- 1.2. தண்டியலங்கார அமைப்பு முறை
- 1.3 காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் அமைப்புமுறை ஒப்பீடு

இயல் 2: காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: பொருளணியியல் ஒப்பீடு

செய்யுள்களில் எடுத்துக் கூறப்படும் பொருட்களை அழகு பெற வெளிப்படுத்தி, அப்பொருள்களின் நயங்களையும் அவற்றால் பெறப்படும் இன்பங்களையும் அவற்றுள் பொதிந்துள்ள உண்மைகளையும் அவரவர் உணர்திறனுக்கு ஏற்பத் தருவது பொருளணியியல். சமஸ்கிருதத்தில் தோன்றிய காவியப்பிரகாசம், பத்தாவது இயலான பொருளணியியலில்(அர்த்தலங்காரத்தில்) 62 அணிகளைப் பற்றியும் தண்டியலங்காரம் இரண்டாவது இயலான பொருளணியியலில் 35 வகையான அணிகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. அணிகளை வகைப்படுத்துவதில் இவ்விரண்டு நூல்களும் வேறுபட்டிருந்தாலும் அணிகளின் விளக்கு முறையில் இவை இரண்டும் ஒன்றிப் போகின்றன. அவ்வாறு இவ்விரண்டு நூல்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை, தனித்தன்மை முதலியவற்றை இவ்வியல் பின்வருமாறு விளக்குக்கின்றது.

- 2.1. அணி வரிசை முறை
- 2.2. அணி விளக்கமுறைகள்
- 2.3. அணி உள்வகைப்பாடு
- 2.4. சான்றுப்பாடல்கள்

இயல் 3: காவியாதர்ச உருவாக்கத்தில் காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும்

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட காவியாதர்ச அணியியல் சிந்தனை காவியப்பிரகாசத்திலும் தண்டியலங்காரத்திலும் இடம்பெற்று இருக்க வாய்ப்புண்டு. எனவே, காவியாதர்சத்தைக் காவியப்பிரகாசத்துடனும் தண்டியலங்காரத்துடனும் ஒப்பீடு செய்வதன் மூலம் காவியாதர்சத்தின் தாக்கம் பின்வந்த இவ்விரு நூல்களிலும் இருப்பதை இனங்கான முடியும். அதன் மூலம் பிந்தைய இவ்விரு அணியிலக்கண நூல்களின் உருவாக்கத்தில் காவியாதர்சத்தின் பங்கு என்ன? அத்தாக்கம், இவ்விரு நூல்களிலும் வேறுபட்ட நிலைகளில் அமைந்திருப்பதை இவ்வியல் பின்வரும் உட்தலைப்புகளில் விளக்குகிறது.

- 3.1. சமூகப் பின்புலம்
- 3.2. முந்நூல் தெரிவு செய்தல்
- 3.3. இயல் அமைப்பும் பொருண்மையும்
- 3.4. கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திமுறை

முடிவுரை

காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களில் உள்ள பொருளணியை ஒப்பீடு செய்து அவற்றில் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமையை இனங்கண்டுள்ளதை இப்பகுதி விவரிக்கின்றது. காவியாதர்சமும் காவியப்பிரகாசமும் ஒரே மொழியில் எழுதப்பெற்ற நூல்கள் என்பதனால் இவ்விரு நூல்களின் இலக்கண உருவாக்கம் எத்தகைய தாக்கத்தினை உடையது என்பதனை ஆராய்வதன் மூலம் காவியப்பிரகாசத்திற்கும் தண்டியலங்காரத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமையினைக் கண்டறிந்து இவ்வியல் விளக்கப் பெறுகிறது.

பின்னிணைப்புகள்

இவ்வாய்வு முழுமை பெறுவதற்கு உதவியாகவும் இவ்வாய்வினை விளங்கிக் கொள்வதற்குத் துணை புரியும் வகையிலும் அமைகின்ற தரவுகள் பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை:

1. சமஸ்கிருத அணியிலக்கண வரலாறு
2. சமஸ்கிருதம் - தமிழ் அணிபெயர்கள்
3. காவியப்பிரகாசம், காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் ஒத்துள்ள அணிகள்
4. காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகை
5. காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறாத அணி உள்வகை
6. காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அணி விளக்க முறை, சான்றுப்பாடல் ஒப்பீடு
7. காவியப்பிரகாசம்(பொருளணியியல்) தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பு

இயல் ஒன்று

காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அமைப்பு முறை ஒப்பீடு

1.0 முன்னுரை

தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற தண்டியலங்காரம் காவியப்பிரகாசம் ஆகிய நூல்களை அறிமுகம் செய்து அவற்றை அகஅமைப்பு முறை, புறஅமைப்பு முறை என்ற இரண்டு நிலையில் ஒப்பீடு செய்து ஒற்றுமை, வேற்றுமையை விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

1.1 காவியப்பிரகாசம்

சமஸ்கிருத இலக்கண, இலக்கிய மரபில் அணியிலக்கணக் கூறுகள் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் காணப்பட்டாலும் முழுமையான அணியிலக்கண நூல்கள் கி.பி.7,8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பெற்ற காவியலங்காரமும், காவியாதர்சமும் ஆகும். இவ்விரு நூல்களும் அணி இலக்கணம் பற்றி முழுமையாக விளக்குகின்றன. இவ்விரு நூல்களுக்குப் பின்பு கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற நூல் காவியப்பிரகாசம். காவியப்பிரகாசம் என்பதற்குக் 'காவியத்தின் வெளிச்சம்' என்று பொருள். 'காவ்ய மேவ சந்தர்: தஷ்ய ப்ரகாசா:'¹ ('காவியமே சந்திரன், அதனுடைய வெளிச்சம்') என்று உருவகப்படுத்துகின்றனர். காவியப்பிரகாசத்தில் உள்ள அதிகாரங்களை 'உல்லாசம்'(உல்லாஸ:) என்று மம்மட்டர் குறிப்பிடுகிறார். இச்சொல் 'லஸ் லஸதி' என்ற சொல்லிருந்தே வந்தது. உல்லாசம் என்பதற்கு ஒளி(பிரகாசம்) என்று பொருள். காவியத்திற்கு அலங்காரம் ஒளிபோன்று இருப்பதால் மம்மட்டர் காவியப்பிரகாசம் என்று பெயர் வைத்துள்ளார்.

¹ A.B. Gajendragadkar, 1939, *The Kavyaprakasa of Mammatta*, p.142

1.1 ஆசிரியர் குறிப்பு

காவியப்பிரகாச நூலின் ஆசிரியர் மம்மட்டர். இவரைப் பற்றிய குறிப்பு ஏதும் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறவில்லை. இவர் காஷ்மீரில் பிறந்து, பனராசில் தொடக்கக் கல்வியை முடித்தார். பனராசில்தான் காவியப்பிரகாசம் என்ற அலங்கார நூலைப் படைத்தார் என்று இந்நூலுக்கு உரை எழுதிய ஏ.பி.கஜேந்தர கட்கர் (1939) குறிப்பிடுகிறார். இந்நூலுக்கு முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட உரைகள் இருக்கின்றன.² இவ்வரைகளின் எண்ணிக்கையின் வழி சமஸ்கிருத அலங்கார மரபில் காவியப்பிரகாசத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம்.³ இந்நூல் இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. உவமைகள் அனைத்தும் இலக்கணத்துடனே அமைந்திருப்பதோடு, புத்தரின் கோட்பாடுகளையும் 'பரியாயோக்தம்' என்ற வடிவில் குறிப்பிடப் பெறுகிறது.

1.2 காவியப்பிரகாச அமைப்பு முறை

காவியப்பிரகாசத்தில் மங்களம், திஸ்ரக்சப்தவர்ருதயக், அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே, தொனி, குணீபூதவ்யங்யம், சித்ரக்காவியம், தோஷம், குணம், சப்தலங்காரம், அர்த்தலங்காரம் என்னும் பத்து அதிகாரங்களில் 142 காரிகைகளும் உள்ளன. இந்நூல் செய்யுள்(காரிகை), விளக்கவுரை(வ்ருத்தி), உதாரணம்(உதாஹரணனி) என்ற முறையில் அமைந்துள்ளது. காவியப்பிரகாச நூலமைப்புக் கீழ்வருமாறு:

வ.எண்	அதிகாரம்	காரிகை எண்ணிக்கை
1.	மங்களம்	5
2.	திஸ்ரக்சப்தவர்ருதயக்	15
3.	அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே	3

² काव्यप्रकाशे टिप्पण्यः सहस्रं सन्ति यद्यपि। ताभ्यस्त्वस्या विशेषो य पण्डितैः से अवधार्यता॥ Introductory stanza 3 to his commentary, as quoted in Julius Eggeling's Catalogue of the Sanskrit Manuscripts: in the Library of the India Office Part 3, p.327.

³ P.V. Kane, 1971, *The History of Alamkara Literature*, pg.345-346

4.	தொனி	21
5.	குணீபூதவ்யங்யம்	3
6.	சித்ரக்காவியம்	1
7.	தோஷம்	17
8.	குணமலங்காரம்	12
9.	சப்தலங்காரம்	9
10.	அர்த்தலங்காரம்	56
	மொத்தக் காரிகைகள்	142

1.2.1 மங்களம்

முதல் அதிகாரமான மங்களம் கடவுள் வாழ்த்து, காவியம் எழுதுவதனால் உண்டாகும் பயன், காவியம் எழுதுவதன் நோக்கம், காவிய வகை ஆகியவற்றைப் பற்றி விளக்குகின்றது.

1.2.1.1 கடவுள் வாழ்த்து

கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் காவியம் சிறந்து அமைய வேண்டும் என்பதற்காகப் பிரமனையும் சரஸ்வதியும் வாழ்த்திப் பாடப்பட்டுள்ளது.

1.2.1.2 காவிய நோக்கம்

காவியம் எழுதப்படும் நோக்கத்தினை விளக்குவதாக இப்பகுதி அமைகிறது. காவியம் நோக்கம் பற்றிச் சமஸ்கிருத அலங்கார ஆசிரியர்கள் கூறும் கருத்தினைப் பின்வருமாறு பி.வி.கனே விளக்குகிறார். பரதர் நாட்டியசாஸ்திரத்தில் காவியத்தின் நோக்கம் பற்றிக் கூறுகையில், “துன்பம், கவலை, சோகம் ஆகியவற்றிலிருந்து மீட்பதே”⁴ என்றும், பாமகர் “செல்வம், புகழ் இவை இரண்டிற்காகக் காவியம் படைக்கப்படுகின்றது”⁵ என்றும், வாமனர் “குற்றம் நீங்குவதற்கும், செல்வம், புகழ் பெறுவதற்கும் காவியம்

⁴ து :³கார்தானாம் ச்ரமார்தானாம் சோகார்தானாம் பதக்கி²னாம் (நா.சா:1.11-12)

⁵ ப்ரீதி கரோதி கீர்த்தி ச ஸாதுகாவ்ய நிபந்தனம் (காவி.அல.1.2)

இயற்றப்படுகின்றது”⁶ என்றும், ஹேமசந்திரர் “இன்பத்தின் பொருட்டும் புகழுக்காகவும் உலகியல் கடந்த கவிஞனின் செயற்பாடே காவியம்”⁷ என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு அறிஞர்கள் கூறியுள்ள நிலையில் மம்மட்டர் காவியத்தின் நோக்கம் பற்றிப் பின்வரும் காரிகையில் குறிப்பிடுகிறார்.

*காவ்யம் யசசே அர்த்தகிருதே வ்யவஹாரவிதே சிவேதர சஷதயே
ஸத்ய பரநிவ்ருதயோ காந்தா சம்மிதிதயோப தேசஜே (காவி.பி. 1:2)*

பொருள்: காவியம், புகழுக்காகவும், பொருட்பேற்றிற்காகவும், வழக்காற்றினை அறிவதற்காகவும், நலன் பெறவும் இயற்றப்படுவதோடு, காதலியைப் போல மென்மையும் இனிமையும் உடைய மொழியில் பேசி நல்லாற்றுப்படுத்தும் வகையிலும் இயற்றப்படுவதாகும்.⁸

மம்மட்டர் காவியம் இயற்றுவதன் நோக்கத்தைச் சில சமஸ்கிருத ஆசிரியர்களின் வழி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். காளிதாசர் புகழுக்காகவும், பாணஹு செல்வத்திற்காகவும், ஷஹர்சன் அறிவுக்கும், தீமைகளைப் போக்குவதற்கும், மயூரா மகிழ்ச்சிக்காகவும் காவியம் இயற்றினர்.

1.2.1.3 காவியக் காரணம்

காவியம் படைப்பதற்கான காரணம் பற்றி இப்பகுதி விளக்குகிறது. காவியக் காரணம் பற்றி பாமகரும், தண்டியும் கூறுகையில், கற்பனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்⁹ என்கின்றனர். ருத்ரடரோ சக்தி, பண்பாடு, பயிற்சி ஆகிய மூன்றிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார்.¹⁰ மம்மட்டர் காவியக்காரணம் பற்றிக் கூறுகையில், படைப்பாளன் கற்பனை, பயிற்சி, பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு படைப்பினைப் படைக்கின்றான் என்கிறார். இதனைப் பின்வரும் காரிகையில் விளக்குகிறார்.

⁶ காவ்யம் ஸாத்ருஸ்டார்தம் ப்ரீதி கீர்த்தி ஹேதுத்வாத் (வாமனர்.காவி.அல.1:1:5)

⁷ காவ்யம் ஆனந்தாய யசசே காந்தா துல்யதயோபதேசயா, லோகோத்ரம் கவிகர்ம (காவி.சா..4-5)

⁸ A.B. Gajendragadkar, 1939, *The Kavyaprakasa of Mammatta*, p.12

⁹ காவ்யம் து ஜாயதே கஷ்யசித் ப்ரதிபா வத: (காவி.அல.1:5,10)

¹⁰ த்ரிதயமிதம் வ்யாப்ரியதே சக்திவியூர்த்யத்தி அப்பியாச: (ருத்.காவிய.அல.1:14)

சக்திநிர்புணதா லோகசாஸ்த்ரகாவ்யாத்தவேசுஷணாத்

காவ்யஞ்சிஷுயாப்யாச இதி ஹேதுஸ்தது³வே (காவி.பி.1:3)

பொருள்: படைப்பாளன் படைப்பினைப் படைப்பதற்கு இலக்கணம், சொற்களைச் சேகரித்தல், கலைகள் கற்றல் என்று பல்வேறு பணிகளைச் செய்கின்றான். அக்காலத்தில் மனிதரின் வாழ்வோடு இணைந்திருந்த யானை, குதிரை, நீண்ட சண்டை கத்திகள், வாள் முதலிய பொருட்களைத் தமது கற்பனைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான்.¹¹

காவியப்பிரகாசத்திற்குப் பிறகு எழுதப்பட்ட ஏகாவலி, வாக்கப்பட்டலங்காரம், அலங்காரசேவகரம் முதலிய நூல்கள் பெரும்பாலும் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறியுள்ள வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. ராஜசேகர் 'சக்தி' மட்டுமல்லாமல் 'வியூத்பத்தி' எனும் பல்வேறு கலைகளின் அறிவும் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். (ஸா(சக்தி) கேவளம் காவ்யே ஹேதுரிதி யாயாவரீய:) மேலும், தகுதியுடையது என்றறியும் சிந்தனைத் திறனும் வியூத்பத்தி என்கிறார். அதாவது காவியக்கவி, சாத்திரக்கவி என இருவகையினர் உண்டு. கற்பனை ஆற்றல் மிக்க கவித்துவமுடையவன் காவியக்கவி, செய்யுள் புனையும் ஆற்றல் மட்டும் உடையவன் சாத்திரக்கவி.¹² இவ்வாறு ஒரு காவியம் படைப்பதற்கு மேலே கூறப்பட்ட மூன்றும் முக்கியக் காரணங்களாக அமைகின்றன.

1.2.1.4 காவிய இலக்கணம்

காவிய இலக்கணம் என்னும் பகுதியில் காவிய வகை பற்றி விளக்கப்பெற்றுள்ளது. பரதர் கதை மாந்தர்களுக்கு ஒலிக்க வேண்டிய ஒலியைப் பற்றி விளக்குகையில் உத்தமம், மத்யமம், உபயம் என்ற மூன்று வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறாரே தவிர காவிய வகை பற்றி விரிவாகக் கூறவில்லை.¹³ அக்கினிபுராணம் செய்யுள், உரைநடை,

¹¹ A.B. Gajendragadkar, 1939, *The Kavyaprakasa of Mammatta*, p.3

¹² P.V.Kane, 1971, *History of Sanskrit Poetics*, p.347

¹³ ஸ்ரீ.ராமதேசிகன்(மொ.ஆ), 2001, *பரதநாட்டிய சாஸ்திரம்*, ப.469

தொடர்நிலைச் செய்யுள், ஆக்கியாயிகை, கதா, கந்தகதா, பரிகதா, கதாநிகா எனக் காவியத்தை வகைப்படுத்திச் செல்கிறது. பாமகரும் தண்டியும் மேலே குறிப்பிட்ட வகைகளுடன் ஸர்க்கபந்தம், அபிநேயார்த்தம் என்ற வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார்கள். இவர்கள் உத்தமம், மத்யமம், உபயம் என்று காவியத்தை வகைப்படுத்தவில்லை. இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த ஆனந்தவர்த்தனார் தான் முதன் முதலாகக் காவிய வகைகளாக மூன்றினைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை, உத்தமம், மத்யமம், உபயம் என்பனவாம். மேலும் இவர் ஒளசித்தியம் பற்றிக் கூறும்போது ஸங்கடனைப் பற்றிக் கூறுகிறார். ஸங்கடனை என்பது காவிய வகையைச் சார்ந்தது. இதில் முத்தகம் (தனிப்பாடல்), ஸந்தானிதகம்,¹⁴ விசேஷகம்,¹⁵ கலாபகம்,¹⁶ குளகம்,¹⁷ பர்யாயபந்தம்,¹⁸ பரிகதை,¹⁹ ஸகலகதை,²⁰ கண்ட கதை,²¹ ஸர்க்கபந்தம்,²² ஆக்கியாயிகை, கதை முதலிய காவிய வகை பற்றி விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வகைப்பாடுகளில் சில காவியாதர்சத்தில் காணப்படுகின்றன. அவை, முத்தகம், குளகம், ஸர்க்கபந்தம், ஆக்கியாயிகை என்பனவாகும்.

மம்மட்டர் ஆனந்தவர்த்தனார் கூறியுள்ள காவிய வகைப்பாட்டைக் கூறி அதற்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். அவை, உயர்நிலை(உத்தமம்), நடுநிலை(மத்யமம்), கடைநிலை(உபாயம்) என்பனவாம். உயர்ந்த நிலையில் தொனிப் பற்றிக் கூறுகிறார். நடுநிலையில் காவியத்திற்கு எவையெல்லாம் துணையாக இருக்கின்றனவோ அவற்றைப்

¹⁴ ஸந்தானிதகம்-இரண்டு சுலோகங்கள் ஒரே வினைமுற்றுப் பெற்று முடிதல்.(யுக்மகம்,யுகளம் என்றும் வழங்குவர்)

¹⁵ விசேஷகம்- மூன்று சுலோகங்கள் ஒரே வினை முற்றுப் பெறுதல்.

¹⁶ கலாபகம்- நான்கு சுலோகங்கள் ஒரே வினைமுற்று பெறுதல்.

¹⁷ குளகம்- ஐந்து சுலோகங்கள் ஒரே வினை பெற்று முடிதல்.

¹⁸ பர்யாயபந்தம் - இடையில் உள்ள சுலோகங்கள் அவ்வவற்றின் வினை முற்றால் முடிந்தாலும், இளவேனில் போன்ற குறிப்பிட்ட ஒரே பொருள் பற்றிப் புணையப்படும் பல செய்யுள்கள்.

¹⁹ பரிகதை - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றுபற்றிப் பல செய்திகளும் கூறும் பல செய்யுட்கள்.

²⁰ ஸகலகதை - நாற்பயனும் கூறி- இவ்வாறு நடந்து முடிந்தது என கதை கூறி முடிக்கும் பல செய்யுள் கொண்டது.

²¹ கண்ட கதை - ஒரு நீண்ட கதையின் ஒரு பகுதி கூறுவது.

²² ஸர்க்கபந்தம் - பெருங்காப்பியம்

பற்றி விளக்குகிறார். கடைநிலையில் காவியத்தில் குறைபாடுள்ள பொருள், ஒலிபுலன் சார்ந்தவை பற்றிக் கூறுகிறார். ஏனைய வகை பற்றி இவர் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. இதனைக் கீழ்வரும் காரிகை விளக்குகிறது.

இதம் உத்தமம் அதிசயினி வ்யங்க்யே வாச்யாத் த்வனிர் புதை: கதித:
அதாட்சி குணீபூதவ்யங்கியம் வ்யங்க்யே து மத்யமம்
சப்தசித்திரம் வாச்யசித்ர அவ்யங்க்யம் த்வவரம் ஸ்ம்ருதம் (காவி.பி:1:4)

உயர்நிலை → தொனி

நடுநிலை → குணீபூதவ்யங்கியம்

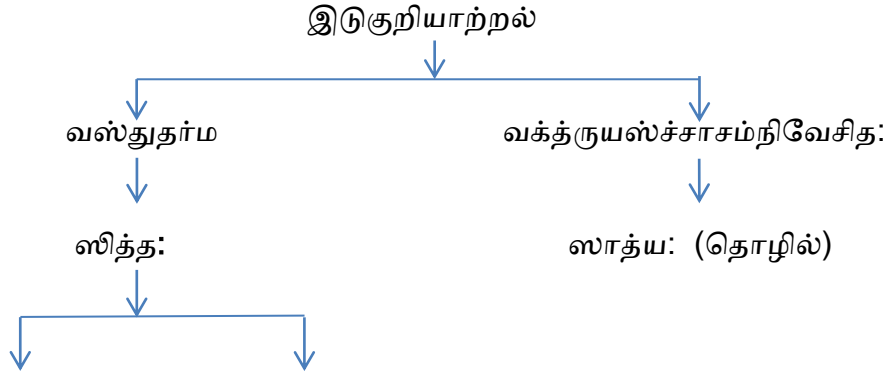
கடைநிலை → சித்ரக் காவியம்

இவற்றில் முதல் நிலையான தொனியை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறார். அவை, குறிப்புப் பொருள் (வ்யங்கியம்), இடுகுறிப் பொருள் (வாச்யம்) என்பனவாகும். இரண்டாவது நிலையான குணீபூதவ்யங்கியத்தை எட்டு வகையாக வகைப்படுத்தி ஐந்தாவது அதிகாரத்தில் விளக்கிச் செல்கிறார். இவை காவியத்தில் துணையாக வரக்கூடிய பொருள்களைப் பற்றியன. மூன்றாவது நிலையான சித்ரக்காவியத்தை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து ஆறாவது அதிகாரத்தில் விளக்குகிறார். இவை அனைத்தும் ஒரு இலக்கியம் படைப்பதற்கு முக்கியத் தேவைகளாக இருப்பதனால் இவற்றை முதலில் குறிப்பிட்டுப் பின்னர் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் மிக விரிவாக விளக்குகிறார்.

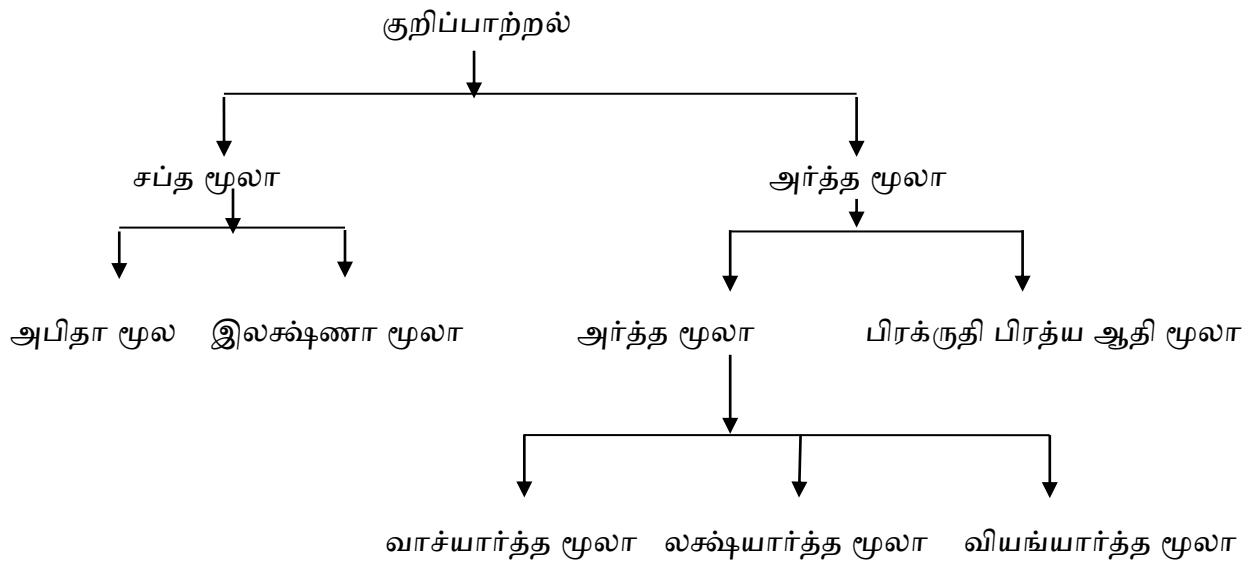
1.2.2 திஸ்ரக்சப்தவிருதயக்

திஸ்ரக்சப்தவிருதயம் என்ற இவ்வதிகாரத்தில் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் முறையைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவை, இடுகுறியாற்றல் (அபிதா), ஆகுபெயராற்றல் (இலக்ஷணா), குறிப்பாற்றல் (வ்யஞ்சணை) என மூன்று வகைப்படும். முதல் வகையான இடுகுறியாற்றல் இயல்பான பண்பு(வஸ்துதர்ம:), பேச்சாளர் மூலம் சொல்லப்படும் பண்பு என இரு வகைப்படும். இவற்றில் இயல்பான பண்பு இரண்டு வகைப்படும். அவை, பொருள்(ப்ராணப்ரத:), காரணத்தைத் தருகின்ற சிறப்புப்

பொருள்(விசேஷதானஹேது:) என்பனவாகும். இவை ஜாதி, குணம் என்ற பொருள்களில் வருகின்றன. பேச்சாளர்கள் மூலம் சொல்லப்படும் பண்பு ஸாத்ய(க்ரியா) எனப்படும். இதனைக் கீழ்வரும் வரைபடம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ப்ராணப்ரத: (ஜாதி) விசேசதானஹேது (குணம்)
 இதுபோன்றே ஆகுபெயராற்றலும் குறிப்பாற்றலும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆகுபெயராற்றல் வகைப்பாடுகள், சுத்த இலக்ஷணா, உபதான இலக்ஷணா, இலக்ஷண இலக்ஷணா, ஆரோப இலக்ஷணா, சாத்யவசனா இலக்ஷணா, கௌணி இலக்ஷணா என்று அமைகின்றன. குறிப்பாற்றல் வகைப்பாடுகளைக் கீழ்வரும் வரைப்படம் விளக்குகிறது.

இவ்வாறு சொற்கள் பயன்படுத்தும் முறையை மம்மட்டர் இவ்வதிகாரத்தில் மிக விரிவாக விளக்குகிறார். இவரது வகைப்பாடுகள் பெரும்பாலும் தொன்யா லோகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பினும், ஆனந்தவர்த்தனரைவிட விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

1.2.3 அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே

அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே என்ற இந்த அதிகாரம் படைப்பாளனுக்குத் தேவையான முக்கியப் பண்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அவை:

1. ஒலிவேறுபாடு (*intonation*)- குரலில் ஏற்றம் இறக்கம் கொடுக்கும் ஒலிகள் பற்றியது.
2. சூழல் (*occasion*) - இது காலம், இடம், வெளிப்படுத்தும் முறை, என்ற நிலையில் அமைகிறது.
3. தொனி (*suggestion*) - உட்கருத்தின் குறிப்புப்பொருள் நயத்தோடும், சொற்களின் தோற்றத்தோடும் இணைத்தல்.

1.2.4 தொனி

மம்மட்டர் இவ்வதிகாரத்தில் தமக்கு முந்திய அலங்கார ஆசிரியர்களான பரதர், பட்டநாயக்கர், பட்டலொல்லட்டர், சங்குகர், அபிநவகுப்தர் முதலானோர்களின் இரசக் கோட்பாட்டைக் கூறி, சில இடங்களில் அதனை மறுக்கவும் செய்கிறார். சமஸ்கிருத மொழியில் தொன்மை மிக்க கோட்பாடாக இரசக் கோட்பாட்டைக் கருதுகின்றனர். பரதர் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் இக்கோட்பாட்டை விளக்கிச் செல்கிறார். அந்நூலைப் பற்றி எழுந்த உரைகள் பலவாகும். ஆனால், அபிநவகுப்தர் எழுதிய 'அபிநவ பாரதி' தவிர மற்றதெல்லாம் கிடைக்கவில்லை. அபிநவகுப்தர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பட்டலொல்லட்டர், சங்குகர், பட்ட நாயகர் மூவருடைய உரையையும் பின்பற்றி மம்மட்டர் இரசக்கோட்பாட்டை விளக்கியுள்ளார்.

இரசக் கோட்பாட்டிற்கு அடித்தளமாகக் கொள்ளப்படுவது பரத சூத்திரமும், அதற்கு அறிஞர் பலர் கூறும் விளக்கங்களுமேயாகும். விபாவம்,²³ அனுபாவம்,²⁴ வியபிசாரி²⁵ பாவங்களின் இரண்டறக் கலந்த ஒருங்கிணைவால் வெளிப்படுவதே இரசம் (விபாவானுபாவ-வியபிசாரி சம்யோகத் ரஸா-நிஸ்பதீஹி)²⁶ ஆகும். இதனை மம்மட்டர் பட்டலொல்ட்டரின் கருத்தையொட்டி பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

காரணான்னயத² கார்யாணி ஸஹகார்யாணி யானி ச

ரத்யாதை³: ஸ்தா²யினோ லோகே செந்நாடக காவ்யயோ: (காவி.பி.4:27)

விபா⁴வா அனுபா⁴வாஸ்தத் கத்²யந்தே வியாபி⁴சாரிண:

வ்யத்த:ஸ தைர்விபா⁴வாதை⁴: ஸ்தாயி பா⁴வோ ரஸ: ஸ்ம்ருத: (காவி.பி.4:28)

இதன் பொருள்: நடிகன் அணிந்த வேடமும், அவனது மன எழுச்சியும் கதையை உணர்வுப்பூர்வமாக ஆக்குகின்றன. அதுவே இரசம் ஆகிறது. அதாவது அவனுக்குள் இருக்கும் (முக) பாவமே இரசமாக வெளிப்படுகிறது.

விபாவ, அனுபாவ, வியபிசாரி பாவங்களைக் காரண காரியமாக்கி அவற்றின் விளைவால் உண்டாகுவதே இரசம் என்று பட்டலொல்லடர் கூறும் கருத்தினை மம்மட்டர் மறுக்கின்றார். விபாவ, அனுபாவ, வியபிசாரி பாவங்களுக்கிடையே உள்ள உறவு காரணக்காரியம் என்றால், ஆக்குவோனும் ஆக்கப்படுவதும் நிமித்தக்காரணத்துள் அடங்கும். நிமித்தக்காரணம் மறைந்த பின்னும் காரியம் இருக்கும் என்பதே இவருடைய கருத்தாகும். சக்கரம் நீங்கிய பின்னும் மண்குடம் இருக்கும். ஆனால் விபாவ, அனுபாவ, வியபிசாரி பாவங்கள் நீங்கிவிடின் இரசம் வராது. இரசம் இப்பாவங்களுக்கு முன்னும் இல்லை பின்னும் இல்லை. இவற்றோடு ஒருசேரத் தோன்றுவதே இரசம் என்கிறார்.

²³ ஒரு சுவையைத் தோற்றுவிக்கும் அடிப்படைக் காரணமாக விளங்குவது விபாவம் .

²⁴ உள்ளத்துள் தோன்றும் சுவையைப் புறத்தோர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள் .

²⁵ ஒரு சூழலில் ஏதேனும் ஒரு சுவை மேலோங்கி நின்றாலும் அதனை விளைவிக்கும் பல துணையுணர்வுகள் அங்கு அமையும் .

²⁶ उक्तम् हि भरतेन "विभावानुभाव व्यभिचारि सम्योगाद रसनिष्पत्ति: इति

சங்குகர் குதிரை ஓவியத்தை வரைந்து அதில் ஏற்படும் நான்கு விதமான வேறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்வதன் மூலம், முருகுணர்ச்சியால் பெறும் இன்பத்தை விளக்குக்கிறார். அவை:

1. அது அதுவாகவே கருதுதல்
2. தவறாகக் கூறுதல்
3. சந்தேகமாகக் கூறுதல்
4. உறுதி செய்தல்

இதனை மம்மட்டர் 'ராமன்' என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் விளக்குகிறார். அதாவது இராமனை 'உண்மையான ராமன்' என்று கருதுதல், 'ராமன்' தான் என்று தவறாகக் கருதுதல், 'ராமனாக இருக்குமோ' என்று கருதுதல், இயற்கையாகப் பல ஒற்றுமையினால் 'ராமன் போலத்தான் உள்ளான்' என்று உறுதி செய்தல் என்று பார்வையாளன் மனதிலிருந்து குறிப்பிடுகிறார். இவர் கூற்றுபடி அழகுணர்வோடு பார்ப்பவர்களுக்கே அச்சுவை கிடைக்கும்.

இரசம் என்பது ஆக்கப்படுவதோ, உணர்த்தப்படுவதோ, படைக்கப்படுவதோ இல்லை என்கிறார் பட்டநாயக்கர். முறையான முருகியற்கலைப் படைப்பு நம் உள்ளத்தில் உள்ள உணர்ச்சியை எழுச்சிக்கொள்ளச் செய்வதாகும் என்கிறார். கவிதையிலும் நாடகத்திலும் விபாவம், அனுபாவம், வியபிசாரிபாவம் இவை மூன்றையும் பொதுமைப்படுத்தும் கூறுகள் சொற்களிலும் இருப்பதால் மறைவாக உள்ள மனவெழுச்சி மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற உவகையினால் துய்க்கப்படுகிறது. இதனைப் பின்வருமாறு அபிநவகுப்தர் மறுக்கிறார். படைப்பில் மூழ்கிப் பார்த்த பிறகு நம் உள்ளத்தில் எஞ்சி நின்று இன்பம் பயப்பதே சுவையாகும். தனி அனுபவங்கள் உலகப் பொதுமை அனுபவங்களாகி ஒன்றுகலந்து இன்பம் நல்குகின்றன. இதனால்தான் துன்பியல் நாடகங்களிலும் நாம் இன்பம் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் உலகப் பொதுவான மீஉயர் இன்ப உணர்வுக்கு அனுபவத்திற்கு மகிழ்ச்சிக்குத் தம்மை இட்டுச் செல்வதே இரசம் என்பது இவரது கருத்தாகும்.

பரதர் நாட்டிய சாஸ்த்திரத்தில் இரசம் பற்றிக் கூறுகையில் விபாவ, அனுபாவ, வியபிசாரி பாவங்களைப் பொதுப்படையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்²⁷. அதாவது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இரசத்தையும் முறைப்படி சார்ந்திருக்கவில்லை என்பது மம்மட்டருடைய கருத்தாகும். சாதாரணமாகப் புலி என்பது பயம், வீரம், கோபம், அற்புதம் என்ற நான்கு இரசங்களுக்கும் கிளர்ச்சியூட்டுகிறது. கண்ணீர் விடுதல் காதலிபாலும் அவலத்தினாலும் பயத்தினாலும் நேரலாம். சிருங்காரத்தில் வலியுணர்தல் என்ற வியபிசாரி பாவம், வீரம், அவலம், பயத்தினாலும் நேரலாம். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

வானம் இருண்டு மேகம் கருத்துக் காணப்படும் சூழ்நிலையில் தேனீக்கள் ரீங்காரம் இசைப்பதும் குயில்கள் கூவுவதும் கேட்பதற்கு இனிமையானதாகும்; இச்சூழலைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் பூமியைப் போல மெல்லிய இடையில் தளிர் முலையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் இளம் பெண்ணே! உன்னை விரும்புகின்ற காதலன் இதை அறிவனோ!²⁸

இவ்வாறு ஒரு சுவை தோன்றுவதற்கு இப்பாடலில் காணப்படும் காட்சிகளே அடிப்படை காரணமாக விளங்குகின்றன. பரதர் குறிப்பிட்டுள்ள எட்டு ரசங்கள்²⁹, எட்டு ஸ்தாயீ பாவங்கள்³⁰, முப்பத்திமூன்று வியபிசாரி பாவங்கள்³¹ என்ற நாற்பத்தி ஒன்பது வகையான பாவங்களையும் மம்மட்டர் கையாண்டுள்ளார். மேலும் இவர் பரதரின் இரசக்கோட்பாட்டை ஏற்றுச் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை உதாரண நூல்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதாவது விப்பிரலம்பரசச் சிருங்காரத்தில் வரும் சாபத்திற்குக் கீழ்வரும் சான்றினைக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

²⁷ व्याघ्रादयो विभावा भयानकस्येव वीराद् भुतरौद्राणाम् अश्रपातादयोनुभावाः शृ रस्येव करुणभयानकयोः चिन्तादयो व्यभिचारिणः शृ रस्येव वीरकरुणभयानकानामिति पृथगनैकान्तिकत्वात् सूत्रे मिलिता निर्दिष्टाः (K.P.1967:60)

²⁸ वियदलिमलिनाम्बुगर्भमेघं मधुकरकोकिलकूजितैर्दीशं श्रीः । धरणिर्भिनवाङ्कुराङ्कटङ्क प्रणतिपरे दयिते प्रसीद मुग्धे ॥ (K.P.4.16)

²⁹ உவகை , நகை, அழுகை, வெகுளி, பெருமிதம், அச்சம், இளிவரல், மருட்கை.

³⁰ காமம், சிரிப்பு, சோகம், கோபம், ஊக்கம், அச்சம், அருவெறுப்பு, வியப்பு.

³¹ சையற்ற நிலை, சோர்வு ஐயப்பாடு, பொறாமை, மதம், சிரமம், சோம்பல், தைன்யம், வருத்தம், மயக்கம், நிலைவு, கலங்காமை, வெட்கம், சபலத்தன்மை, மகிழ்ச்சி, ஆவேகம், புயல் காற்றால் தோன்றும் ஆவேகம், பெருமழையால்

கேரு போன்ற தாதுக்களின் வர்ணம் கொண்டு கோபத்துடன் இருக்கும் உன்னைக் கற்களில் வடித்துச் சித்திரம் போல் செய்து என்னை நானே உனது காலடியில் விழுந்தவாறு சபிக்கக் கோருகிறேன். திரும்பத் திரும்ப வரும் கண்ணீர் பிரவாஹத்தினால் என்னுடைய திருஷ்டியே மயங்கி இருக்கிறது.³²

மேலும், மம்மட்டர் காவியத்தில் குறிப்புப் பொருளை அறியக்கூடிய வரிசை முறையை மூன்றாக வகைப்படுத்துகிறார். அவை:

1. குறிப்புப் பொருள் தோன்றுகின்ற சொல்லாற்றல்
2. குறிப்புப் பொருள் தோன்றுகின்ற பொருளாற்றல்
3. குறிப்புப் பொருள் தோன்றுகின்ற சொற்பொருளாற்றல் என்பனவாகும்.

இந்த மூன்று வகைகளும் தொனியைத் தெளிவாக அறியக்கூடியமுறையில் எதிரொலியைக் கொண்டு வருவனவாகும். இதனைக் கீழ்வரும் காரிகை விளக்குவதாவது,

அனுஸ்வாநா அஸம்ஸக்ஷய க்ரமவ்யங்க்ய ஸ்தி²திஸ்து ய:

சப்தா³ர்தா² உபய சக்தி யுத்ஸித்ரிதா ஸ கதி²தோ த்⁴வனி: (காவி.பி.4:37)

போஜரின் கொள்கை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த வி.இராகவன் சிருங்காரப் பிரகாசத்தில் தொனி இரண்டு நிலையில் வரும் என்கிறார்³³. அவை, அதிர்வொலி, எதிரொலி என்பனவாகும். இவ்வகைப்பாடுகளில் எதிரொலியைக் கொண்டு விளக்கும் போக்கை மம்மட்டரிடத்திலும் காணமுடிகின்றது.

காவியப்பிரகாசம் நான்காம் அதிகாரத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ள காரிகையில் பொருள், கருத்து, அலங்காரம் ஆகியவை வாச்சியமாய் இருக்க, அவை ஒவ்வொன்றாலும் கருத்தும் அணியும் வியங்கியமாகிப் புலனாகக் கவிதையழகு மிகுந்து விளங்கினால்

³² त्वामालिख्य प्रणयकुपितां धातुरागैः शिलाया मात्मानं ते चरणपतितं यावदीच्छामि कर्तुम्। अस्त्रैस्तावमुहुरूपचितैर्दू ष्टिरालुप्यते मे कुरस्तस्मिन्नपि न सहते सांगमं नै कृतान्तः॥ (Meghaduta.2.45)

³³ ந.மனோகரன், 2012, *இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்*, ப . 37

அவை, முறையோடு தோன்றும் தொனிவகையாகும் என்று மம்மட்டர் தொனியைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதோடு கீழ்வருமாறு தொனியை வகைப்படுத்துகிறார். அவை:

1. சப்தச் சக்தி மூலத் தொனி
2. அர்த்தச் சக்தி மூலத் தொனி

குறிப்புப் பொருள் தெளிவாய் தோன்றுவதும், தெளிவின்றி(மறைந்து) தோன்றுவதும் என இருவகையில் அமையும். இவர் காவியத்தில் எங்குக் கருத்து மட்டுமின்றி அலங்காரமும் சப்த சக்தியால் விளங்குமோ அதுதான் சப்த சக்தி மூல தொனி என்றும் எந்த இடத்தில் சொற்பொருள் தடையின்றி விளங்கி அதன்பிறகு அந்தப் பொருளின் சக்தியால் தோன்றிய பொருள், தனது தாற்பர்யத்தால் (எதைச் சிறப்பாக அறிவிக்க கூறப்பட்டதோ அக்குறிப்பாள்) வாசகமான சொற்களால் உரைக்கப்படாமலேயே பிறிதொரு பொருளைப் புலப்படுத்துகிறதோ அதுதான் அர்த்த சக்தி மூல தொனி என்றும் இதனை விளக்குகிறார்.

அர்த்த சக்தியால் தோன்றும் தொனியைக் கவிக் கூற்று, கவியினுடைய திறம் பெற்ற கூற்று, கதாப் பாத்திரக் கூற்று என்று பகுத்து இவை ஒவ்வொன்றையும் நன்நான்கு வகைகளாகப் பிரித்துப் பனிரெண்டு வகை தொனியைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். மேலும், சொல் அலங்காரமும் பனிரெண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் பிறிது பொருட்கண் மாலை நூல் போலத் தன்னகத்துச் செல்லும் வாச்சியத் தொனி, முற்றிலும் மறைந்த வாச்சியத் தொனி, முறைத்தோற்றத் தொனி, முறையில் தோற்றத் தொனி என்ற நான்கையும் சேர்த்து மொத்தம் பதினாறு தொனி வகையை மம்மட்டர் விளக்கிச் சென்றுள்ளதோடு, இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரக்கூடிய இடங்களாகச் சிலவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றார். அவை:

- ❁ தொனிக்கு அடிப்படையாக வரும் சொல் (ப்ரக்ருத்ய)
- ❁ வினைச் சொல் (திங்ஸுபோ:)

- ✿ பெயர் (சப்தஷ்ய)
- ✿ எண் (வசனஷ்ய)
- ✿ இடம் (புருஷ வியத்யஷ்ய)
- ✿ சொற்கள் தொடர்பற்ற வரிசைமுறை (பூர்வ நிபாதஷ்ய)
- ✿ விபக்தி (விபக்தி விசேசஷ்ய)
- ✿ ஒட்டு (தத்திதஷ்ய)
- ✿ உபசர்கம் (உபஸர்கஷ்ய)
- ✿ சாரியை (நிபாதஷ்ய)
- ✿ பிரதிப் பெயர்ச் சொற்கள்(சர்வ நாம ப்ராதிபாதிகவசனானாம்)
- ✿ தொகைச் சொற்கள் (ப்ரதியஸமஸாதினாம்)

என்பனவாகும். இவை போன்றே 51 இடங்களில் தொனி வரும் என்கிறார். மேலும் மம்மட்டர் சில வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை:

- ✿ மனக்கிளர்ச்சியின் அமைதி (பாவசந்தி)
- ✿ மனக்கிளர்ச்சியின் வெளிப்படை (பாவோதயா)
- ✿ மனக்கிளர்ச்சியின் இணைவு (பாவஸதி)
- ✿ மனக்கிளர்ச்சியின் கூட்டுச்சேர்க்கை (பாவ ஸாபாலதா)

1.2.5 குணீபூதவ்யங்கியம்

வியங்கியம் தொனி ஆகாத இடங்கள் 'குணீபூதவ்யங்கியம்' எனப்படும். 'குணீபூதம்' என்றால் இரண்டாம்தரப் பொருள் என்று பொருள். 'வியங்கியம்' என்றால் அழகு முக்கியத்துவம் பெறுமிடம் என்று பொருள். கவிஞன் எதை முக்கியமாகக் கருதுகிறானோ அதுவே சிறப்புக்குரியது எனப் போற்றப்படும். வெளிப்படைப் பொருளைவிட சிறப்புடைய பொருளை உணர்த்துவதே தொனியாவதற்குத் தகுதியுடையது. அத்தகைய இரண்டாம் நிலை வாய்ந்த குணீபூத வியங்கியத்தை மம்மட்டர் இவ்வதிகாரத்தில் வகைப்படுத்துகிறார்.

மம்மட்டர் இரண்டாம் நிலை தொனி வகையைப் பற்றிக் கூறும்போது ஆனந்தவர்த்தனரின் கோட்பாட்டைக் கையாண்டுள்ளார். “தொனிக்கு அலங்காரம் அங்கமாதல் வியஞ்சிகமாம் தன்மை, வியங்கியமாம் தன்மை என இருவகையில் அமைதல் கூடும். இங்கு இவ்விடத்திற்கேற்ப வியங்கியமாம் தன்மையே என அறிதல் வேண்டும். இப்படி வியங்கியமாய் இருக்கும் இடங்களிலும் அந்த அலங்காரங்களைப் பிரதானமாகக் கூறும் நோக்கும் குறிப்பும் இருக்குமிடத்தே அது தொனிவகையைச் சாரும். அங்கனமின்றேல் பிரதானத் தன்மையை இழப்பதால் குணீபூதவியங்கியம் ஆகும்.”³⁴

மம்மட்டர் காவியத்திற்குத் துணையாக உள்ள கூறுகளை எட்டு வகையாகப் பகுத்து விளக்குகின்றார். அவை:

1. தெளிவான கருத்து

- ✿ பிறிது பொருட்கண் மாலை நூல் போலத் தன்னகத்துச் செல்லும் வாச்சியத் தொனி.
- ✿ முற்றிலும் மறைந்த வாச்சியத் தொனி
- ✿ பொருளுக்கான அடிப்படையான ஆற்றல்

2. துணைக்கூறுகள்

- ✿ இரசம் பாவத்திற்குத் துணையாக வருதல்
- ✿ பாவம் பாவத்திற்கு
- ✿ இரசத்திலிருந்து வெளிப்படுகின்ற பாவத்திற்குப் பாவம்
- ✿ சாந்த பாவத்திற்குப் பாவம்
- ✿ பாவ வெளிதோற்ற பாவம்
- ✿ பாவம் கலந்த பாவம்
- ✿ பல பாவம் கலந்த பாவம்
- ✿ குறிப்பிட்ட அலங்காரத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற பொருள்
- ✿ குறிப்பிட்ட பொருளை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு பொருள்

³⁴ கரிச்சான் குஞ்சு(மொ.ஆ) , 2004, தொனி விளக்கு, 2:29

3. குறிப்பிட்ட பொருளை வளப்படுத்தும் குறிப்புப் பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
4. ஒரு பொருளை அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
5. சந்தேகத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
6. சமமான பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
7. பேச்சு ஒலிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
8. பொருளை அழகற்ற முறையில் கூறுவது

இவ்வாறு தொனி தன் வகைகளுடனும் குணீபூதவியங்கியத்துடனும் பொருளணிகளுடனும் ஸங்கரம் (செய்யுளில் ஒரே இடத்தில் இரண்டு அணிகள் கலத்தல்), ஸம்ஸ்ருஷ்டி(செய்யுளில் ஓரிடத்து ஓர் அணியும் வேறிடத்து மற்றொரு அணியும் கலத்தல்) எனும் இரு திறத்தாலும் கலந்து வருவதைப் பார்க்கும் போது தொனிப் பல்வேறு வகையில் தோன்றி விளங்குகின்றது என்பதை அறியமுடிகிறது.

1.2.6 சித்ரக்காவியம்

சித்ரக்காவியம் செய்யுளின் அழகுக்கு மேலும் மெருகூட்டுவது. செய்யுளின் தனிச் சிறப்புகளான உவமை, உவமேயம், சொற்களைக் கையாளும் திறன் போன்றவை செய்யுளுக்கு அணிகலன்களாக அமையும். அலங்காரம் வேறுவகையில் செய்யுளுக்கு அழகு சேர்க்கிறது. மம்மட்டர் இங்கு இரண்டு வகை அலங்காரம் பற்றி விளக்குகிறார். அவை:

- ❁ சொல்வளத்தால் வரக்கூடிய அழகு
- ❁ பொருள் வளத்தால் வரக்கூடிய அழகு

1.2.7 தோஷம்

மம்மட்டர் காவியத்தில் முக்கியப் பகுதியாக உள்ள குற்றத்தைப்(தோஷம்) பற்றி இந்த அதிகாரத்தில் விளக்குகிறார். காவியத்தில் வரக்கூடிய குற்றம் பொருள் குற்றம், சொல் குற்றம், வாக்கியக் குற்றம் என்று மூன்று வகையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. மம்மட்டருக்கு முன்பு பரதர் தமது நூலில் பத்து வகையான குற்றங்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார். அவை:

- ❁ சுற்றி வளைத்து மாற்றுச் சொற்களால் ஒரு கருத்தைக் கூறல்
- ❁ வருணிக்கத் தேவையற்றதை வருணித்தல்
- ❁ பல்வேறு பொருட்களைக் கூறுதல்
- ❁ நாகரிகமற்ற முறையில் கூறுதல்
- ❁ கூறியது கூறல்
- ❁ வாக்கியமாக இணைக்காமல் ஓரடியை முழுமையாகக் கூறுதல்
- ❁ தர்க்கக் குறைபாடு
- ❁ யாப்புக் குறைபாடு
- ❁ புணர்ச்சியின்மை
- ❁ ஒலிக்குற்றம்

இதுபோன்றே பாமகர், தண்டி இருவரும் பதினொரு வகையான குற்றங்களை விளக்கியுள்ளனர். இவர்கள் சொல்குற்றம், பொருள் குற்றம், வாக்கியக் குற்றம் என்று வகைப்படுத்தவில்லை. இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த வாமனர்தான் சொல், பொருள், வாக்கியம் என்று வகைப்படுத்தி அதில் வரும் குற்றங்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார். அபிநவகுப்தர் அபிநவபாரதியில் தோஷப்பிரகாரணத்தின் இறுதிப்பகுதியில் குற்றங்களைப் பற்றி இரண்டு வகையாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவை, நித்யம், அநித்தியம் என்பன. இலக்கணக் குறைகளையும், யாப்புக் குறைகளையும் அவர் நித்யக் குறைகளாகக்

கருதுகிறார். விரும்பாத ஓசை, கொச்சையான சொற்கள் போன்றன அநித்தியக் குறைகள். இவரைத் தொடர்ந்து வந்த மம்மட்டர், ருத்ரடர் முதலியோர் வாமனர் வகைப்பாட்டையே ஏற்றுக் கொண்டனர். மம்மட்டர் இரசத்தில் வரக்கூடிய குற்றம், அலங்காரத்தில் வரக்கூடிய குற்றம் என்று தனி வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். இலக்கியம் என்பது அலங்காரம் எனும் பொலிவுடையது. ஆதலால் அலங்கார ஆசிரியர்கள் இலக்கியம் சிறந்ததாக அமையவேண்டும் என்பதற்காகச் சில அடிப்படை விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். இவர்களுள் மம்மட்டர் குற்றங்கள் பற்றி மிக விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அலங்கார ஆசிரியர்களுள் இவருடைய விதிகளே மிகுதி எனக் கூறலாம். மம்மட்டரின் குற்றங்களின் வகைப்பாடு பின்வருமாறு:

காவியப்பிரகாசக் குற்ற வகைகள்:

வ. எண்	சொல் குற்றம் (Defect of the Word)	பொருள் குற்றம் (Defects of the Meaning)	வாக்கியக் குற்றம் (Defect of the sentence)
1.	விரும்பாத ஓசை (ஸ்ருதிகடு)	பொருள் கூற கடினமான நிலை (அப்புஷ்டார்த:)	முரண்பாடான சொல் (ப்ரதிகூலவர்ணம்)
2.	பயனற்ற பொருள் (ச்யுதசம்ஸ்க்ருதி)	நேர்மாறாகக் கூறுதல் (கஷ்டார்த்த:)	சமஸ்கிருத உயிரெழுத்துக் குறியீடு
3.	வழக்கொழிந்த சொற்கள் அப்ரயுக்தம்)	முரண்பட்ட (வியாஹதார்த:)	சந்தி குறை (விஸந்தி)
4.	பொருள் தராத நிலை (அஸமர்தம்)	கூறியது கூறல் (புனஸ்க்த)	யாப்புக் குறை (ஹதவ்ருத்தம்)
5.	பொருள்சுருக்கம் (நிஹதார்தம்)	ஒழுங்கற்றது (துஸ்க்ரம:)	புதிய சொல் (ந்யுனபதம்)
6.	தகுதியற்ற பொருள் (அனுசிதார்தாம்)	இழிவானது (க்ராம்ய)	தேவைக்கு அதிகமாகக் கூறுதல் (அதிகபதஸ்)
7.	உபயோகமற்றது (நிரர்தகம்)	சந்தேகமானது (சந்திக்க்த)	கூறியது கூறல் (கதிதபதம்)

8.	நிறைவான பொருளைத் தருகின்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தாத நிலை (அவாசசகம்)	காரணமின்றிக் கூறுவது (நிர்ஹேது)	சிறப்பற்றது (பதத்ப்ரகர்ஷம்)
9.	முறைகேடானது (அஸ்லிகம்)	பயன்பாட்டில் இல்லாதது (ப்ரசித்திவிரோத:)	அடி குறை (ஸமாப்தபுனராத்ம்)
10.	சந்தேகமானது (சந்தேக்தம்)	விஞ்ஞானபூர்வமற்றது (வித்யாவிரோத:)	விடுபட்டுக் கூறல் (அர்தாந்தரைகவாசகம்)
11.	அரியதாகப்பயன்படுத்தும் சொற்கள்(அப்ரதீதம்)	சலிப்புத்தன்மை உடையது(அநவிக்ருத:)	நோக்க இணைப்பு (அபவன்மதயோகம்)
12.	கொச்சையான சொற்கள்(கிராம்யம்)	குறிப்பற்றது (ஸனியமபரிவ்ருத:)	முக்கியமானவற்றைத் தவிர்த்தல் (அநபிஹிதவாச்யம்)
13.	ஊகித்து அறிய வேண்டிய சொற்கள்(ந்யார்தம்)	பொருட்சிதைவு (அநியமபரிவ்ருத)	சொல் இடமாற்றம் (அஸ்தானஸ்தபதம்)
14.	தெளிவற்றது(க்லிஸ்டம்)	சிறப்பாகக் கூறுவதனால் ஏற்படும் பொருட்குறைவு (விசேசபரிவ்ருத)	சொல் கலவை (அபதஸ்தபத ஸமாசான்)
15.	பயனற்ற பாகுபாடு (அவிம்ருதவிதோயாசன்)	மிக குழப்பமாகக் கூறுதல் (அவிஷோபபரிவ்ருத)	குழப்பமானது (ஸகிர்ணம்)
16.	மேலோட்டமாகக் கூறுதல் (விருத்தமதிக்க்ருத்)	முழுமையற்றது (சாகாம்க்ஷா)	ஒரு தொடரினுள் மற்றொரு தொடர் அமைதல் (கற்பிதம்)
17.	-	கூறவந்ததை மறந்து கூறுதல் (அபதயுவத்)	வழக்கில் இல்லாத சொல்லைத் தொடரில் பயன்படுத்துவது (ப்ரஸித்திஹதம்)
18.	-	நல்லனவற்றைப் பேசும் அதே இடத்தில் தீயனவற்றையும் பேசுதல்	கருத்தை ஒழுங்கற்ற முறையில் கூறுவது (பக்நப்ரக்ரமம்)

		(ஸஹசரபின்ன)	
19	-	மீண்டும் மீண்டும் தொடர்புபடுத்துதல் (ப்ராகாசிதவ்ருத்த)	இடைச்சொற்களை வரிசையற்றுக் கூறுதல் (அக்ரமம்)
20	-	முறையற்ற கருத்து(வித்யயுக்த)	கவிதையின் கருத்து (அமதபரார்தம்)
21	-	முறையற்ற இணைப்பு (அநுவாதயுக்த)	-
22	-	முடிவைக் கொண்டு தொடங்குதல் (த்யக்தபுன: ஸ்வீக்ருத)	-
23	-	ஒழுக்கக் குறைவு (அஸ்லீல்)	-

1.2.8 குணமலங்காரம்

தரப்படுத்தப்பட்ட சில நிலையான அழகுகளை இனிய முறையில் ஒருங்கிணைக்கும் தன்மைக்குக் குணம் என்று பெயர். கவிதையின் உயிராகக் கருதப்படும் குணம் பல நெறிகளுக்கு அடிப்படையாய் விளங்குகிறது. குணத்தைப் பற்றி முதலில் பேசியவர் பரதர். இவர் செறிவு (ஓஜம்), தெளிவு (பிரசாதம்), சிலேஷம், சமநிலை (சமதை), சமாதி, இனிமை (மாதுரியம்), ஒழுகிசை (சௌகுமாரியம்), உதாரதை, அர்த்தவ்யக்தி, காந்தி என்ற பத்து வகையினைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் வழியினராகிய பாமகர் முதலானோர் மூன்று குணங்களையே தலைமையாகக் கொண்டு கூறினார்கள். குணத்தை இரீதியோடு தொடர்புபடுத்தி அதைக் கோட்பாடாக உருவாக்கியவர் தண்டி.³⁵ பாமகரும் தண்டியும் தனிப்பட்ட குணங்களுக்குக் கூறிய விளக்கங்கள் பெரிதும் தெளிவுடையனவல்ல என்று கூறி வாமனர் முதன் முதலாகக் குணங்களைச் சப்தகுணம், அர்த்தகுணம் எனப் பிரித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்.

³⁵ P.C. Lahir, *Concept of Riti and Guna in Sanskrit Poetics*, p.55

இவருக்குப் பின்னால் வந்த மம்மட்டர் இவரின் வகைப்பாட்டை மறுக்கிறார். பரதர், தண்டி, வமாளர் குணத்தைப் பத்து வகை என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும் மம்மட்டர் மூன்று வகையான குணத்தை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். அவை மாதூரியம், ஓஜஸ், பிரசாதம் என்பனவாகும்.

மம்மட்டர் குணத்தைப் பற்றி விளக்குகையில் எழுத்துக்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு நாம் காவியத்தின் தன்மையை மதிப்பீடு செய்ய முடியாது என்றும் அவற்றின் உள்ளே கூறப்பட்டுள்ள இரசத்தைக் கொண்டும் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். மேலும் இனிமை என்பது மனகிளர்ச்சி உண்டாக்குகின்ற சிருங்காரம் போன்றது. மதுரம் என்பது இரசவாதம். அதாவது சுவை நிறைந்தது. மேலும் இவை மனதை உருக்கத்தக்க நிலையிலும், காதலின் பிரிவிலும், அமைதியான நிலையிலும் தோன்றும் என்கிறார். பாமகர் இனிமை பற்றிக் கூறும்போது இனிய ஓசை என்கிறார். அதாவது 'சிரவியம்...காவியம்...மதுராமிஷ்யதே'(காவிய.அல.2.3) என்பதே பாமகர் கருத்தாகும். இதனை மம்மட்டர் மறுக்கிறார். பாமகர் ஓஜஸ், பிரசாதம் என்ற இரண்டு குணங்களைக் கொண்டே இனிமையை விளக்கியுள்ளார் என்கிறார். ஓஜஸ், பிரசாதம் என்பது வெவ்வேறு குணங்களாகும் என்பது இவருடைய கருத்தாகும்.

1.2.9 சப்தலங்காரம்

சப்தலங்காரத்தில் வைதர்பம், கௌடம், பாஞ்சாலி எனும் மூன்று வகையான செய்யுள் நெறிகளும், வக்ரோத்தி, மடக்கு, சிலேடை, சித்திரக் கவி முதலான சொல்லணிகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கவிஞன் தன் கருத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துவதற்கு வக்ரோத்தி என்று பொருள். இது இரண்டு வகைப்படும். அவை:

- ✿ பல பொருள்பட மொழிதல்
- ✿ பல ஒலிவேறுபாடு கொண்டு மொழிதல்

மடக்கு என்பது எழுத்துக்களது தொகுதி பிற எழுத்தாலும், சொல்லாலும், இடையிடாதும், இடையிட்டும் வந்து வேறு பொருளைக் கொடுப்பது மடக்கு அலங்காரமாகும். இது ஒன்பது வகைப்படும். அவை:

- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் இரண்டாவது அடியில் வருவது. 1 → 2
- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் நான்காவது அடியில் வருவது. 1 → 4
- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் மூன்றாவது அடியில் வருவது. 1 → 3
- ✿ இரண்டாவது அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் மூன்றாவது அடியில் வருவது. 2 → 3
- ✿ இரண்டாவது அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் நான்காவது அடியில் வருவது. 2 → 4
- ✿ மூன்றாவது அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் நான்காவது அடியில் வருவது. 3 → 4
- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் எல்லா அடியிலும் வருவது. 1-அனைத்தும்
- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது அடியில் வருவது. 1 → 2,3,4
- ✿ முதல் அடியில் உள்ள சொல் மீண்டும் நான்காவது இரண்டாவது மூன்றாவது அடியில் வருவது. 1 → 4,2,3

இவ்வாறு ஒன்பது வகையாக ஒரு சொல் பல்வேறு அடிகளில் வந்து பொருள் கொடுப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இது போன்றே சிலேடையையும் எட்டு வகைப்படுத்துகிறார். அவை, எழுத்துகள், சொற்கள், பால், வழக்கு, ஒழுங்கற்ற வடிவம், ஒட்டு, எண்கள் என்பனவாகும். சித்திரக் கவிகள் கேடயம், மத்தாளம், தாமரை, சதுரம் என்பவனவாகும். இந்த வடிவங்களால் எழுத்துக்களை அமைத்து அதற்குப் பொருள் கொடுத்துள்ளார். இவ்வாறு இவ்வதிகாரம் சொல்லணிகளைப் பற்றி விளக்கிச் செல்கிறது.

1.2.10 அர்த்தலங்காரம்

அர்த்தலங்காரம் என்ற இவ்வதிகாரத்தில் உவமை முதலாகப் பிறிதின் குணம் ஈறாக மொத்தம் 62 அணிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அணிகளுக்கு இலக்கண வரையறை

அளிப்பதுடன் அணியிலக்கணத்துடன் சான்றுப் பாடல்களையும் பொருத்திக்காட்டி அணிகளின் உள்வகைப்பாடுகள் பற்றி விளக்குவதாக இவ்வதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

1.3 தண்டியலங்காரம்

தமிழில் எழுதப்பெற்றுள்ள இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியம் மிகவும் பழமையான இலக்கண நூலாகும். இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று இலக்கணங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. ஆயினும் அந்நூற்கண் மூன்றிற்கும் மேற்பட்ட இலக்கணங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், பிற்காலத்தில் புதுப்புது துறைகளாகத் தனித்தனியே உருவாகித் தமிழ் இலக்கணப் பிரிவுகள் பலவற்றிற்கும் விளக்கம் கூறும் பகுதியாக அமைந்து இன்று தமிழில் வழங்கப்பெறும் இலக்கணப் பிரிவுகள் அனைத்திற்கும் மூலமாகத் திகழ்கிறது.

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் யாப்பிலக்கணத்தையும், உவம இயலில் அணியிலக்கணத்தையும், உரி இயலில் நிகண்டு இலக்கணத்தையும் பொருளதிகாரம் முழுமையிலும் விளக்கிச் சென்றுள்ளமையை அந்நூல் வழி உணரமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் சுருங்கிய அளவில் கூறிய இவ்விலக்கணக் கூறுகள் பிற்காலத்தில் தனித்தனி இலக்கணப் பிரிவுகளாகத் தோற்றம் பெற்றன. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்ட சமஸ்கிருத மொழியின் தாக்கம் காரணமாகவும், சமணம் பௌத்தம் முதலிய சமயங்களின் தாக்கத்தாலும் அரசியல், சமூக, வணிகம், சமயச் சூழல்களாலும் அணியிலக்கணம் தமிழில் விரிவுற்றுத் தனி இலக்கண நூலாகத் தழைக்கத் தொடங்கின.

அணியிலக்கணம் தனி இலக்கணமாகத் தோன்றியதற்கு மு.வ கூறும் காரணமாவது, “கலைஞர் தம் உணர்ச்சியையும் கற்பனையும் உணர்த்துதல் போலத் தம் கலைத்திறனால் ஆய்ந்து காணுதலையே கடமையாகக் கொள்வர். அவ்வாறு ஆராயும்போது பெயரும் இலக்கணமும் வகுக்க முற்பட்டனர். அதன் பயனாக ஏற்பட்டதே

அணியிலக்கணம்”.³⁶ மேற்குறித்தக் காரணங்களால் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் உள்ள அணியிலக்கணம் தனித் துறையாகத் தோற்றம் பெற்றது என்பது புலனாகிறது.

தமிழில் எழுதப்பெற்ற மிகவும் பழமையான நூலான தொல்காப்பியத்தில் உவம இயல் ஓர் அதிகாரமாகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. உவம இயலில் கூறப்பெற்றுள்ள உவமை, உள்ளூறை, இறைச்சி முதலானவை பிற்கால அணியிலக்கண நூல்கள் தனித்தனியாக வளர்ச்சிப் பெறுவதற்கு முக்கியக் காரணமாக அமைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் இலக்கண நூல்களில் அணியைச் சற்று விரித்துரைக்கும் முதல் நூலாகத் திகழ்வது வீரசோழியம். இதற்கு முன் அணியிலக்கணம் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் எழுதப்பெற்றிருந்தாலும் அவை இன்று முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

வீரசோழியத்திற்குப் பின் அணியை முழுமையாக விளக்கும் நூலாகத் தண்டியலங்காரம் திகழ்கின்றது. இந்நூலின் மூல நூலாகக் காவியாதர்சத்தைக் கருதுவது மரபு. வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்கள் காவியாதர்சத்தில் இருந்து தண்டியலங்காரம் வழி நூல் தன்மைக்கு ஏற்பச் சிற்சில இடங்களில் வேறுபடுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தண்டியலங்காரம் அனபாழச் சோழன் காலத்தில் (கி.பி.12) எழுதப்பெற்றதாகக் கருதப்பெறுகின்றது. தண்டியலங்காரம் நூற்பாயாப்பால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அந்நூலின் அமைப்பினைப் பின்வரும் அட்டவணை உணர்த்துகிறது.

இயல்	நூற்பாத் தொகை
1. பொதுவணியியல்	26
2. பொருளணியியல்	65
3. சொல்லணியியல்	35
மொத்த நூற்பாக்கள்	126

³⁶ மு.வரதராசன், 2010, இலக்கியத் திறனாய்வு, ப.231

பொதுவணியியலில் செய்யுட்களின் வகை, வைதருப்ப நெறி, கௌட நெறி என்ற இரண்டு நெறிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. பொருளணியியலில் தன்மையணி முதல் பாவிக அணி ஈறாக 35 அணிகளின் இலக்கணம் விளக்கப்பெறுகின்றன. சொல்லணியியலில் மடக்கின் வகையும் சித்திரக்கவிகளின் இலக்கணமும், வழு, வழுவமைதி மலைவுகள் ஆகியனவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

1.4 காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: ஒப்பீடு

காவியப்பிரகாசம் பத்து உல்லாசங்களாகப்(அதிகாரம்) பகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்தப் பகுப்புத் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறவில்லை. பொது நிலையிலேயே குணங்களும் பொருளணிகளும் சொல்லணிகளும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ஒப்பீடு வருமாறு:

வ. எண்	காவியப்பிரகாசம்	உள்ளடக்கம்	தண்டியலங்காரம்	உள்ளடக்கம்
1	மங்களம்	கடவுள் வாழ்த்து, காவிய நோக்கம், காவியக் காரணம் காவிய இலக்கணம், காவிய வகை.	பொதுவணியியல்	சிறப்புப் பாயிரம், காவிய இலக்கணம், குண இலக்கணம், புறநடை.
2	திஸ்ரக்சப்தவ்ருதயக்	இடுகுறியாற்றல் (அபிதா), ஆகுபெயராற்றல் (இலக்ஷணா), நேர்பொருள், குறிப்புப் பொருள்.	-	-
3	அர்தவ்யஞ்சகதோசுதே	குறிப்பாற்றல் இலக்கணம்.(9)	-	-
4	தொனி	முதல்தரக் காவிய வகை. (தொனி வகை)	-	-

5	குணீபூதவ்யங்கியம்	இரண்டாம்தரக் காவிய வகை.(8)	-	-
6	சித்ரக்காவியம்	மூன்றாம்தரக் காவிய வகை. (3)	-	-
7	குற்றம்(தோஷம்)	காவியக் குற்றம்.(23)	-	காவியக் குற்றம். (9)(சொல்லணி யியல்)
8	குணலங்காரம்	குணம்(10)	-	பொதுவணியில் செய்யுள் வகையில் வரக்கூடிய வைதர்ப நெறியில் பத்து வகை குணத்தைக் குறிப்பிடல். (10)
9	சொல்லணியியல்	வக்ரோக்தி (2). சிலேடை, நடை (3).	சொல்லணியியல்	மடக்கு(9), சித்திரக் கவி(20), வழுக்கள்(2)
10	பொருளணியியல்	62 பொருளணிகளின் இலக்கணம், சான்றுகள், அணி களின் இலக்கணத்துடன் சான்றுகளைப் பொருத்திக் காட்டல், அணிகளின் உட்பிரிவுகளுக்கும் இலக்கணம் சுட்டல்.	பொருளணியியல்	35 பொருளணிகளின் இலக்கணம், சான்றுகள், அணிகளின் இலக்கணத் துடன் சான்று களைப் பொருத்திக் காட்டல், அணிகளின் உட்பிரிவுகளுக் கு ம் இலக்கணம் சுட்டல்.

காவியப்பிரகாசம் தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களுக்கிடையே காணப்பெறும் மேல்குறிப்பிடப்பெற்ற புறஅமைப்பு வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அந்நூல்களுக்குகிடையே காணப்பெறும் விளக்க முறையே. நோக்கம் ஒன்றாக இருந்தாலும் அவர்களின் வகைப்பாட்டு முறை வேறுபட்டே காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறத்தக்க குணங்கள், பொருளணிகள், சொல்லணிகள், காவிய வகை, காவியக் குற்றங்கள் ஆகியவற்றை விளக்குவதே தண்டியலங்காரத்தின் நோக்கமாகும். காவியப்பிரகாசம் இவற்றோடு, தொனி, தொனி வகை, இரசம், இலக்ஷணம் முதலானவற்றை விளக்குவதே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. புறக்கட்டமைப்பில் இருநூல்களுக்கு இடையே சிற்சில வேறுபாடு நிலவினும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் வரிசை முறையில் வேறுபாடு காணப்படவில்லை. அணிகளுக்கு அடிப்படையானவற்றை விளக்குதல், பொருளணிகளை விளக்குதல், சொல்லணிகளை விளக்குதல் எனும் ஒழுங்கு முறையே இருநூல்களிலும் காணப்பெறுகின்றது.

1.4.1 பொதுவணியியல்

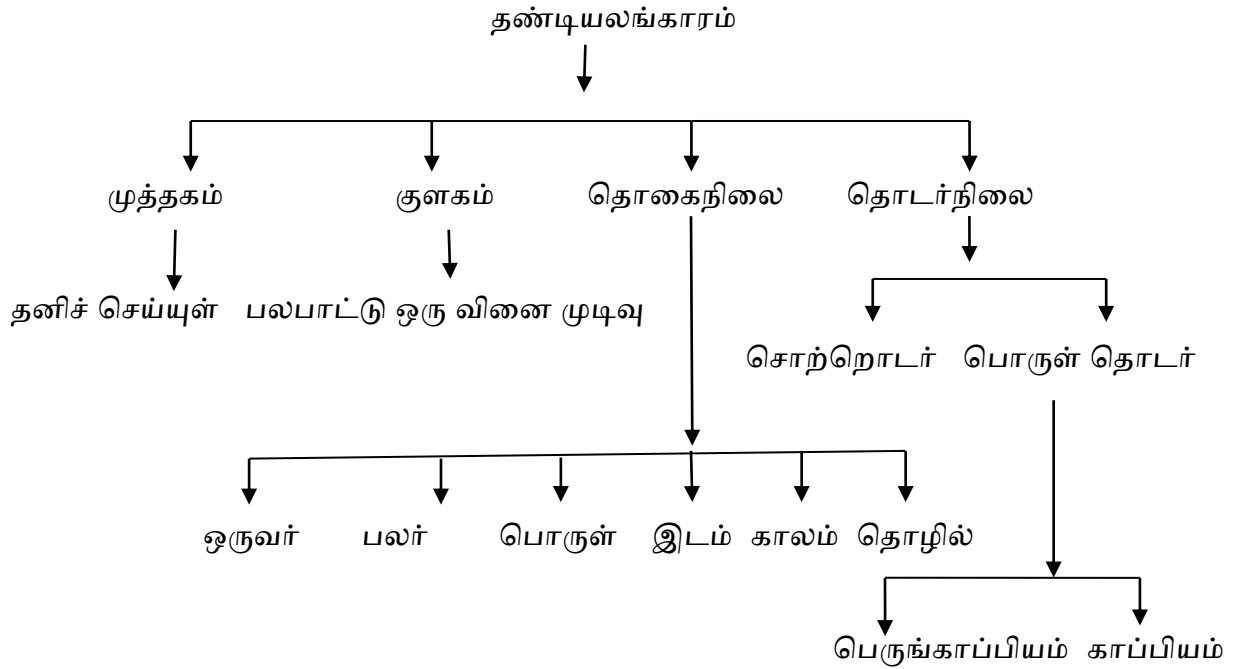
காவியத்தின் இலக்கண அமைப்பு முறையினைப் பற்றிக் விளக்குவதற்குப் பொதுவணியியல் என்று பெயர். இதில் கடவுள் வாழ்த்து, காவிய வகை, காவியப் பயன், காவிய இலக்கணம், குணம் முதலான செய்திகள் இடம்பெற்றுயிருக்கின்றன. தண்டியலங்காரத்தைப் பதிப்பித்த வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார் தாம் பதிப்பித்த சில பிரதிகளில் கீழ்வரும் சிறப்புப்பாயிரம் இடம்பெற்றுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

*வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி
மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை
யிருந்தவன்றன்பா லருந்தமிழுணர்ந்த
பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த
..... தண்டியென பவனே³⁷*

³⁷ இரா.அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.36

தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சிறப்புப்பாயிர அமைப்புமுறை காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ள தற்சிறப்புப்பாயிர அமைப்புமுறை ஒத்தே காணப்படுகின்றது. இரு நூல்களிலும் கல்விக்குத் தெய்வமாக விளங்கும் கலைமகளையே தியானம் செய்து காவிய இலக்கணம் உரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

தண்டியலங்காரம் செய்யுள் வகைகளாக முத்தகம், குளகம், தொகை நிலை, தொடர் நிலை எனும் நான்கு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருள் தொடர்நிலை, சொற்றொடர்நிலை என்றும் பொருள் தொடர்நிலை பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பின்வரும் வரைபடம் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தண்டியலங்காரத்தில் உள்ள இந்த வகைப்பாடுகள் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறவில்லை. தண்டியலங்காரத்தில் முத்தகம் முதலான செய்யுள் வகைகளை விளக்கும் நிலையில் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம், காவிய நாயகனின் சிறப்புகளைக் கூறும் உத்திகள் முதலானவை காவியப்பிரகாசத்தில் காணப்படவில்லை. தண்டியலங்காரம்

பெருங்காப்பியம், காப்பியம் பகுப்பிற்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நால்வகை உறுதிப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றது. இப்பாகுபாடு காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறவில்லை. காவிய வகைகளைக் கூறுமிடத்துக் காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும் இருவேறு நெறிகளைப் பின்பற்றுகின்றன. அதாவது காவியப்பிரகாசம் காவிய வகையைக் கூறுமிடத்து உத்தமம், மத்தியமம், அதமம் என்ற மூன்று வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் உத்தமம் என்ற வகையில் தொனி பற்றியும், மத்தியமம் என்ற வகையில் குணீபூதவ்யங்கியம் பற்றியும் அதமம் என்ற வகையில் சித்திரக் காவியம் பற்றியும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளன. இவ்வாறு இரு நூல்களிலும் காவிய வகைப்பாடுகள் வேறுபட்டு இருப்பதற்கான காரணத்தைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

சமஸ்கிருத மொழியில் மகாகாவிய இலக்கணம் பற்றி எழுதியவர்களாகிய பாமகர், தண்டி, வாமனர், உத்பட்டர், உருத்திடர் முதலானோர்களின் நூல்களில் காவிய அமைப்புப் பற்றிய விளக்கங்களையே மிகுதியும் காணமுடிகின்றது. அவர்கள் காவிய உருவாக்கத்திற்குத் தேவையான அணிகள், நடைச்சிறப்பு, சுவை, மெய்ப்பாடுகள் முதலானவை பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளார்களேயன்றி மகாகாவியம், குறுங்காவியம் ஆகியவற்றிற்குத் தேவையான இயல்புகள் பற்றியோ பல்வேறு வகைப்பட்ட பாத்திரப் படைப்புப் பற்றியோ காவிய உள்ளடக்கம் பற்றியோ விளக்கமாக எதுவும் கூறவில்லை.

இக்கருத்துக்களை நோக்கும்போது அணியிலக்கணம் உரைப்பதற்காக எழுந்த நூலான தண்டியலங்காரம் காவிய இலக்கணத்தைக் தெளிவாகக் கூறுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. இதற்குக் காரணம் சமஸ்கிருத மொழியில் மிகப் பழங்காலத்தே காவியமும் காவிய அணிகளும் நாடகத்தின் கூறுகளாகவே கருதப்பட்டதேயாகும். எனவேதான் பெரும்பாலும் நாட்டியசாஸ்த்திரத்திலிருந்து அணி தோற்றத்தை வரையறை செய்கின்றார்கள். பாமகர், தண்டி இருவரும் காப்பியத்தின் வகைகளுள் ஒன்றாகவே

நாடகத்தைக் கருதினர். இதன் தொடர்ச்சியாக அணியிலக்கணம் இருப்பதால் இவற்றின் இலக்கணத்தைக் கூறுவது தேவையாகிறது. இத்தகைய மரபினைப் பின்பற்றியே தமிழிலும் காவிய இலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தண்டியலங்காரத்தில் காவியப் பயன் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. “இன்மையில் அறம், பொருள், இன்பம் துய்த்து மறுமையில் வீடுபேறு அடைதலை நல்ல நெறியாக உரைப்பதாகும். அறவாழ்க்கையில் ஒழுகி மேவுவதே சிறப்புடைய வாழ்வு எனச் சாற்றுதலாயிற்று. அறநெறியின் சிறப்பினை மக்கள் நன்கு அறிதலும் அதன் வழி ஒழுகுதலும் இன்றியமையாதலால் காப்பியத்தின் வாயிலாக அறத்தை ஒதுதல் கற்றறிந்த சான்றோர்தம் கடனாதலை விளம்புதலாம் என்க.”³⁸ இவ்வாறு தண்டியலங்காரம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு அடைவதற்காகக் காவியம் படைக்கப்பெறுகிறது என்பதனை எடுத்தியம்புகிறது. காவியப்பிரகாசம் காவியப் பயனைப் பற்றிக் கூறுவதைப் பின்வரும் காரிகை விளக்குகிறது.

*காவ்யம் யசசே அர்த்தகிருதே வ்யவஹாரவிதே சிவேதர சஷதயே
ஸத்ய பரநிவ்ருதயோ காந்தா சம்மிதிதயோப தேசஜே (காவி.பி. 1:2)*

இதன் விளக்கமாவது: காவியம் புகழுக்காகவும் பொருட்பேற்றிற்காகவும் வழக்காற்றினை அறிவதற்காகவும் நலன் பெறவும் இயற்றப்படுகிறது எனவும் காதலியைப் போல மென்மையும் இனிமையும் உடைய மொழியில் பேசி நல்லாற்றுப்படுத்துகிறது எனவும் கூறுகிறார்.³⁹

இவ்வாறு தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இருநூல்களும் வெவ்வேறு நோக்கத்திற்காகக் காவியம் படைக்கப்படுவதைக் குறிப்பிடுகின்றன. தண்டியலங்காரம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு முதலானவற்றிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க

³⁸ வ.த.இராமசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), 1998, தண்டியலங்காரம், ப.28

³⁹ A.B.Gajendragadkar. 1939, *The Kavyaprakasa of Mammatta*, p.3

காவியப்பிரகாசம் புகழ், செல்வம், இன்பம் என்பவற்றிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளது.

தண்டியலங்காரம் காவியத்தின் வகை, காவிய இலக்கணம் முதலானவற்றைக் கூறி செய்யுள் நெறியை விளக்கிச் செல்கிறது. தண்டியலங்காரம் செய்யுள் நெறியை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறது. அவை, வைதர்ப்ப நெறி, கௌட நெறி. இவற்றில் வைதர்ப்ப நெறியில் பத்து வகையான குணங்களைப் பற்றி விளக்குகிறது. அவை, செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், பொருண்மை, காண்டம், வலி, சமாதி என்பனவாகும். காவியப்பிரகாசம் இந்தப் பத்து வகையில் மூன்று குணங்களை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்கிறது.

காவியப்பிரகாசம் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று குணங்களை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான காரணத்தைக் கீழ்வருமாறு மம்மட்டர் விளக்குகிறார்.

- ❁ குணங்கள் சில குணங்களுக்குள் அடங்குதல். அதாவது அர்த்தவ்யத்தி என்ற குணத்தை ஓஜஸ், பிரசாதம் என்ற குணங்களுக்குள் அடக்கலாம்.
- ❁ சில குணங்கள் எதிர்மறையாக வருதல். குணங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் எதிரான குற்றங்களும் உள்ளன. அதாவது கருத்துத் தெளிவுபடுத்தும்(பிரசாதம்) குணத்திற்குக் கருத்துப் பொருந்தாமல் எதிர்மறையாக வருதல். இது போன்று ஓஜஸ், மாதூர்யம், சௌகுமாரியம் ஆகிய குணங்களுக்கு எதிர்மறையாக வரும் குணத்தையும் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்.

ஓஜஸ் X அபூஸ்தார்தாத்வ (Irrelevancy)

பிரசாத X அதிகபதத்வ (Redundancy)

மாதூர்யம் X அநவிகர்தத்வ (Monotony)

சௌகுமாரியம் X அஸ்லீல (Indecorous Inauspiciousness)

உதாரதம் X கிராமிய (Vulgarity)

1. சில குணங்கள் தானாகவே குற்றமாக வருதல். இதற்குச் சமாதைக் குணத்தை உதரணமாகக் கொடுத்துள்ளார்.

மாதங்கா³: கிம் வல்கி³தை: கிமப³லைராட³ம்ப ஜம்பூ³கா:

ஸாரங்கா³: மகிஷா மத³ம் வருஜத² கிம் சுந்யேஷு சாரா ந கே

(காவி.பி.7:292)

ஓ யானைகளே! என்ன ஒரு ஓட்டம் உங்களுடையது! ஓ நரிகளே என்ன ஒரு அப்பிரயோஜனமான கூக்குரல்! ஓ மான்களே எருமைகளே யாருக்கும் இல்லாத ஏன் இந்த ஏகாந்தமான தைரியம்...?

இப்பாடலில் சொற்கள் கொச்சையாக உள்ளதால் இதைக் குற்றமாகக் கருதுகிறார். தண்டியலங்காரம் வைதர்ப்ப நெறி, கௌட நெறி என்ற வகைப்பாட்டிற்குள் குணங்களைப் பகுத்துக் கூறுகிறது. ஆனால், காவியப்பிரகாசம் அவ்வாறு கூறாமல் குணத்தையும் நெறியையும் தனித்தனி அதிகாரங்களில் குறிப்பிடுகிறது.

காவியப்பிரகாசத்திலுள்ள இரண்டு முதல் ஐந்து வரையிலான அதிகாரங்கள் தொனியாலோகத்தை அடிப்படையாகவே கொண்டுள்ளன. அதாவது, தொனியாலோகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அபிதா, இலக்ஷணா, வியஞ்சனா முதலிய வகை இரண்டாவது அதிகாரத்திலும் தொனி வகை, குணீபூதவ்யங்கிய வகை முதலானவற்றைப் பற்றி நான்கு, ஐந்தாம் அதிகாரங்களிலும் விளக்கிச் செல்கின்றன. இந்த வகைப்பாடுகள் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறவில்லை. இதற்குக் காரணம் தண்டியலங்காரம் முந்நூலாகக் காவியாதர்சத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டதேயாகும். தொனியாலோகம் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல் என்பதால் தொனி பற்றின கருத்து என்பது கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட காவியாதர்சத்தில் இடம்பெற வாய்ப்பில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் சமஸ்கிருதத் தண்டி காலத்தில் அலங்காரக் கோட்பாடு மேலோங்கியிருந்தது. எனவே அவர்கள் அலங்காரக் கோட்பாட்டிற்கே முக்கியம் கொடுப்பவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். ஆதலால் அந்நூலை முந்நூலாகக் கொண்ட

தண்டியலங்காரமும் முந்நூல் கருத்தையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. மம்மட்டர் தொனிக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டவராகத் திகழ்வதால் இவர் இக்கோட்பாட்டின் கருத்தையே தமது அதிகாரப் பெயர்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

காவியப்பிரகாசத்தின் ஆறாவது அதிகாரம் சித்திரக் காவியம் பற்றியது. இதனை மம்மட்டர் மூன்றாம்தரக் காவியமாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இது இரண்டு வகைப்படும். அவை, சொல் சித்திரம், பொருள் சித்திரம் என்பனவாகும். மம்மட்டர் இவ்வதிகாரத்தில் இக்காவிய வகையைப் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. ஒன்பதாவது அதிகாரமான சொல்லணியிலிலே விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இலக்கண விதிகளுக்குட்படாத சில கருத்துக்களைப் புறநடையில் கூறும் மரபு தமிழ் தண்டியலங்காரத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த மரபு காவியப்பிரகாசத்தில் காணப்படாததால், இது தண்டியலங்காரத்திற்கே உரிய சிறப்பு என்று கருதலாம்.

1.4.2 பொருளணியியல்

செய்யுள்களில் எடுத்துக் கூறப்படும் பொருட்களை அழகு பெற வெளிப்படுத்தி, அப்பொருள்களின் நயங்களையும் அவற்றால் பெறப்படும் இன்பங்களையும் அவற்றுள் பொதிந்துள்ள உண்மைகளையும் அவரவர் உணர்திறனுக்கு ஏற்பத் தருவது பொருளணியியல். தண்டியலங்காரம் 35 அணிகளைக் குறிப்பிட காவியப்பிரகாசம் 62 அணிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

1.4.3 சொல்லணியியல்

சொல்லணிகள் பாடலின் பொருள் வளத்தைப் பொருளணிகளைப் போலச் சிறப்பிக்காவிட்டாலும் பொருளுணர்ச்சிக்குச் சொல்லமைப்பு மாற்றம் துணை செய்கின்றது. இவை எல்லாம் பெரும்பாலும் சொற்களை எழுத்தெழுத்தாகப் பிரித்தும் கூட்டியும் படித்துப் பொருள் கொள்ளும் நிலையில் முன்பின் மாறி நிற்கும் சொல்லமைப்புகளே ஆகும். சொல்லணியியலில் மடக்கு, சித்திரக் கவி, வழக்கள் முதலான பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தண்டியலங்காரத்தில் வழக்கள் என்ற பகுதி காவியக் குற்றம் பற்றி விளக்குகிறது. அவை, பிரிவுபட்ட பொருள், பொருள் புலனாதல், கூறியது கூறல், ஐயுறும்படி கூறுதல், நிரலைப் பிறழ வைத்தல், இலக்கணத்திற்கு மாறுபட்டு உரைப்பது, சீர் குற்றம், யாப்புக் குற்றம், இடம், காலக் குற்றம், கலைக் குற்றம், உலக நடை மாறுபட்டுக் கூறுதல், நியாயக் குற்றம், ஆகமம் என்பனவாகும். இந்தப் பாகுப்பாட்டை காவியப்பிரகாசத்தின் ஏழாவது அதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது. மம்மட்டர் சொல் குற்றம்(16), பொருள் குற்றம்(23), வாக்கியக் குற்றம்(20) என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்து மொத்தம் 59 வகையான குற்றத்தைப் பற்றித் தனி அதிகாரத்தில் விளக்குகிறார். இவ்விரு நூல்களிலும் சில காவியக்குற்ற வகை ஒத்துச் செல்கின்றன. அவை, கூறியது கூறல், ஐயம், ஓசை, சீர், யாப்பு, சந்தி, நியாயம் என்பனவாகும்.

தண்டியலங்காரம் கோமூத்திரி, கூட சதுக்கம், மாலை மாற்று முதலான இருபது சித்திரக் காவிய வகைகளையும் காவியப்பிரகாசம் மத்தளம், கேடயம், தாமரை, சதுரம் ஆகிய நான்கு வகைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வகைப்பாட்டில் சதுரம், முரசு ஆகிய இரண்டு வகை மட்டும் காவியப்பிரகாசத்துடன் ஒத்துச் செல்கின்றன. இதுவரை விளக்கப் பெற்ற கருத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு அட்டவணைப் படுத்தலாம்.

பொதுவணியியல்	1 - ஆம் அதிகாரம்	மங்களம்
	2 - ஆம் அதிகாரம்	திஸ்ரக்சப்தவிருதயம்
	3 - ஆம் அதிகாரம்	அர்த்தவ்யங்கியம்
	4 - ஆம் அதிகாரம்	தொனி (தொனி வகைகள்)
	5 - ஆம் அதிகாரம்	குணீபூதவ்யங்கியம்
	6 - ஆம் அதிகாரம்	சித்திரக் காவியம்
பொருளணியியல்	10 - ஆம் அதிகாரம்	அர்த்தலங்காரம்
சொல்லணியியல்	7 - ஆம் அதிகாரம்	தோஷம்
	8 - ஆம் அதிகாரம்	குணம்
	9 - ஆம் அதிகாரம்	சப்தலங்காரம்

1.5 தொகுப்புரை

இந்த இயல் வழி அறியலாவன வருமாறு:

- புறஅமைப்பு ஒப்பீட்டுப் பகுதியில் காவியப்பிரகாசம் பத்து அதிகாரங்களையும் தண்டியலங்காரம் மூன்று இயல்களையும் கொண்டு வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.
- தண்டியலங்காரம் இயலின் உள்அமைப்பில் கூறியுள்ள வகைப்பாட்டை மம்மட்டர் தனி இயலாகக் கூறியுள்ளார். அதாவது சித்திரக் காவியம் பற்றித் தண்டி சொல்லணியில் குறிப்பிட மம்மட்டர் இதனை ஆறாவது அதிகாரத்தில் தனியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதுபோன்றே தண்டி பொதுவணியில் வைதர்ப்ப நெறியில் பத்து வகையான குணங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட மம்மட்டர் எட்டாவது அதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். குற்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தண்டி சொல்லணியின் இறுதிப் பகுதியில் குறிப்பிட மம்மட்டர் ஏழாவது அதிகாரத்தில்

மிக விரிவாக விளக்கிச் செல்கிறார். இவ்வாறு சில அதிகாரங்கள் தண்டியலங்காரத்தின் உள்ளமைப்புக் கருத்துகளாகவே உள்ளன.

- முத்தகம் முதலான செய்யுள் வகைகளை விளக்கும் நிலையில் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் தண்டியலங்காரத்தில் விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனைக் காவியப்பிரகாசம் உத்தமம், மத்யமம், அதமம் என்ற மூன்று வகைகளாக விளக்கிச் செல்வதைக் காணமுடிகின்றது.
- காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள அபிதா, இலக்ஷணா, வ்யஞ்சனா தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறவில்லை.
- காவியப்பிரகாசத்தில் குற்றங்கள் பற்றி மிக விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நிலை தண்டியலங்காரத்தில் காணப்படவில்லை.
- தண்டியலங்காரம் இருபது வகையான சித்திரக் கவியைப் பற்றிக் குறிப்பிட காவியப்பிரகாசம் நான்கு வகையான சித்திரக் கவியைக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது.
- காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இருநூல்களையும் அகஅமைப்பு, புறஅமைப்பு முறையில் ஒப்பீடுகையில் ஒற்றுமையினும் வேற்றுமையே மிகுதியாக உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இயல் இரண்டு

காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: பொருளணியியல் ஒப்பீடு

2.0 முன்னுரை

அணியிலக்கண நூல்களில் பொருளணியியல் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. தண்டியலங்கார இரண்டாவது இயலான பொருளணியியல் 35 அணிகள் பற்றி விளக்குகின்றது. காவியப்பிரகாசத்தின் பத்தாவது இயலான அர்த்தலங்காரத்தில் 62 பொருளணிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தண்டியலங்காரம் காவியாதர்சத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு அணிகளை வகைப்படுத்தியுள்ளதோடு காவியாதர்சத்திற்குப் பின் எழுதப்பட்ட வீரசோழிய அலங்காரப் படல வகைப்பாடுகளும் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன என்று இரா.அறவேந்தன்¹ கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களும் ஒரே காலக்கட்டத்தில், ஒரே மொழியிலிருந்து எழுதப்பட்டதாக இருந்தாலும் அவற்றிற்கிடையே அணி விளக்குமுறை, அணி வகைப்பாடு, சான்றுப்பாடல்கள் எடுத்தாலும் முறை முதலானவற்றில் ஒற்றுமை, வேற்றுமை காணப்படுகின்றன. அவ்வாறு ஒன்றியும் வேறுபட்டும் காணப்படும் இடங்களை விளக்கிக் கூறுவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

2.1 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முற்பட்ட அணியியல் சிந்தனை

தெரிந்த பொருளைக் கொண்டு தெரியாத பொருளை விளக்குவது உவமை அணி ஆகும். இவ்வணி சமஸ்கிருத மொழியின் பழைய வாய்மொழி மரபு இலக்கியமான வேதத்தில் காணப்படுவதோடு, சமஸ்கிருத அலங்கார நூல்களில் முதலில் பேசப்படுகின்ற அணியாகவும் திகழ்கிறது என்பதாகப் பி.வி.கனே(1971) சுட்டிச் சென்றுள்ளார்². மேலும், உவமை பற்றி எஸ்.கே.டெல்வல்கர் கூறுவதாவது, உபமா (உவமை) என்ற சொல் உப +

¹ இரா.அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், பக்.36-43

² P.V.Kane, 1971, *History of Sanskrit Poetics*, p.33.

மா என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். உவமை என்ற சொல்லுக்கு மூலமாக இருப்பது அளவு, பரிமாணம், குணம் அல்லது தன்மை முதலான சொற்களாகும்.”³ இவ் ரிக் வேதத்தில் உவமை என்ற சொல் ‘பெயர் உரிச்சொல்லாகப்’ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது⁴ என்கிறார். அதாவது ஒப்புயர்வற்ற, உறுதிப் பண்பு, பரிமாணம் என்பனவாகும். இவ்வாறு சமஸ்கிருத நூல்களில் உவமை முக்கியமானதாகக் கருதப்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், நிருக்தம், அஷ்டாத்தியாயி, நாட்டிய சாஸ்திரம் முதலான நூல்கள் உவமை அணிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

சமஸ்கிருத மொழி நூல்களில் நிருக்தமும், அஷ்டாத்தியாயியும் மிகவும் பழமையான நூல்களாகத் திகழ்கின்றன. இவ்விரு நூல்களிலும் உவமை பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நிருக்த(கி.மு.7) ஆசிரியரான யாஸ்கர் தம் நூலில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், உபசர்கம் (பெயர், வினை சேர்ந்து வருவது), நிபாதஸ் (ஒப்புமை) முதலானவை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் நிபாதஸ் என்ற பகுதியில் உவமை பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து சமஸ்கிருத மொழியின் முதல் இலக்கணமாகத் திகழ்வது அஷ்டாத்தியாயில்(கி.மு.4) பாணினி சந்தி, வேற்றுமை, தொகை, வினைச் சொல், தத்தித ஒட்டு முதலானவை பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவற்றில் தத்தித ஒட்டின் ஒரு வகையில் உவமை அணியைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

உவமை என்ற சொல்லை ரிக் வேதத்திலிருந்து நிருக்தாவில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்கிறார் கு. மீனாட்சி. “யாஸ்கர் நிபாதஸ் என்ற பகுதியில் இவ, ந, சித், நு, யதா², தா², ஆ, வத் முதலான உவமை உருபுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்”⁵ என்கிறார். இவை

³ S.K.Delvalkar, B.Rangacharya, 1920, *Dandi's Kavyadarsa*, p.78

⁴ த³தோ⁴ யத் கேதுமுபம் சமத்ஸூ (ரிக்.வே: 7.30.3)

ஈயூஷீ ணாமுபாமா சஷ்வதீனாம் (ரிக்.வே: 1.113.15)

⁵ Delvalkar S.K, Rangacharya.B, 1920, *Dandi's Kavyadarsa*, p.78

அனைத்தும் 'நிச்சயமான' அல்லது 'ஒரு செயலின் சந்தர்ப நிலையில்' வரும் என்று 'உபமா அர்தே' என்ற வகையில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் நிருக்தாவில் கூறப்பட்டுள்ள உவமை வகையை கு.மீனாட்சி பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்துகிறார்.

- கூட்டணி (கர்மோபமா)⁶

சான்று: யதா² வாதோ யதா² வனம் யதா² சமுத்ர ரஜதி (ரிக்.வே:5.78.8)

(வீசும் காற்றைப் போலும், வனத்தைப் போலும், கடலைப் போலும்)

- உவமையிலிருந்து வருகின்ற உபமிதம் (பூ⁴தோபமா)⁷

சான்று:மேஷோ பூ⁴தோ 3 பி⁴யன்னயா: (ரிக்.வே:8.2.40)

(வச்சிராயுதமேந்துபவனே! இங்ஙனம் உன்னைப் போற்றிய கண்வ மேதாதியிடம் நீ ஆட்டு வடிவத்துடன் அணுகிவந்தாய்)

- உவமையிலிருந்து மாறிவருகின்ற உபமிதம் (ரூபோபமா)⁸

சான்று: ஹிரண்யரூப: ஸ ஹிரண்யசம்திர: (ரிக்.வே:2.35.10)

(சலங்களின் பேரன்; பொன் வடிவமுள்ளவன்; பொன் புலங்களுள்ளவன்;

பொன் நிறமுள்ளவன்; பொன்னான பீடத்திலிருந்து பிரகாசிக்கிறான்)

- நன்கு அறிந்த கவிஞனால் பாடப்பட்ட உவமை (சித்⁴தோ³பமா)⁹

சான்று: அங்கிரஸ்வன் மஹிவ்ரத பிரஸ்கண்வஷ்ய ஸ்ருதி⁴ ஹவம் (ரிக்:1.45.3)

(அக்கினியே! மகத்தான விரதமுள்ளவனும் ஜாதவேதசனுமான நீ, பிரஸ் கண்வனுடைய அழைப்பைப் பிரியமேதனையும், அத்திரியையும், விருபனையும், அங்கிரசனையும் செவியுறுவதுபோல் செவியுறவும்)

- குறை உவமை (லுப்தோபமா)¹⁰ = அர்தோ²பமா

சான்று: சிம்ஹ: (புஜயாம்), காக: (குத்ஸாயாம்)

⁶கர்மோபமா- யथा वतो यथा वनम यथा समुद्र एजति (9.67.6)

⁷பூ⁴தோபமா- मेषो भूतो 3 भियन्नय: (8.2.40)

⁸ரூபோபமா- हिरण्यरूप: स हिरण्यसंदृक (2.35.10)

⁹சித்⁴தோ³பமா- अङ्गिरस्वंहिरत प्रस्कण्वस्य श्रुधी हवं (1.45.3)

¹⁰லுப்தோபமா=अर्थोपामा-सिंह:(पुजायां),कாக: (कुत्सायाम)

இதுபோன்றே அஷ்டாத்தியாயிலும் அணி பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. பாணினி உவமை, உவமேயம் பற்றிய விளக்குகிறார். அதாவது உவமை அணியின் பொது இலக்கணத்தோடு அதன் வகையையும் கூறுகிறார். இதனைக் கீழ்வரும் சூத்திரம் மூலம் அறியலாம்.

உபமானி ஸாமான்ய வசன: (அஷ்ட:2.1.55)

உபமானம், உபமேயம் ஆகிய இரண்டு சொற்களை ஒப்பிடுவதனால் வருகின்ற பொதுக் கூறு உவமை ஆகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்றுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

ஸஸ்தீ ஸ்யாமா தேவதத்தா

(இரும்பினால் ஆக்கப்பட்ட கத்தியைப் போன்று கருப்பாக இருக்கும் தேவதத்தா).

குமுதஸ்யேனீ (குமுதத்தைப் போன்ற வெள்ளையான முகம்)

இங்கு உபமானமாக அமையும் சொற்களுடன் மற்றொரு சொல்லும் (உபமேயம்) இவை இரண்டு சொற்களுக்கும் பொதுவான கூறுகளை உணர்த்தும் சொல்லும் (ஸாமான்யவசன:) சேர்ந்து உவமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தொகை உவமை (லுப்தோபமா)

உபமானம், உபமேயம், பொதுத் தன்மை, உவம உருபு இவை நான்கனுள் ஒன்றோ, இரண்டோ, மூன்றோ குறைந்து வருவதற்குத் தொகை உவமை என்று பொருள். பாணினி தொகை உவமை பற்றிப் பின்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

உபமிதம் வியாக்⁴ ராதி³பி: ஸாமான்ய அபரயோகே³ (அஷ்டா:2.1.56)

உபமேயமாக அமையும் சொற்கள் வ்யாக்⁴ர:(புலி) முதலிய பெயர்ச் சொற்களுடன் இணைந்து, இரண்டிற்கும் பொதுவாக அமையும் குணத்தை மறைமுகமாக (உணர்த்தாமல்) இருந்தால் அத்தொகைத் தத்புருஷமாகும் (வேற்றுமைத் தொகை). இதனைக் கீழ் வரும் சான்றின் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

புருஷோ அயம் வ்யாக்⁴ர: இவ (புருஷவ்யாக்⁴ர: புலியைப் போன்ற மனிதன்)

இங்கு உபமானம்(வ்யாக்⁴ர:), உபமேயம்(புருஷ:), உவமை உருபு(இவ) ஆகிய மூன்று உள்ளது. உபமேயம், உவமை ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவான குணம் அதாவது 'ஸூரத்வம்' குறிப்பிடவில்லை. அதனால் இது தொகையாகும்.

இரண்டோ இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பதங்களைக் கொண்டோ அமைக்கும் ஒரு தொகை அதன் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றாலும் உணர்த்தப்பட்ட பொருளை அல்லாமல் அவைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பொருளை உணர்த்துமானால் அத்தொகை பஹீவ்ஹி(அன்மொழித் தொகை) எனப் பெயர் பெறும் என்கிறார். இதனைக் கீழ் வரும் சூத்திரம் மூலம் விளக்குகிறார்.

அனேக அன்ய பதா³ர்தே (அஷ்டா:2.2.24)

தொகை என்பது மூன்று முக்கியப் பொருள் கொண்டு வரும். அவை: உவமை, குணம், பொருள் ஒப்பீடு (object compared). இவை ஒவ்வொன்றாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும் என்கிறார். மேலும் பாணினி தொகையை இரு பதத்தொகை என்றும் மூன்று பதத்தொகை என்றும் வகைப்படுத்துகிறார். இரு பதத்தொகை என்பது உபமானம், பொதுக் குணம் இவை இரண்டினாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

சித்ரகு: தே³வத³த்த: சித்ரா க³வா: யஸ்ய ஸ

(பழுப்பு நிறத்தில் புள்ளிகளை போன்ற பசுக்களை உடையவன் தேவத்தன்)

மூன்று பதத்தொகை என்பது உபமானம், பொதுக் குணம், உபமேயம் இவை ஒவ்வொன்றாலும் பொருள் உணர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

உஷ்ட்ரஸ்ய முக²ம் இவ முக²ம் யஸ்ய ஸ: உஷ்ட்ரமுக:

(ஒட்டகத்தின் முகத்தைப் போன்ற முகத்தையுடையவன்)

விரி உவமை (பூர்ணோபமா)

உபமானம், உபமேயம், பொதுத் தன்மை, உவம உருபு இவை நான்கும் முழுமை பெற்று வெளிப்படையாக வருவதற்கு விரி உவமை என்று பெயர். இதனைக் கீழ்வரும் சான்று மூலம் விளக்குகிறார்.

புருஷோ அயம் வ்யாக்⁴ர: இவஸூர: (புலியைப் போன்று வீரமுடைய மனிதன்)

இங்கு உபமானம்(வ்யாக்⁴ர:), உபமேயம்(புருஷ:), உவம உருபு(இவ), பொதுத் தன்மை(ஸூர:). இங்கு உபமானம், உபமேயம், பொது குணம், உவம உருபு என்ற நான்கும் முழுமை பெற்று வெளிப்படையாக வந்துள்ளன.

சொற்குறை உவமை (வாதி லுப்தா)

சொற்குறை உவமை பற்றிக் கூறும் போது பாணினி பெயர்ச் சொற்களில் வரக்கூடிய ஒட்டுகளை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்துகிறார். அவை பரஸ்மைபதி¹¹, ஆத்மானேபதி¹², உபயபதி¹³ என்பனவாகும். இதில் பரஸ்மைபதியை 'க்யச்' என்றும் ஆத்மானேபதியை 'க்யங்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப் பின்வரும் சூத்திரம் மூலம் அறியலாம்.

உபமானாதா³சாரே (அஷ்டா:3.1.10)

உபமானத்தைக் குறிக்கும் வேற்றுமை உருபுகளில் முடியும் சொற்களுக்குப் பின் 'க்யச்' என்ற ஒட்டு இணைக்கப்படும். அச்சொல் 'நடந்துகொள்' என்ற பொருளைச் சுட்டும். இவ்விதிக்குப் பாணினி கீழ்வரும் சான்றுகளைத் தருகிறார்.

புத்ரமிவ ஆசரதி சாத்ரம் (பிள்ளையைப் போன்று நடத்துகிறான் மாணவன்)

புத்ரீயதி சா³த்ரம் (மாணவனைப் பிள்ளையைப் போன்று நடத்துகிறான்)

¹¹ நிகழ்கால படர்க்கை ஒருமை வினைச்சொல்லின் மூலம் வருகின்ற 'தாது'

¹² நிகழ்கால படர்க்கை ஒருமை வினைச்சொல்லானது 'தே' என்று முடிந்தால் அந்த வினைச் சொல்லின் மூலம் வருகின்ற 'தாது'

¹³ நிகழ்கால படர்க்கை ஒருமையில் வரும் வினைச் சொல் 'தி' என்று இறுதியில் முடிவது

மேலும், பாணினி உவமையின் தன்மைகளாகக் குணம், செயல், சாதி பற்றிக் (2.1.57) குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார்.

இவ்விரு நூல்களுக்குப் பின் எழுதப்பட்ட நாட்டியசாஸ்திரம் நான்கு வகையான அணிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை, உவமை, உருவகம், தீபகம், யமகம் என்வன ஆகும். எனினும் இது அணிகளுக்கென்று எழுதப்படவில்லை. அணிகளுக்கென்று எழுதப்பட்ட நூல்களாகக் காவியலங்காரம், காவியாதர்சம் முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன. காவியாதர்சம் சமஸ்கிருத அலங்கார நூல்களில் சிறப்பு வாய்ந்த நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூல்களுக்குப் பின் காவியலங்காரச் சங்கிரகம், காவியலங்காரச் சூத்திரவிருத்தி, காவியலங்காரம், தொனியாலோகம் முதலான நூல்கள் எழுதப்பெற்றுள்ள நிலையில் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நூலாகக் காவியப்பிரகாசம் திகழ்கிறது. இந்நூல் காவிய இலக்கணம் பற்றிப் பத்து இயல்களாகப் பிரித்து மிக விரிவாக விளக்குகிறது.

2.2 தண்டியலங்காரத்திற்கு முற்பட்ட அணியியல் சிந்தனை

தமிழ்மொழி எழுத்து, சொல், பொருள் முதலான ஐந்திலக்கணங்களை உடையது. அவற்றுள் அணியிலக்கணமும் ஒன்று. அணியிலக்கணம் வளர்ச்சிப் பற்றி சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுவதாவது: “பிற இலக்கணங்கள் போல அணி பிரித்துப் பல்காது தன்னில் முழுமையாக வளர்ந்தது. ஆயினும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு எனும் பிற இலக்கணங்களை விட அணியே வரலாற்று நிலையில் மிகுதியான மாறுபாடும் வளர்ச்சியும் கொண்டுள்ளது. இவ்விலக்கணங்கள் அனைத்தும் இலக்கியத்தின் உள் மற்றும் புற அமைப்பைப் பேச, அணி இவ்விரண்டையும் இணைத்துக் கூறுகின்றது”¹⁴ என்கிறார். செய்யுளுக்கு அழகு தந்து இன்பம் பயப்பதும் கவிதையின் காலத்திறனை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதும் கவிதைக்கு உறுதுணையாக விளங்கக்கூடிய கற்பனையைப் பயப்பதற்குத் துணைபுரிவதும் அணியாகும். இதனை

¹⁴ ச.வே.சுப்பிரமணியன், 1980, *அணியிலக்கணம்*, தமிழிலக்கியக் கொள்கை, ப.2

ராசகோபாலாச்சாரியார் கூற்றுவழி அறியலாம். “ஓசையின் இனிமையோடு செவ்விய சொற்களால் கூறப்படும் பொருள்களைச் சொல்லும் முறையால் அலங்கரிக்கும் திறமையே அணி. இவ்வணியும் பல வகைப்படும். பல வகைப்படுவதான அணிகளையும் அவைகளின் அமைப்பு முறைகளையும் விளக்கிவைக்கும் கருத்தினது அணியிலக்கணம்”¹⁵ என்பது அவர் கூற்று. ஆயகலைகள் 64-இல் ஒன்று அணியிலக்கணம். காமசூத்திரத்தில் கூறியுள்ள ஆடல், பாடல் முதலான 64 கலைகளின் பெயர்களில் ஒன்றாக அணியிலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளதாக ஆறு.அழகப்பன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.¹⁶ தொல்காப்பிய உவமவியல் அணியியல் சிந்தனைக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது. அணியிலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கீழ்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

விரவியும் வருஉம் மரபின என்ப (உவம.2)

உவமப்போலி ஐந்தென மொழிப (உவம.24)

இவற்றால் உவமை எனும் இலக்கணக்கூறு தொடர்பான சிந்தனை தொல்காப்பியருக்கு முன்பே தமிழ்ச் சமூகத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனலாம். கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்படும் இளம்பூரணர் தொல்காப்பிய உவமவியலை அணியாக அறிவித்தாலும் தொல்காப்பியத்திற்கெனத் தனித்ததோர் அணியிலக்கண மரபு உண்டு என்பதை இரா.அறவேந்தனின் ‘தமிழ் அணியிலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும்’ என்ற நூலில் தொல்காப்பிய அணியிலக்கண மரபு என்ற பகுதியில் கூறியுள்ளது இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும். “யாப்பியலைப் போன்று தொல்காப்பிய உவமைக் கோட்பாட்டை உள்வாங்கிக் கொண்டு தமக்கெனத் தனி ஓர் அணி இலக்கண மரபை வளர்த்துக் கொண்ட நூல்கள் தமிழ் இலக்கண வரலாற்றில் உருக்கொள்ளவில்லை.

¹⁵ இராசகோபாலாச்சாரியார், 2000, *இலக்கணவிலக்கம் அணியியல்*, ப.2

¹⁶ ஆறு அழகப்பன், (ப.ஆ), 1981, *தமிழ்ப்பேழை*, பக்.259-63

தொல்காப்பிய உவமைச் சிந்தனையில் இருந்து வேறுபட்ட அணி இலக்கண மரபிலேயே பல நூல்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன”¹⁷ என்கிறார்.

தமிழில் அணியிலக்கண நூல்கள் இருந்துள்ளன என்பதை உரை ஆசிரியர்கள் வழி இரா.இளங்குமரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “சிலப்பதிகாரத்தின் அடியார்க்குநல்லார் உரை, யாப்பருங்கலக்காரிகை, நேமிநாத உரைகள் மற்றும் மாறனலங்கார உரை போன்றவற்றில் அணியியல் என்னும் நூலில் கண்ட சூத்திரங்கள் முன்னோர் மொழியாகக் கொண்டு தண்டியலங்காரத்தில் காணப்படுவதாலும், இவ்வாறு கூறுவாரும் உளர் என்று கூறியுள்ளதாலும் இவ்வுரையாசிரியர்க்கு முன்பு தண்டியலங்கார நூலிற்கு உரைகண்டவர்கள் இருந்தனர்”.¹⁸ உ.வே.சா தம் சிலப்பதிகாரக் குறிப்புரையில் “அடியார்க்குநல்லாரால் அணியியலென்று எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சூத்திரங்கள் தமிழ்த் தண்டியலங்காரத்துள் காணப்பட்டமையின் அந்நூலில் உள்ளனவாகவே, இந்நூலில் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டன. ஆயினும் முற்காலத்து அணியியல் என்ற பெயருள்ள அலங்கார நூலொன்று இருந்ததென யாப்பருங்கல விருத்தியுரை முதலியவற்றில் புலப்படுகின்றமையின்”¹⁹ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி ‘மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்’ என்ற நூலில் மறைந்து போன அணி நூல்களுள் ஒன்றாகவும் அணியியல் என்ற நூலைச் சுட்டியுள்ளதாலும் தமிழ் அணியியல் என்ற நூல் இருந்தமையை அறியமுடிகிறது. “தமிழில் தோன்றிய நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியதான வீரசோழியத்திற்கு(கி.பி.11-நூற்) முன்னரே தமிழில் அணியிலக்கண நூல்கள் தோன்றிவிட்டன என்பதற்குத் திவாகர நிகண்டு (கி.பி.10-நூற்) தக்க சான்றாகும். இங்ஙனம் கூறுவதற்கு ஆதாரமாக அவர் காலத்தில் வேறு அணிநூல்களும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகும்”²⁰ என இ.சுந்தரமூர்த்தியின் கூற்றும் அணியியல் நூலிருந்தமையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

¹⁷ இரா.அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.69

¹⁸ இரா. இளங்குமரன், 1988, இலக்கண வரலாறு, ப.283

¹⁹ உ.வே. சாமிநாதையர், 1892, சிலப்பதிகார மூலமும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், ப.598

²⁰ இ.சுந்தரமூர்த்தி 1962, உவமான சங்கிரகம் அணியிலக்கண ஆராய்ச்சி-தொகுப்பாய்வு, ப.18

திவாகர நிகண்டு(கி.பி.10-நூற்) இருபத்தெட்டு அணிகள் பற்றிக் கூறுகின்றது. புத்தமித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியத்திற்குத் தொல்காப்பியமும் காவியாதர்சமும் மூல நூல்களாகும். புத்தமித்திரனார் காவியாதர்ச ஆசிரியர் கூறியவாறே அலங்காரப்படலம் அமைத்துள்ளதைக் கீழ்வரும் சூத்திரத்தில் காணலாம்..

*தரைமலி மானிடர் தம் மலங்காரங்கள் தண்டி சொன்ன
கரைமலி நூலின்படியே உரைப்பேன் கனங்குழையே (வீ.சோ. அல:1)*

மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் வழி நோக்கும் போது தமிழ் அணியிலக்கணச் சிந்தனைக்கு நீண்ட மரபு இருப்பதை உணரலாம்.

2.3 காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும்: பொருளணியியல் ஒப்பீடு

தொடக்கத்தில் பொருள் விளக்கத்திற்காகத் தோன்றிய அணிகள் காலப்போக்கில் அப்பொருளோடு கொண்ட இயைபு காரணமாக இலக்கியத்திற்கு இன்றியமையாதனவாயின. பொருள் விளக்கம் செய்யும் கூறாக இலக்கியங்களில் அமைந்து, இலக்கிய நயங்களாக இலக்கணங்களில் சுட்டிக் காட்டப்பெற்று, காலப்போக்கில் தனிக் கூறாக வளர்ந்து பருப்பொருட்களை மட்டுமன்றிக் கருத்துப் பொருட்களையும் புலப்படுத்துவதாக அணி உருவானது. தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் எனும் மூன்று இயல்களாகப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்தப் பகுப்பு முறையைக் காவியப்பிரகாசத்திலும் காணமுடிகிறது. ஆனால், காவியப்பிரகாசம் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று பகுப்புகளுடன் திஸ்ரக்சப்தவர்ருதயக், அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே, தொனி, குணீபூதவ்யங்யம், சித்ரக்காவியம், தோஷம் முதலியவற்றையும் பேசுகிறது.

தண்டியலங்காரமும், காவியப்பிரகாசமும் ஒரே மொழி (சமஸ்கிருத) நூலை மூலமாகக் கொண்டிருந்தாலும், இரண்டும் எல்லா நிலைகளிலும் ஒன்றிப்போக வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. ஒரு மொழிக்குரிய நூல்களுக்கிடையே கூடக் குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமைகளுக்கு அப்பால் அவற்றுக்குள்ளே நிலவும் வேறுபாடுகள் அம்மொழிக்குரிய

நூல்களின் தனித்தன்மைகளை நிலைநாட்டுவனாக அமையும். அந்த வகையில் தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் உள்ள பொருளணியியலை ஒப்பீடு செய்து அதில் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காண்பது அவசியமாகிறது. இருநூல்களின் பொருளணியியல் ஒப்பீட்டு அட்டவணை வருமாறு:

காவியப்பிரகாசம்	தண்டியலங்காரம்
<p>உவமை, இயைபின்மையணி, தற்குறிப் பேற்றணி, ஐயவணி, உருவகம், அவநுதி (ஒழிப்பணி), பல்பொருட் சொற்றொடரணி, ஒட்டணி சுருக்கச்சொல்லணி, காட்சியணி, மாறுபடு புகழ்நிலை, உயர்வு நவற்சியணி, மறுபொருளுவமை, எடுத்துக்காட்டு உவமையணி, தீவகம், மாலை விளக்கணி, ஒப்புமைக்கூட்டம், வேற்றுமையணி, எதிர்மறையணி, பிறிதாராய்ச்சியணி, விசேடம், நிரல்நிறையணி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி, முரண் அணி, தன்மையணி, புகழாப் புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, இன்மை நவற்சியணி, மாற்றுநிலையணி, நிகழ்வினவற்சியணி, தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறியணி, பிறதினவற்சியணி, வீறுகோளணி, கூட்டவணி, முறையிற்படர்ச்சியணி, அனுமானம், கருத்துடையணி, வஞ்சநவற்சியணி, ஒழித்துக்காட்டணி, காரண மாலையணி, இதரவிதர உவமை, இறையணி, நுட்பணி, மேன்மேலுயர்ச்சியணி, தொடர் பின்மையணி, எளிதின் முடியணி, தகுதியின்மையணி, பெருமையணி, விறல்கோளணி, மறைவணி, ஒற்றை மணி</p>	<p>தன்மையணி, உவமையணி, உருவகம், தீவகம், பின்வருநிலையணி, முன்னவிளக்கு, வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி, வேற்றுமையணி, விபாவணையணி, ஒட்டணி, அதிசயம், தற்குறிப்பேற்றம், ஏது, நுட்பம், இலேசம், நிரல்நிறை, ஆர்வமொழியணி, சுவையணி, தன்மேம்பாட்டுரை, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், அவநுதி, சிலேடையணி, விசேடயணி, ஒப்புமைக் கூட்டணி, விரோதணி, மாறுபடு புகழ்நிலையணி, புகழாப் புகழ்ச்சி, நிதர்சனம், புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, வாழ்த்து, சங்கீரணம், பாவிகம். (35)</p>

மாலையணி, ஞாபகணி, மயக்கணி, எதிர்நிலையணி பொதுமையணி, சிறப்பணி, பிறிதின் குணம் பெறளணி, பிறிதின் குணம் பெறாமையணி, மற்றதற்காக்கயணி, சேர்வையணி, கலவையணி(62)	
--	--

2.3.1 பொருளணி வரிசை முறை ஒப்பீடு

இருநூல்களின் பொருளணி வரிசைப்படுத்தும் முறையில் வேறுபாடு நிலவுவதை ஒப்பீட்டு அட்டவணை வழி அறியமுடிகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் முதல் இடத்திலுள்ள தன்மையணி (ஸ்வபாவோக்தி:) காவியப்பிரகாசத்தில் இருபத்தைந்தாவது இடத்திலும், தண்டியலங்காரத்தில் இரண்டாவது இடத்திலுள்ள உவமையணி(உபமா) காவியப்பிரகாசத்தில் முதல் இடத்திலும், தண்டியலங்காரத்தில் மூன்றாவது இடத்திலுள்ள உருவக அணி காவியப்பிரகாசத்தில் ஆறாவது இடத்திலும், தண்டியலங்காரத்தில் பன்னிரண்டாவது இடத்திலுள்ள தற்குறிப்பேற்ற (உத்ப்ரேசஷா) அணி காவியப்பிரகாசத்தில் மூன்றாவது இடத்திலும் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு தண்டியலங்கார அணி வரிசை முறைக்கும் காவியப்பிரகாச அணி வரிசை முறைக்கும் இடையே வேறுபாடு நிறைய உண்டு.

2.3.2 பொருளணி விளக்க முறை ஒப்பீடு

தண்டியலங்காரத்தில் அணிகளுக்கான இலக்கண விளக்கம் அளிக்கப் பெற்றுள்ளதைப் போன்றே காவியப்பிரகாசத்திலும் அளிக்கப்பெறுள்ளது. தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இண்டும் இருபத்து ஒன்பது அணிகளின் விளக்கத்தில் ஒத்துப்போகின்றன.

ஒற்றுமை

இயைபின்மையணி, இதரவிதர உவமை, ஐயவுவமை, தன்மையணி, உருவகம், தீபகம், வேற்றுமையணி, விபாவனை, ஒட்டணி, தற்குறிப்பேற்றணி, நுட்பணி, நிரல்

நிறையணி, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், சிலேடை, ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம், மாறுபடு புகழ்நிலை, புகழாப்புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, பரிவர்த்தனை, பாவிகம் ஆகிய அணி வகையை விளக்கும் முறை இரு நூல்களிலும் ஒத்த தன்மையில் இருக்கின்றன. தண்டியலங்காரத்தில் உவமை அணியின் வகையாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள இயைபின்மையணி, இதரவிதர உவமை, ஐயவுவமை ஆகியவை காவியப்பிரகாசத்தில் தனித்தனி அணிகளாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேற்றுமைகள்

உவமையணி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி, அதிசய அணி, விசேடம், காட்சியணி, ஒழிபணி முதலானவற்றுக்கான விளக்க முறையில் இரு நூல்களுக்கு இடையே சிறு வேறுபாடு நிலவுவதைக் காணமுடிகின்றது. விவரம் வருமாறு:

உவமையணி: பண்பு, தொழில், பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும், பலவாகியும் வரும் பொருளோடு இயைபுபடுத்தி ஒப்பிட்டு உரைப்பது (தண்டி.30) என தண்டியலங்காரம் உவமையணிக்கு விளக்கம் அளிக்க, காவியப்பிரகாசம் இரண்டு பொருளுக்கு இடையே உள்ள பொதுத் தன்மையை ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டுவது (காவி.பி.1) உவமை அணி (சாதர்மய உபமா பேதே) என்கிறது; இது பண்பு, தொழில், பயன் என்று வகைப்படுத்தி உவமையை விளக்கவில்லை.

வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி: ஒரு பொருளின் திறத்தை முதற்கண் உரைக்கத் தொடங்கி அது முடிப்பதற்காகப் பின்னும் ஒரு பொருளை உரைத்து உலகறிய ஏற்றிச் சொல்வது வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி(தண்டி.46) என்கிறது தண்டியலங்காரம். பொதுப் பொருளால் சிறப்புப் பொருளையும், சிறப்புப் பொருளால் பொதுப்பொருளையும் விளங்க வைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி என்கிறது காவியப்பிரகாசம் (காவி.பி.23).

அதிசய அணி: அதிசய அணி என்பது ஒரு பொருளின் வனப்பை உலக வரம்பு இறவா நிலையில் விளக்குவது (தண்டி.53) என்று தண்டியலங்காரம் கூறுகிறது. காவியப்பிரகாசம் இவ்வணிக்கான விளக்கத்தைக் கூறவில்லை என்றாலும், இது நான்கு வகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும்(காவி.பி.14) என்கிறது. அவை:

- ஒரு பொருளை நேரடியாகக் கூறாமல் குறிப்பினால் மற்றொரு பொருளைக் கொண்டு விளக்குவது.
- வெளிப்படுத்துகின்ற அதே பொருள் மீண்டும் வரும்போது மற்றொரு பொருளாக வரும்.
- நடக்காத ஒன்றை ஏதோ ஒரு பொருளில் கூறி அதை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.
- காரணமும் காரியமும் ஒரே காலத்தில் நிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல்.

விசேடம்: விசேடம் என்பது குணம், தொழில் முதலியவற்றின் குறைபட்ட தன்மையைக் கருதி அதனை மேம்பட்ட ஒரு பொருளாகச் சொல்லுதல் என்கிறது தண்டியலங்காரம் (தண்டி.78). காவியப்பிரகாசம் இதனைக் காரணம் குறைவில்லாது இருந்தும் காரியம் நிகழாததைக் கூறுவது(காவி.பி.22) என்று குறிப்பிடுகிறது.

காட்சியணி: காட்சியணி பற்றிக் கூறுகையில் நன்மை, தீமை புலப்பட நிகழ்வதைக் குறிக்கும் என்கிறது தண்டியலங்காரம்(தண்டி.84). காவியப்பிரகாசம் இதனை உபமேயங்களாக இருக்கின்ற இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருட்களை ஒன்றாகக் காட்சிப்படுத்துவது(காவி.பி.11) என்கிறது.

ஒழிபணி: ஒழிபணிக்கான இலக்கண வரையறையிலும் சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தண்டியலங்காரத்தில் சிறப்பு, பொருள், குணம் ஆகியவற்றின் தன்மையை மறுத்துவிட்டு வேறொரு தன்மையை ஏற்றிக் கூறுவது(தண்டி.74) என்று ஒழிபணிக்கு விளக்கம் அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. காவியப்பிரகாசத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது(காவி.பி.10).

- உபமானத்தைச் சிறப்பிக்க உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுவது

- உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுங்கால் ஏதேனும் ஒரு காரணம் கூறி ஒழித்துக் கூறுவது
- மேலே கூறிய இரண்டு கருத்தும் ஒழித்துக் கூறுவது.

2.3.3 பொருளணி உள்வகைப்பாட்டு முறை ஒப்பீடு

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களின் அகக்கட்டமைப்பின் மற்றொரு கூறான ஒவ்வோர் அணிக்கும் உரிய உள்வகைப்பாடு, எண்ணிக்கை நிலையிலும் அவற்றை வரிசைப்படுத்தும் முறையிலும் வேறுபடுகின்றது. காவியப்பிரகாசத்தில் ஒவ்வோர் அணிக்கும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள வகைப்பாடுகள் அனைத்தும் தண்டியலங்காரத்தில் குறிப்பிடப்பெறவில்லை. காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதும் தண்டியலங்காரத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதாவது, காவியப்பிரகாசத்தில் உள்ள உவமையணியின் வகைப்பாடுகள் அனைத்தும் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறவில்லை. அதே போன்றே தண்டியலங்காரத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள தற்குறிப்பேற்ற அணியின் வகைப்பாடுகள் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறவில்லை. காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. இவ்வாறு இரு நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள அணிகளின் உள்வகைப்பாடு தொடர்பான விவரம், பின்னிணைப்பு 3-இல் அளிக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஒற்றுமை

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாகத் தன்மை, ஒப்புமைக்கூட்டம் என்ற இரண்டு அணிகள் திகழ்கின்றன. தண்டியலங்காரம் தன்மையணி பற்றிக் கூறுகையில் பொருள், குணம், சாதி, தொழில் என்ற நான்கு வகையினைக்

குறிப்பிடுகின்றது. காவியப்பிரகாசத்திலும் இவ்வகைப்பாட்டினைக் காணமுடிகின்றது. ஆனால் வைப்பு முறையில் வேறுபாடு உள்ளது. காவியப்பிரகாசம் சாதி, குணம், தொழில், பொருள் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளது. ஒப்புமைக் கூட்டம் இரு நூல்களிலும் புகழ்தல், பழித்தல் என்றே குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

வேற்றுமை

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் வேறுபட்ட அணிகளாக உவமையணி, உருவகம், தீபகம், வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி, வேற்றுமையணி, ஒட்டணி, அதிசய அணி, தற்குறிப்பேற்றம், ஒழிப்பணி, சிலேடை, விரோதம் ஆகிய பதினோர் அணிகள் காணப்படுகின்றன. அவை முறையே ஒவ்வொன்றாகப் பின்வருமாறு விளக்கப்பெறுகின்றன.

உவமை: தண்டியலங்காரத்தில் விரி உவமை முதலாக மாலை உவமை ஈறாக மொத்தம் இருபத்து நான்கு உவமை வகை கூறப்பெற்றுள்ளன. இதனைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

அதுவே

விரியே தொகையே இதர விதரம்

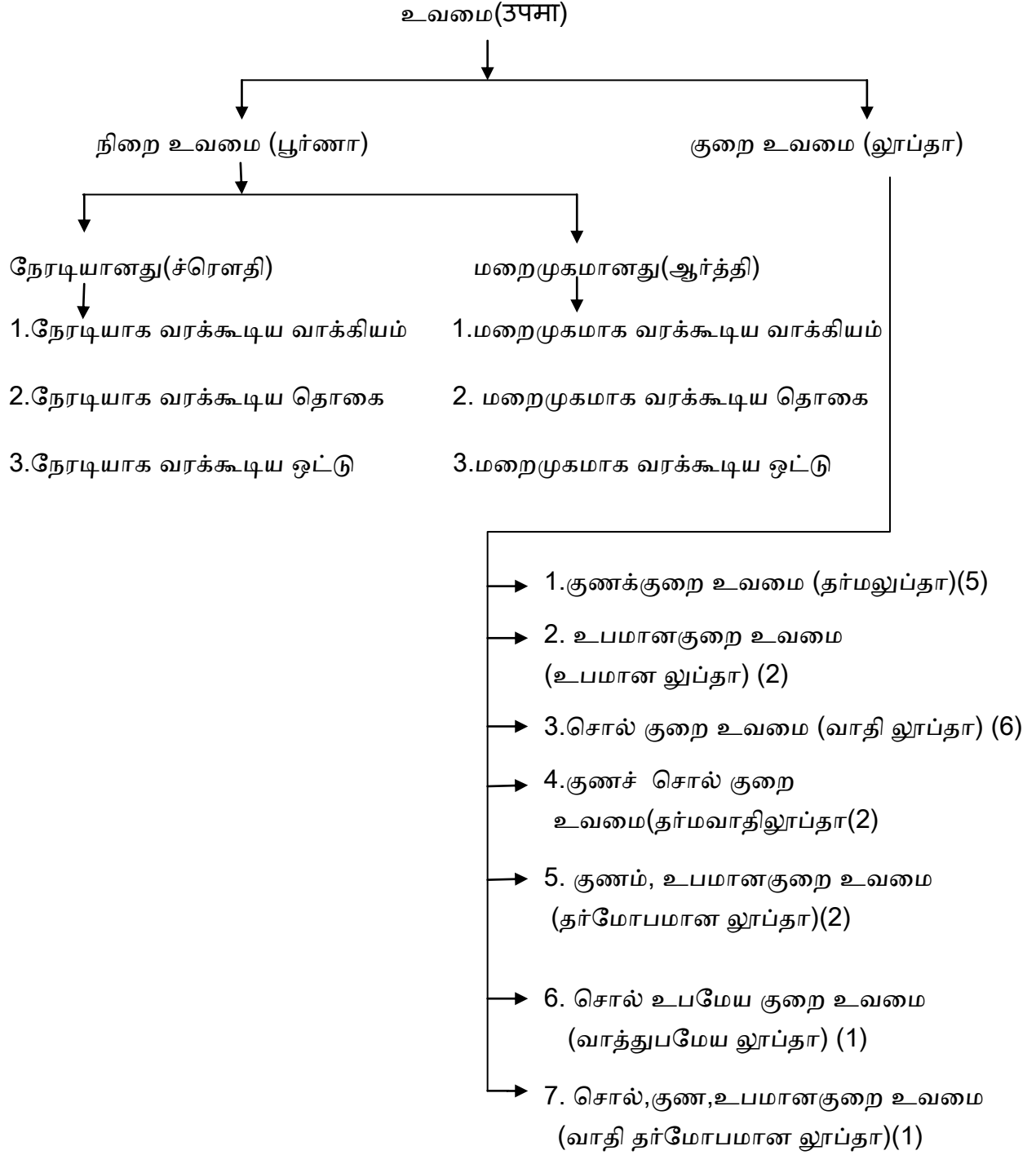
உரைபெறு சமுச்சயம் உண்மை மறுபொருள்

புகழ்தல் நிந்தை நியமம் அநியமம்

.... பால தாகும் (தண்டி.பொருள்.31)

மேலும் தண்டியலங்காரத்தில் உவமை பிற அணிகளுடன் கூடி வருதல் என்று எட்டு வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. இந்த வகைப்பாடுகள் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறவில்லை. காவியப்பிரகாசத்தில் உவமையணிக்குரிய வகைப்பாடு பூர்ணா (முழுமையானது) லுப்தா (குறையானது) என்று பகுக்கப்பெற்று அவற்றின் வகைப்பாடுகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் பின்வரும் வரைபடம் விளக்குகின்றது.

1. குணக்குறை உவமை (5) - வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய நேரடிப் பொருள், வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், மற்றும் ஒட்டில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள் என்பனவாகும்.

2. உபமான குறை உவமை (2) – வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்,

தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்.

3. சொல் குறை உவமை (6) – தொகை, கர்மக்யஜ்கா, ஆதாரக்யஜ்கா, க்யங்கா, கர்மணமுல்கா, கர்த்ருணமுல்கா.

4. குணச் சொல் குறை உவமை (2) – க்விப்கா, தொகை

5. குணம் உபமான குறை உவமை (2) - வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்.

6. சொல் உபமேய குறை உவமை (1) – க்யஜ்கா

7. சொல் குண உபமான குறை உவமை (1) – ஸமஸகா

இவ்வரைபடம் ஏ.பி.கஜேந்தர கட்கர் எழுதிய காவியப்பிரகாச உரை என்ற ஆங்கில நூலிருந்து கையாளப்பட்டுள்ளது.

காவியப்பிரகாச உவமை அணி வகைப்பாடுகள் பெரும்பாலும் பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. குறிப்பாக உவமை அணியில் உள்ள எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் பாணினி விதிகளுக்கு உட்பட்டே காணப்படுகின்றன. பாணினி குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ள தத்தித ஒட்டு வகை பற்றியும் உவமை வகைகளான தொகை, விரி உவமைகள் பற்றியும், உவமை உருபுகளான இவ, துல்யம் பற்றியும் பரஸ்மைபதி, ஆத்மானேபதி முதலானவைப் பற்றியும் மம்மட்டர் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார்.

தத்தித ஒட்டின் ஒரு வகையான 'வத்' ஒட்டுப் பற்றிப் பாணினி பின்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

தேன துல்யம் க்ரியா சேத் வதி (அஷ்டா:5.1.115)

அதாவது, மூன்றாம் வேற்றுமை சொல்லுக்குப் பின் 'அதனோடொக்கும்' என்ற பொருளில் வதி (வத்) ஒட்டு வரும். தருவிக்கப்பட்ட சொல் 'ஒத்த செயல்' என்ற பொருளையுடையதாகும் என்பது பாணினியின் கருத்தாகும். இங்கு மம்மட்டர் பாணினி

கருத்திற்கு ஒப்ப 'அதனோடொக்கும் முகம்' (தேன துல்யம் முகம்) என்றும் 'அதற்குச் சமமான இது' (இதம் ச தச்ச துல்யம்) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். 'ஒத்த செயல்' என்னும் போது மம்மட்டர் (ப்ராஹ்மண் வத் தீதே சஷ்ப்ரிய:) பிராமணனைப் போன்று நடக்கிறான் என்கிறார். தத்தித ஒட்டின் மற்றொரு வகையான 'வேதி' ஒட்டுப் பற்றிப் பாணினி கீழ்வருமாறு சுட்டுகிறார்.

தத்ர தஸ்யேவ (அஷ்டா:5.1.116)

அதாவது ஏழாம், ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின்னும் 'வேதி' ஒட்டு போன்ற (இன) என்ற பொருளில் வரும் என்பது பாணினியின் விளக்கமாகும். இதனைக் கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்குகிறார்.

மது²ராவத் ஸ்ருக்⁴னே ப்ராகார: - மதுராவில் இருப்பதைப் போல் ஸ்ருக்கனத்திலும் காணப்படும் சுவர்கள்.

யக்ருத்³த் தஸ்யேவ தே³வதத்தஸ்ய - யக்ருத்³த்தனுடைய பற்களைப் போன்ற, பற்களையுடைய தேவதத்தன்.

பாணினி 'வதி' என்ற ஒட்டு வகையைப் பற்றிக் கீழ்வரும் சூத்திரத்தில் விளக்குகிறார்.

தத்³ர்ஹம் (அஷ்டா:5.1.117)

அதாவது, இரண்டாம் வேற்றுமை சொல்லுக்குப் பின் 'வதி' ஒட்டு 'அதற்குத் தகுந்த' என்ற பொருளில் வரும் என்கிறார். இதனைக் கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்குகிறார்.

ராஜவத் பாலனம் - அரசனுக்குப் பொருந்திய பாதுகாப்பு. அதாவது அரசனால் பாதுகாப்பளிப்பதைப் போன்ற என்பதாகும்.

இதனை மம்மட்டர் 'சந்த்ரவத் முகம்' 'முகத்திற்குப் பொருந்திய சந்திரன்' என்கிறார்.

அதாவது 'சந்திரனால் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்ட முகம்' என்பது இதன் பொருள்.

பாணினி பெயர்ச் சொற்களில் வரக்கூடிய ஒட்டுகளை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்துகிறார். அவை பரஸ்மைபதி, ஆத்மானேபதி, உபயபதீ என்பனவாகும்.

இதில் மம்மட்டர் பரஸ்மைபதி, ஆத்மானேபதி என்ற இரண்டு வகையைக் குறிப்பிடுகிறார். பரஸ்மைபதியை 'க்யச்' என்றும் ஆத்மானேபதியை 'க்யங்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், பாணினி கூறிய வாதி, க்யச், க்யங் முதலான ஒட்டு வகையினைக் காவியப்பிரகாசம் உவமை அணியின் ஒரு வகையாகக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. எனவே, தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் உள்ள உவமையணியின் வகைப்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஒப்பிட்டுக் காட்ட முடியாத நிலை உள்ளது.

உவம உருபு

தண்டியலங்காரம் உவம உருபு பற்றிக் கூறுகையில் தனி செய்யுள் அமைத்து விளக்குகின்றது. காவியப்பிரகாசத்தில் தனிச் சூத்திரம் என்று எதுவும் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. சான்றுப்பாடல்களைக் கொண்டு அவற்றின் உருபுகளை அறியமுடிகின்றது. தண்டியலங்காரம் உவம உருபுகளைப் பின்வரும் நூற்பாவில் விளக்குகின்றது.

போல மானப் புரையப் பொருவ

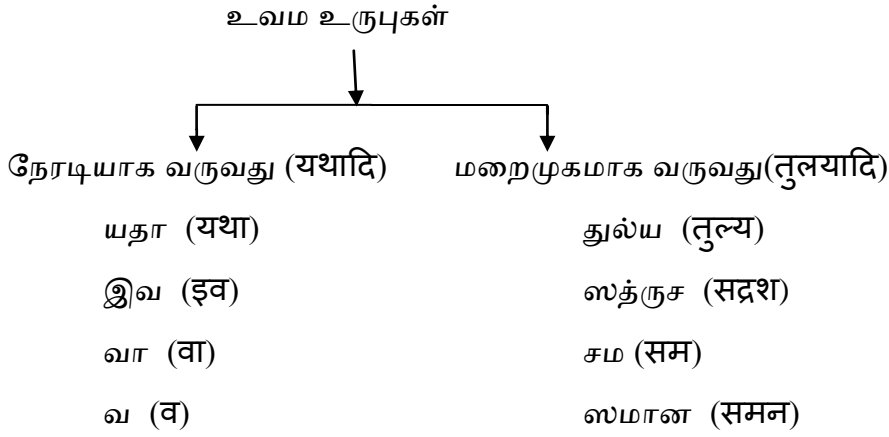
நேரக் கடுப்ப நிகர நிகர்ப்ப

ஏர ஏய .....

நவைதீர் பான்மை உவமைச் சொல்லே (தண்டி.பொருள்.34)

தண்டியலங்காரத்தில் போல முதல் செத்து முடியச் சொல்லப்பட்டவை முப்பத்தைந்தும் உவம உருபுச் சொற்களாகும். அவையாவன போல, மான, புரைய,பொருவ, சேர, கடுப்ப, நிகர, நிகர்ப்ப, ஏர, ஏய, மலைய, இயைய, ஒப்ப, எள்ள, உறழ், ஏற்ப, அன்ன, அனைய, என்ன, இகல, இழைய, ஒப்ப, ஏதிர அமர, வாங்க, துணை, தூக்கு, ஆண்டு, ஆங்கு, மிகுதகை, வீழ், இணை, சிவண், கேழ், அற்று, செத்து என்பனவாகும்.

காவியப்பிரகாசம் உவம உருபு பற்றிக் கூறுகையில் உபமானம், உபமேயம், பொது குணம், உவம உருபு ஆகிய நான்கினை முழுமையாகப் பெற்று உவம உருபுகளை வெளிப்படையாக உணர்த்துவது (யதாதி) என்றும் மேலே கூறப்பட்ட நான்கினுள் ஒன்றோ அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்டோ குறைந்து உவம உருபுகளை மறைமுகமாகக் கூறுவதற்குத் (துல்யாதி) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. 'யதாதி' உவம உருபுகளாக யதா, இவ, வா, வ ஆகிய நான்கு உருபுகளும் 'துல்யாதி' உவம உருபுகளாகத் துல்ய, ஸத்ருச, சம, ஸமான ஆகிய நான்கு உருபுகளும் காரிகையில் வரும் என்கிறது. இதனைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

இவ்வாறு தண்டியலங்காரம் முப்பத்தைந்து வகை உவம உருபுகளைக் குறிப்பிட காவியப்பிரகாசம் எட்டு உருபுகளை விளக்கிச் செல்கிறது.

உருவக அணி: இரண்டு நூல்களிலும் உருவகணி வகை வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரம் இருபத்தொன்று வகையான உருவக அணியினைக் குறிப்பிட (தண்டி.35) காவியப்பிரகாசம் எட்டு வகையாக உருவக அணியின் வகைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது(காவி.பி.8). அவற்றைப் பின்வரும் அட்டவணை தெளிவுபடுத்தும்.

காவியப்பிரகாசம்	தண்டியலங்காரம்
விஷயம், ஏகதேச விவர்த்தி, கேவல நிரவியம், மாலா நிரவியம், மாலா சிலுஷ்டம், மாலா ஆசிலுஷ்டம், மாலா ரூபம், அமாலா ரூபம். (8)	தொகை, விரி, தொகைவிரி, முற்று, அவயவம், அவயவி, ஏகாங்கம், இயைபு, இயைபிலி, ஏது, சிலேடை, உவமை, வேற்றுமை, விலக்கு, சமாதானம், உருவகம், அநேகங்கம், தத்துவானம், வியநிலை, சிறப்பு, விருத்தம்(21)

மேலும் தண்டியலங்காரத்தில் உருவகணி பிற அணிகளுடன் கூடி வருதல் என்று ஆறு வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. இந்த வகைப்பாடு காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறவில்லை.

தீபகணி: இரண்டு நூல்களிலும் தீபகணி குணம், காரணம், தொழில், சாதி என்ற நான்கு வகையில் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. தண்டியலங்காரம் இவ்வகைப்பாட்டை முதல், இடை, கடை என்று வகைப்படுத்தி விளக்குகிறது(தண்டி.39). காவியப்பிரகாசத்தில் இந்தப் பகுப்பு முறை இடம்பெறவில்லை(காவி.பி.17).

வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி: தண்டியலங்காரம் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியை முழுவதும் சேரல், ஒருவழிச் சேரல், சிலேடை, விரோதம், கூடுமியற்கை, கூடாமியற்கை, இருமையியற்கை, விபரீதம்(தண்டி.47) என்று வகைப்படுத்துகிறது. இதனைக் காவியப்பிரகாசம் இரண்டு வகையாகக் கூறுகிறது(காவி.பி.23). அவை:

1. ஒற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை (சாதம்ரயமூலக:)

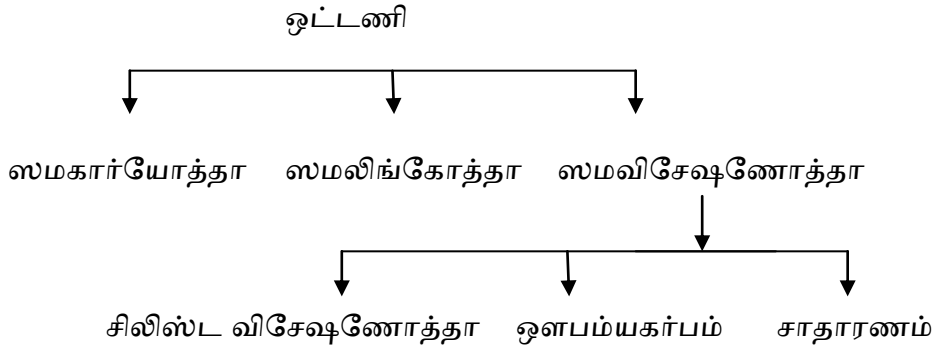
- பொது பொருளால் வந்த சிறப்புப் பொருள் (ஸாமான்ய ஸ்யவிசேண ஸமர்தநம்)
- சிறப்பினால் வந்த பொதுப் பொருள் (விசேஷ்ய ஸாமான்ய ஸமர்தநம்)

2. வேற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை (வைதம்ரயமூலக:)

- பொது பொருளால் வந்த சிறப்புப் பொருள் (ஸாமான்யஷ்ய விசேண ஸமர்தநம்)
- சிறப்பினால் வந்த பொதுப் பொருள் (விசேஷ்யஸ்ய ஸமான்யேனா ஸமர்தநம்)

வேற்றுமை அணி: தண்டியலங்காரம் வேற்றுமையணியின் வகைகளாக ஒருமை, இருமை, சிலேடை, உயர்வு, குணம், தொழில், சாதி, பொருள் என்ற எட்டு வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது(48). காவியப்பிரகாசம் இதற்கான வகைப்பாடு பற்றி ஏதும் குறிப்பிடாத நிலையில் சமஸ்கிருத அலங்கார ஆசிரியரான விஸ்வநாதர் வ்யதிரேக என்ற தம் நூலில் 24 வேற்றுமை அணியைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.²¹ இதனை இந்நூல் கையாண்டுள்ளது.

ஒட்டணி: தண்டியலங்காரம் அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல், அடைபொதுவாக்கிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல், அடை விரவிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல், அடையை விபரீதப்படுத்திப் பொருள் வேறுபட மொழிதல்(51) என ஒட்டணியின் நான்கு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. காவியப்பிரகாசம் விஸ்வநாதர் (சாகித்ய தர்ப்பணம்) கூறிய வகைப்பாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது²². இதனைப் பின்வரும் வரைபடம் விளக்குகிறது.

அதிசய அணி: குணம் முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதிசய அணியை விளக்குதல் எனும் முறை தண்டியலங்காரத்தில் நூற்பா வடிவு எய்தியுள்ளது.

அதுதான்

பொருள்குணந் தொழிலைந் துணியே திரிபெனத்

தெருளுறத் தோன்று நிலைமைத் தென்ப (54)

²¹ A.B.Gajendaragadkar, 1939, The Kavyaprakasa of Mammatta, p.70

²² மேலது, p.80

காவியப்பிரகாசம் இவ்வணிக்கான வகைப்பாட்டினைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.
அவை:

1. ஒரு பொருள் நேரடியாகக் கூறாமல் குறிப்பினால் மற்றொரு பொருளைக் கொண்டு விளக்குவது.
2. வெளிப்படுத்துகின்ற அதே பொருள் மீண்டும் வரும்போது மற்றொரு பொருளாக வரும்.
3. நடக்காத ஒன்றை ஏதோ ஒரு பொருளில் கூறி அதை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
4. காரணமும் காரியமும் ஒரு காலத்தில் நிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல்.

தற்குறிப்பேற்ற அணி: தண்டியலங்காரத்தில் இயங்கு பொருள், இயங்கா பொருள் என்று இரண்டு வகையாகவும்(தண்டி.55) காவியப்பிரகாசத்தில் பொருள், ஹேது, பயன் என்று மூன்று வகையாகவும்(காவி.பி.5) தற்குறிப்பேற்ற அணி வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், தண்டியலங்காரம் உவமையணி எவ்வாறெல்லாம் வேறுபடுத்திக் கூறலாம் என்பதை உவமையணி விளக்கத்தின் இறுதிப் பகுதியில் 21 இடங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.²³ அவை:

- உவமை – சந்திரன் போன்ற முகம்.
- இதர விதர உவமை – சந்திரன் போன்றது முகம். முகம் போன்றது சந்திரன்.
- அநந்து வயவணி – முகம் போன்றது முகம்.
- விபரீத உவமை – முகம் போன்றது சந்திரன்.
- நினைப்பணி – சந்திரனைக் கண்டு முகத்தை நினைக்கின்றேன்.
- உருவகம் – மேகமே சந்திரன்.
- திரிபணி – முக சந்திரனாலே தாபம் நீங்கிற்று.

²³ David Millins, 2007, *The Kavyapragasa*, p.62

- ஐய உவமை – இது முகமா சந்திரனா.
- மயக்கணி, திரிபதிசயம் – நின் முகத்தினைச் சந்திரன் என்று சகோரம் தொடர்கின்றது.
- உல்லேக அணி (பலபடச் சொல்லுதல்) - நின் முகத்தினைச் சந்திரன் என்று சகோரமும் தாமரை என்று வண்டும் களிக்கின்றன.
- ஒழிப்பணி – இது சந்திரன், முகமன்று.
- அதிசயம் – இது சந்திரன்.
- ஒப்புமைக் கூட்டம் – முகத்தினால் சந்திரனையும் தாமரையையும் வென்றாள்.
- விளக்கணி – நின்முகம் சந்திரனும் நிசியிற் களிக்கின்றன.
- மறுபொருள் உவமை – நான் நின் முகத்தையே விரும்புகின்றேன் சகோரம் சந்திரனையே விரும்புகின்றது.
- திருட்டாந்தவணி – விண்ணிலே சந்திரன், மண்ணிலே நின் முகம்.
- நிதர்சன வணி – முகம் சந்திர சோபையைத் தரிக்கின்றது.
- வியதிரேகணி – கலங்கமில்லாத முகம் சந்திரனின் மிக்கது.
- சகோத்தியணி – நின் முகத்தோடு சமமாகச் சந்திரனும் மகிழ்கின்றது.
- மிசையணி – முகத்தின் முன் சந்திரன் ஒளியில்லாததாகின்றது.

காவியப்பிரகாசம் தற்குறிப்பேற்ற அணியில் உவமையின் பல்வேறு வடிவங்களாக 7 இடங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது²⁴. அவை:

ஐய உவமை (ஸஸம்தே:) – இது முகமா சந்திரனா

உவமை (உபமா) – சந்திரன் போன்ற முகம்

தற்குறிப்பேற்றம் (உத்ப்ரேக்ஷா) - சத்தியமாகச் சந்திரன்

²⁴ வ.த.இராம சுப்பிரமணியம் (ப.ஆ), 1998, தண்டியலங்காரம், ப.112

உருவகம் (ரூபக) - முகமே சந்திரன்

ஒழிப்பணி (அபநுதி:) - இது சந்திரன் முகமன்று

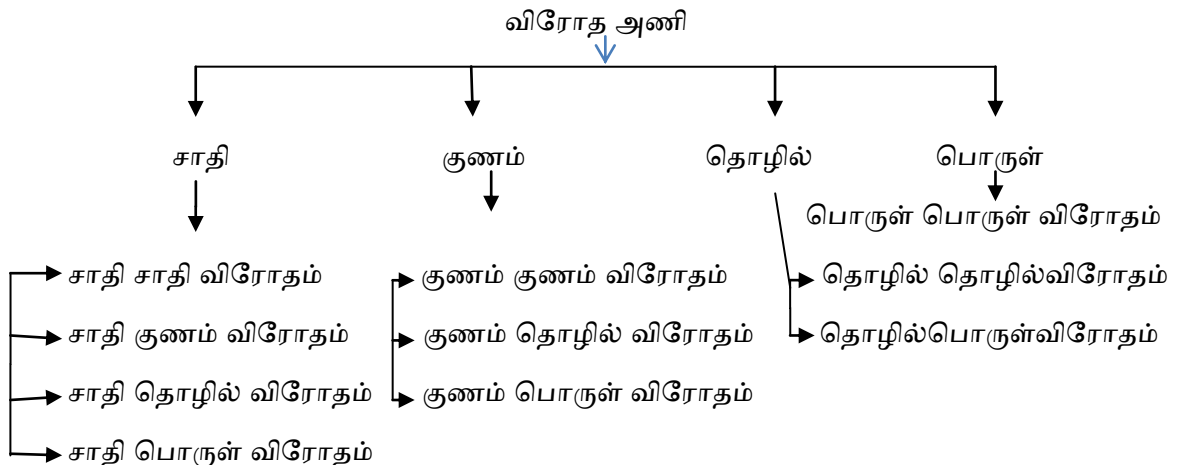
உயர்வு நவீர்சியணி (அதிசயயோக்தி) - இது சந்திரன்

மயக்கணி (ப்ராந்திமான்) - நின் முகத்தினைச் சந்திரன் என்று கருதினேன்

ஒழிப்பணி: சிறப்பு, பொருள், குணம், வினை எனும் நான்கு வகையாக அவநுதி அணி விளக்கப்பெற்றுள்ளது(தண்டி.74). காவியப்பிரகாசம், உபமானத்தைச் சிறப்பிக்க உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுவது, உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூருங்கால் ஏதேனும் ஒரு காரணம் கூறி ஒழித்துக் கூறுவது, இரண்டும் கலந்து வருவது என்று மூன்று வகையாகக் குறிப்பிடுகின்றது(காவி.பி.9).

சிலேடை: சிலேடை (பல்பொருட்சொற்றொடணி) தண்டியலங்காரம் ஒருவினை, பலவினை, முரண், நியமம், அநியமம், விரோதம், அவிரோதம், செம்மொழி, பிரிமொழி என்ற ஒன்பது வகையினைக் குறிப்பிட(தண்டி.75) காவியப்பிரகாசம் சொல், பொருள் என்ற இரண்டு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது(காவி.பி.10).

விரோத அணி: தண்டியலங்காரம் சொல், பொருள், சிலேடை என்ற மூன்று வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. காவியப்பிரகாசம் சாதி, குணம், தொழில், பொருள் என்ற நான்கு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவற்றின் உள்வகைகளாகச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

2.3.3.1 தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறாதவை

தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகைகளாக விபவனை, நிரல்நிறையணி, விசேடம் ஆகிய உவமை அணிகள் திகழ்கின்றன. விபாவனை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை, அயற்காரண விபாவனை, இயல்பு விபாவனை, வினையெதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்துவது, பொதுவகையாற் காரணம் விளக்கிக் காரியம் புலப்படுத்துவது, குறிப்பு விபாவனை(தண்டி.50) என்பனவாகும். நிரல்நிறையணி நிரலே நிறுத்திப் பொருள் விளக்குதல், நேரே பொருள் விளக்குதல்(தண்டி.66) என்னும் இரண்டு வகையினையும் விசேடம் குணக் குறை, தொழில் குறைவு, சாதிக் குறை, பொருள் குறைவு, உறுப்புக் குறைவு(தண்டி.78) என்ற ஐந்து வகையினையும் பெற்றுள்ளன.

2.3.3.2 காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெற்றுத் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறாதவை

காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெற்றுத் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறாத அணி உள்வகைப்பாடுகளாக ஐயவணி, மாறுபடுபுகழ்நிலை, காட்சியணி ஆகிய மூன்று அணிகள் திகழ்கின்றன. ஐயவணி காவியப்பிரகாசத்தில் இரண்டு வகையாகப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது. அவை உபமானம், உபமேயம் வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துவது, வெளிப்படுத்தாது(காவி.பி.5) என்பதாகும். மாறுபடுபுகழ்நிலை அணியின் வகை பற்றிக் காவியப்பிரகாசம் பின்வரும் ஐந்து வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது(காவி.பி.13).

1. காரியத்தினால் காரணத்தை அறிதல் (கார்யே காரணஷ்ய)
2. காரணத்தினால் காரியத்தை அறிதல் (நிமிதே -கார்யஷ்ய)
3. பொதுச் சிறப்பினால் சிறப்புத் தன்மையை அறிதல் (ஸாமானயே - விசேஷ்ய)
4. சிறப்பினால் பொதுச் சிறப்பை அறிதல் (விசேச - ஸாமானஷ்ய)
5. அதனால் அதனோடு (துல்யே - துல்யஷ்ய)

காவியப்பிரகாசத்தில் காட்சியணி இரண்டு வகைப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது அவை, பதார்த்தவிர்த்தி நிதர்சனலங்காரம் (உபமான,உபமேயங்களாக இருக்கும் இரண்டு சொற்பொருள்களுக்கு ஒற்றுமை ஆரோபித்தல்), அர்த்த நிதர்சனலங்காரம் (இவ்வணி நன்மை,தீமை என்ற இரண்டு பொருளில் வரும்) (கா.பி.11).

2.3.3.3 இரண்டு நூலிலும் இடம்பெறாதவை

இரண்டு நூல்களிலும் உள்வகைப்பாடு இல்லாதனவாக இதரவிதர உவமையணி, இயைபின்மையணி, நுட்பணி, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், புகழாப் புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, பாவிகம் ஆகிய அணிகள் காணப்படுகின்றன.

2.3.4 பொருளணி: சான்றுப்பாடல்கள் ஒப்பீடு

காவியாதர்சம், வீரசோழியம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள சான்றுப் பாடல்களைத் தண்டியலங்காரம் எடுத்தாண்டுள்ளது. இதனை இரா.அறவேந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காவியாதர்சத்திலிருந்து வீரசோழிய உரையாசிரியரால் 50 சான்றுப் பாடல்கள் மொழியாக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் 23 பாடல்கள் தண்டியலங்காரத்தில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. மேலும் காவியாதர்சச் சார்பின்றிப் பெருந்தேவனாரே இயற்றிய சான்றுப் பாடல்களில் 69 பாடல்களும் தண்டியலங்காரத்தில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. இவை போக 23 சான்றுப் பாடல்கள் காவியாதர்சத்தில் இருந்து தண்டியலங்காரத்திற்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளன. எனவே பிரயோக விவேக நூலார் போன்றே தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடல்களும் தண்டியாசிரியராலே இயற்றப்பட்டதாகக் கருதப் பெற்றாலும் தண்டியலங்காரச் சான்றுப் பாடல்களில் பிற நூல்களின் செல்வாக்கும் இடம் பெற்றுள்ளது²⁵ என்கிறார்.

காவியப்பிரகாசப் பொருளணியியலில் மொத்தம் 177 சான்றுப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கிய நூல்களிருந்தே கையாளப்பெற்றுள்ளது. அவை, காதாசப்தசதி, மஹாபாரதம், மிருச்சககடிகம்,

²⁵ இரா. அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.39

விக்கிரமூர்வசியம், ரகுவம்சம், காவியலங்காரச் சூத்திர விருத்தி, வியக்தி விவேகம் என்பனவாகும். மேலும் இந்நூல் தனக்கு முந்தைய அலங்கார நூல்களின் பாடல்களையும் எடுத்தாண்டுள்ளது.

ஒற்றுமை

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் கருத்தளவில் ஒத்துள்ள சான்றுப் பாடல்களுக்கான அணிகளாகத் தன்மையணி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி, அதிசய அணி, நுட்பணி, சிலேடை, மாறுபாடு புகழ்நிலை, புகழாப் புகழ்ச்சி, நிதர்சம், புணர்நிலை ஆகிய ஒன்பது அணிகள் திகழ்கின்றன. இவற்றிக்கான ஒப்பீட்டினைப் பின்வருமாறு காட்டலாம்.

தன்மையணி: தண்டியலங்காரத்தில் *இயல்பான நிலையை விளக்குதல்* என்னும் தன்மையணிக்கான பாடல் காவியப்பிரகாசத் தன்மை அணியின் எடுத்துக்காட்டுப் பாடலுடன் கருத்தளவில் ஒத்துப் போகின்றது. இரண்டு நூல்களிலும் உடல் உறுப்புக்களைக் கொண்டு தன்மையணி விளக்கப்பெற்றுள்ளது. தண்டியலங்காரம் மனிதனின் உடல் உறுப்புக்களை குறிப்பிட(தண்டி.34), காவியப்பிரகாசம் குதிரையின் உடல் உறுப்புக்களைப் பற்றி விளக்குகின்றது(காவி.பி.101).

வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி: *அவரவர் விதியின் வழிப்படி ஒவ்வொன்றும் வேறுபடும்* தன்மையைக் கூறும் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி இரு நூல்களிலும் ஒத்த தன்மை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் 'சந்திரன் நெருப்புப் போன்று தோன்றுவதும்'(தண்டி.173) காவியப்பிரகாசத்தில் 'சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவதும்'(காவி.பி.87) என்று விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

அதிசய அணி: *உலக நடை கடந்து உரைத்தல்* என்ற விதியைக் கூறும் அதிசய அணி இரு நூல்களிலும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரம் துணிவு அதிசயத்தில் 'வளர்ந்து இருபக்கமும் திரண்டு இரண்டு சிவந்த கலசம் போன்று கொங்கைகள் விளங்க'(தண்டி.201) என்ற உலக நடை கடந்து வருவதாகக் கூறுகின்றது. இதே போன்ற

தன்மை காவியப்பிரகாசத்தில் 'தண்ணீர் இல்லாத தாமரையில் விரிந்திருக்கிறது. இரண்டு தாமரைகள் அந்த தாமரையில் விரிந்தன அவை மூன்றும் ஒரு பொற்கொடியில் பூத்திருக்கின்றன'(காவி.பி.58) என்று பெண்ணின் மார்பகத்தை வருணித்துள்ளது. இவ்விரு நூல்களும் இல்லாத ஒன்றை அதிசயமாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

நுட்பணி: குறிப்பறிதல் என்ற தன்மையைக் கூறும் நுட்பணி இரு நூல்களிலும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் தொழில் நுட்ப அணியில் விளக்கப்பெற்ற பாடல் காவியப்பிரகாசப் பாடலுடன் ஒத்துச் செல்கின்றது. தண்டியலங்காரம் 'தன்னைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் குறிப்பினை அவன் அறிய வேண்டும் என்பதற்கு பண்ணை வாசிப்பது'(தண்டி.222) என்று குறிப்பிடுகிறது. காவியப்பிரகாசம் ' மலர்ந்த கண்ணான் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் விடன் குறித்த வேளையை அறியும் மனத்தனாயிருக்கின்றான் என அறிந்து குறிப்பறியும் தலைவி பண் மீட்டுகிறாள்'(காவி.பி.139) என்று இவ்வணிக்கான பாடலை அளிக்கின்றது.

சிலேடை அணி: ஒரே நிலையில் பொருள்படுத்தி உரை காண்பது என்ற தன்மையைக் கூறும் சிலேடை அணியின் ஒரு வகையான செம்மொழி சிலேடையில் உள்ள பாடல் இரு நூல்களிலும் ஒத்துள்ளது. தண்டியலங்காரத்தில் சூரியனுக்கும் கொடைத் தன்மையுடைய அரசனுக்கும் ஒப்புமை கூறப்பெற்றுள்ளது. இது போன்றே காவியப்பிரகாசத்திலும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. அதாவது 'எல்லாம் இடங்களிலும் உள்ள இருட்டைப் போக்குகிறான் சூரியன், மக்களின் ஏழ்மையை அகற்றுகிறான் அரசன் என்ற தன்மை இரு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றது (தண்டி.248, காவி.பி.42).

புகழாப் புகழ்ச்சியணி: புகழ் நிலையை வெளியே தோன்றாதவாறு மறைத்து இகழ்ச்சி வழங்குமாறு தோன்றுவது என்ற விதியைக் கொண்ட புகழாப் புகழ்ச்சியணி இரு நூல்களிலும் ஒத்துள்ளது. 'செங்கண் மால் ஓரடிக் கீழ் வைத்த உலகு'(தண்டி.284) என உலகைப் பழித்தாலும் அதனைக் காக்கும் முகத்தான் சோழனுக்குப் புகழாயிற்று. 'அதிகமாக பேசுவதனால் என்ன பயன் பிறருக்கு நன்மை அளிக்க உன்னைப் போல்

சபதம் செய்தவர்கள் யார் உள்ளனர்'(காவி.பி102) என்று பழித்தாலும் புத்தரைப் போற்றுவதாக உள்ளது.

புணர்நிலை: வினை, பண்பு ஆகிய இரண்டு பொருட்கும் ஒன்றையே பொருந்துமாறு கூறுவது என்ற விதியைக் கொண்ட புணர்நிலை அணி இரு நூல்களிலும் 'நீர் பொழிந்தன்' என்னும் வினை, மழைக்கும் தலைவியின் கண்களுக்கும் பொருந்துமாறு கூறப்பட்டுள்ளது (தண்டி.273, காவி.பி.104).

வேற்றுமை

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் கருத்தளவில் வேறுபாடு உடைய அணிகளாக உவமை, இயைபின்மையணி, இதரவிதரம், ஐயவுவமை உருவகம், தீபகம், வேற்றுமை, விபாவனை, ஒட்டணி, தற்குறிப்பேற்றம், நிரல் நிறை, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், ஒழிபணி, விசேடம், ஒப்புமைக் கூட்டம், விரோதம், மாறுபடு புகழ்நிலை, காட்சியணி, பரிவருத்தனை, பாவிகம் ஆகிய இருபத்து இரண்டு அணிகள் திகழ்கின்றன.

2.4 தொகுப்புரை

இந்த இயலின் வழி அறியவருவன வருமாறு:

- பொருளணிகளின் விளக்குமுறையில் தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் அணிகளைத் தொகுத்துச் சொல்லி ஒவ்வொன்றாக விளக்கும் முறையே பொதுவாகக் காணப்பெறுகின்றது.
- அணிகளுக்கு உரிய வகைப்பாட்டை விளக்கும் முறையைப் பொறுத்தவரை இரு நூல்களுக்கும் இடையே சிற்சில வேறுபாடுகளே நிலவுகின்றன. அணிகளுக்கான வகைப்பாடு மட்டுமே காவியப்பிரகாசத்தில் தொகுத்தளிக்கப் பெற்றுள்ளது. அணிகளின் உள்வகைப்பாடுகள் தொகுத்தளிக்கப்பெறாமல் ஒவ்வொரு

வகைக்கான இலக்கணம் வகுக்கப் பெற்றுச் சான்றளித்து விளக்கும் முறை இடம்பெற்றுள்ளது.

- தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய நூல்களில் மொத்தம் 29 பொருள் அணிகள் ஒத்துள்ளன. இவற்றில் 23 அணிகள் கருத்தளவில் ஒத்துள்ளன. 6 அணிகள் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. பொருள் விளக்கு முறையில் இரு நூல்களிலும் கருத்தளவில் ஒத்துள்ள அணிகளாகத் தன்மையணி, உருவகம், தீபகம், வேற்றுமையணி, விபாவனை, ஒட்டணி, தற்குறிப்பேற்றணி, நுட்பணி, நிரல் நிறையணி, பரியாம், சமாயிதம், உதாத்தம், சிலேடை, ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம், மாறுபடு புகழ்நிலை, புகழாப்புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, பரிவர்த்தனை ஆகிய அணிகள் திகழ்கின்றன. இயைபிண்மையணி, இதரவிதர உவமை ஐயவுவமை ஆகிய அணிகள் உவமை அணியின் உள் வகையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.
- தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய நூல்களில் கருத்தளவில் வேறுபட்டுள்ள அணிகளாக உவமையணி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி, அதிசயம், விசேடம், ஒழிபணி, நிதர்சனம் ஆகிய அணிகள் திகழ்கின்றன. இது பற்றிப் பின்னிணைப்பு 6-இல் குறிப்பிடப்படுகிறது.
- காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களுக்கான பொருளணி உள்வகைப்பாடுகளாக 109 வகைகள் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. காவியப்பிரகாசம் உவமையின் வகைப்படுகளாக 25 வகையைக் குறிப்பிட தண்டியலங்காரம் உவமையின் வகைகளாக 32 வகையைக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. காவியப்பிரகாசம் தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாகத் தன்மையணி, தீபகம், ஒப்புமைக்கூட்டம் என்ற மூன்று அணிகள் திகழ்கின்றன. இரு நூல்களிலும் வகைப்பாட்டு முறையில் வேறுபட்ட அணிகளாக உவமை, உருவகம், தீபகம்,

வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி, வேற்றுமையணி, ஒட்டணி, அதிசய அணி, ஒழிபணி, சிலேடை, விரோதம் ஆகிய அணிகள் காணப்படுகின்றன.

- தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகை உடையனவாக விபவனை, நிரல்நிறையணி, விசேடம் நுட்பணி, ஆகிய அணிகள் திகழ்கின்றன. காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெற்றுத் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெறாத அணி உள்வகை உடையனவாக ஐயவணி, மாறுபடு புகழ்நிலை, காட்சியணி ஆகிய அணிகள் திகழ்கின்றன. இரண்டு நூல்களிலும் உள்வகைப்பாடு இல்லாத அணிகளாகப் பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், புகழாப் புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, பாவிகம் முதலான அணிகள் காணப்படுகின்றன.
- அணிகளுக்கான சான்றுப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் இரு நூல்களிலும் வேறுபட்டே காணப்படுகின்றன. 29 அணிகளுக்கான சான்றுப் பாடல்களாக மொத்தம் 280 பாடல்கள் உள்ளன. தண்டியலங்காரம் 178 பாடல்களையும் காவியப்பிரகாசம் 102 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளன. இரு நூல்களிலும் கருத்தளவில் ஒன்றிய பாடல்களாக 7 பாடல்கள் உள்ளன. அது பற்றி பின்னிணைப்பு 6 -இல் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.
- தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் கருத்தளவில் வேறுபாடு உடைய சான்றுப் பாடல்களாக உவமை, இயைபின்மையணி, இதரவிதரம், ஐயவுவமை உருவகம், தீபகம், வேற்றுமை, விபாவனை, ஒட்டணி, தற்குறிப்பேற்றம், நிரல் நிறை, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், ஒழிபணி, விசேடம், ஒப்புமைக் கூட்டம், விரோதம், மாறுபடு புகழ்நிலை, காட்சியணி, பரிவருத்தனை, பாவிகம் ஆகிய இருபத்து இரண்டு அணிகள் திகழ்கின்றன.

இயல் மூன்று

காவியாதர்ச உருவாக்கத்தில் காவியப்பிரகாசமும் தண்டியலங்காரமும்

3.0 முன்னுரை

ஒரு நூலுக்கான இலக்கண உருவாக்கத்தில் பொருள் தேர்வு, தரவுதேர்வு, சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்னணி, பொருளை வகைதொகைப்படுத்தி விளக்கும் முறை, அவ்விளக்கத்தில் பயன்படுத்தப்பெறும் கலைச் சொல்லாக்கம் ஆகியன முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன என்கிறார் செ.வை.சண்முகம்¹. இதை ஓர் இலக்கணக் கோட்பாட்டு உருவாக்கத்திற்கும் அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம். அதாவது ஓர் இலக்கணக் கோட்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட மற்றொரு இலக்கணக் கோட்பாடு உருக்கொள்கிறது என்றால், அதற்கு மேற்கூறிய இலக்கண உருவாக்கக் கூறுகளில் மாற்றம் நிகழ்வதும் ஒரு காரணம். இவ்வடிப்படையில் காவியாதர்சம் உருவாக்கத்திலிருந்து காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களின் இலக்கண உருவாக்கம் வேறுபட்ட தன்மை உடையதா என்பதைச் சமூகப் பின்புலம், முந்நூல் தெரிவு செய்தல், கோட்பாட்டுப் பின்புலம் இயல் அமைப்பும் பொருண்மையும், கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திமுறை என்ற தலைப்புகளின் கீழ் இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

3.1 சமூகப் பின்புலம்

காவியாதர்சத்தில் தண்டி 'இராசவர்மன்' என்னும் சைவ அரசனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். "காஞ்சியைப் பற்றியும் பல்லவரைப் பற்றியும் ஆங்காங்கே குறித்துள்ளதை அனைத்தையும் ஒரு சேரத் தொகுத்து நோக்கின் அவரால் குறிக்கப் பெற்ற 'இராசவர்மன்' என்பதும் அவர் பல்லவனது அவைப்புலவர் என்பதும் பிறவும்

¹ செ.வை.சண்முகம், 1994, இலக்கண உருவாக்கம், ப.33

நன்குணரலாம்”² என்று மா.இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். “காவியாதர்சத்தின் மூன்றாம் பகுதியில் உள்ள ‘அரச மாணவனுக்குக் கற்பிக்கவே செய்யப்பட்டது’ என்னும் செவிவழிச் செய்தியையும் அப்பகுதியை நன்கு ஆராயின் தண்டியிடம் படித்த அரசமாணவன் இராசசிம்மனே என்பது தெளிவாகிறது”³ என்று கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் கூறுவதையும், இவற்றுடன் கைலாசநாதர் கோவில் கல்வெட்டுகளில் சிலேடை பொருள் கொண்ட கல்வெட்டு ஒன்று இராசசிம்மனைப் பற்றியது என்பதையும் ஒப்புநோக்குகையில், இராசசிம்மன் சிறந்த வடமொழிப் புலவன் என்பதை நன்குணரலாம் எனவே காவியாதர்சம் இராசவர்மன் காலத்தில் (கி.பி.685-705) இயற்றப்பெற்ற நூல் என்பது புலனாகிறது.

காஷ்மீரை ஆண்ட அவந்தி வர்மா(கி.பி.855-883) ஆட்சி காலத்தில் சமஸ்கிருதம் புத்துயிர் பெற்றது. இக்காலத்தில் தான் நாடகம், உரைநடை, கவிதை, அலங்கார நூல்கள் எனப் பல படைப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கின. காவியப்பிரகாசம் பத்தாவது இயலில் போஜ அரசர் பற்றிக் (யத் விதுப்தவனேஷு போஜ ந்ருபதேஸ்வத்...(காவி.பி.10.114) கூறியுள்ளதால் இந்நூல் போஜர் காலத்தில் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்⁴. எனினும் இந்நூல் எழுந்த சமூகப் பின்புலம் சரியாக அறியப்படவில்லை. மேற்கண்டவாறுகிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகள் மூலம் காவியாதர்சமும், காவியப்பிரகாசமும் வெவ்வேறு சமூகப் பின்புலத்தில் எழுதப்பெற்ற நூல்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. காவியாதர்சம் தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்திலும், காவியப்பிரகாசம் காஷ்மீரை ஆண்ட போஜர் காலத்திலும் இயற்றப்பெற்ற இரு பெரும்நூல்களாகும்.

தண்டியலங்காரம் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் சோழர் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டது என்ற குறிப்புக் காணப்படுவதால், இவர் சோழநாட்டவர் என்பதை உணரமுடிகிறது. மேலும், தண்டியலங்காரத்தில் வரும் உதாரணச் செய்யுட்களில் ‘அகலங்கன்’ (விக்கிரமச் சோழன்: 1122-1132), ‘அநபாயன்’ (இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழன்: 1133-1150)

² மா.இராசமாணிக்கனார், 2009, பல்லவர் வரலாறு, ப.168

³ மேலது, ப.168

⁴ A.B. Gajendragadkar, 1939, *The Kavyaprakasa of Mammata*, p.115

என்றிரு சோழ அரசர்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், சோழர்கள் பற்றி எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்கள் (சுமார் 45) இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனவே, காவியாதர்சம் எழுதப்பெற்ற 150 ஆண்டுகளுக்குப் பின் எழுதப்பெற்ற நூலாகத் தண்டியலங்காரம் திகழ்கிறது.

சமூக வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் சமயமும் குறிப்பிடத்தக்க இடம் வகிக்கின்றது. காவியாதர்சம் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த நூல். அதனை மெய்பிக்கும் வகையில் “இராசசிம்மன் சைவ சித்தாந்தத்தில் பேரறிவுடையவன் என்று கயிலாசநாதர் கோவில் கல்வெட்டு”⁵ கூறுகிறது. இராசசிம்மன் பஞ்சத்திற்குப் பிறகு தென் இந்தியாவில் புகழ் பெற்று விளங்கும் கயிலாசநாதர் கோவிலைக் காஞ்சியிற் கட்டினான். அதில் ‘ரிஷபலாஞ்சனன், ஸ்ரீசங்கர பக்தன், ஸ்ரீ ஆகம பிரியன் சிவசூடாமணி’ என்ற பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவன் சைவ சமயப் பற்றைக் கொண்டிருந்தான் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.⁶ மேலும், “பரம மகேசுவரனும் மகேந்திரனை ஒத்தவனுமான இராசசிம்மன் பிராமணர் கல்லூரியைத் திரும்பவும் அமைத்தான் கயிலாயத்தை ஒத்த கயிலாசநாதர் கோவில் என்னும் சந்திரசேகரர் கட்டினான்”⁷ என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து இராசசிம்மன் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது உறுதியாகிறது. காவியாதர்சம் ‘இராசவர்மன்’ பற்றிக் குறிப்பிடுவதனால் இந்நூல் சைவப் பின்புலம் உடைய நூல் என்று கூறலாம். காவியப்பிரகாசத்தையும் வைதிக சமய சார்புடைய நூலகவே கருதலாம். ஏனென்றால் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பெரும்பாலான சான்றுப்படல்கள் சிவபெருமானைப் பற்றிய பாடல்களாகவே உள்ளன.⁸

தண்டியலங்காரம் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த நூல் என்பதற்கு அந்நூலில் குறிப்பிடப்பெற்ற சோழர் பற்றிய குறிப்பே தக்க சான்றுகளாகும். “இராஜராஜ சோழனின்

⁵ மா. இராசமாணிக்கனார், 2009, *பல்லவர் வரலாறு*, ப.156

⁶ மேலது, ப.156

⁷ மேலது, ப.157

⁸ Sri Ganganatha Jha, 1967, *Kavyapirakasha of Mammata with English Translation*, (p.87 105,109,122,128,130,178,179,183,203,209,226,228,235,254,280,297,234,342...)

ஆட்சிக் காலத்துத் தஞ்சாவூர் கல்வெட்டுக்கள் அக்காலத்தில் சைவ சமயம் இருந்த நிலையை முழுமையாகவும் விவரமாகவும் தெரிவிக்கின்றன”⁹. மேலும், “தண்டியின் மிகுதியான சான்றுப்பாடல்களில் சிவபெருமானைப் பற்றிப் பாடியிருப்பதும் அவற்றுள் ‘எங்கோன்’, அடியேற்கினிதாம்’, ‘கச்சிக் கச்சாலைக்கனி’, ‘எம்பிரான்’ என இன்னவாறு உரிமை தோன்றக் கூறியிருப்பதும் இவர்தம் சைவ சமயச் சார்பைக் காட்டும்”¹⁰ என இரா.இளங்குமரன் கருத்தும் இங்குச் சுட்டிக்காட்ட தக்கதாகும். மேலும், இவர் தற்சிறப்புப் பாயிரத்திலும், பொருளணியியலில் காப்புப் பாடலிலும் கலைமகளை உளங்கொள வாழ்த்துகின்றாள் என்றும் ஒட்டக்கூத்தரைப் போல் இருவரும் கலைமகள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர் என்றும் ‘என்னையுடையாள் கலைமடந்தை’ என்றும் கூறியுள்ளதனாலும் தண்டியலங்காரம் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த நூல் என்பதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. “ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் அவ்வூர்ச் சோமநாதர் கோயிலுக்கு நிலம் வழங்கிய செய்தியால் அவர் சைவ சமயத்தவர் என்பது தெளிவாம்”¹¹ என்னும் சோம.இளவரசின் கருத்தும் தண்டியலங்காரம் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த நூல் எனந்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பெற்ற இலக்கியங்களாக இதிகாசம், புராணம், காவியம் (வரலாற்றுக் காவியம், கத்தியம், சம்பு, நாடகம்) , தூது காவியம், சதகக் காவியம், தோத்திரப் பாடல், நீதி இலக்கியம், கதை, தொகை, மெய்கீர்த்தி முதலான இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. இவற்றில் காவியாதர்சத்திற்கு முன் எழுதப்பெற்ற இலக்கியமாக இதிகாசம், புராணம் ஆகிய இரு இலக்கிய வகை உள்ளன. காவியாதர்சத்திற்கும் காவியப்பிரகாசத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பெற்ற இலக்கிய வகையினை சோ.நா.கந்தசாமி¹² நூலில் இருந்து பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

⁹ கே.வி.ராமன்(மொ.ஆ), சோழர்கள், ப. 84

¹⁰ இரா.இளங்குமரன், 2009, இலக்கண வரலாறு, ப.280

¹¹ சோம.இளவரசு, 2003, இலக்கண வரலாறு, , பக்.122-123

¹² சோ.நா.கந்தசாமி, 2005, இலக்கியமும் இலக்கிய வகையும், ப.69

காவியம்	வரலாற்றுக் காவியம்	கத்தியக் காவியம்	சம்புக் காவியம்	சதகக் காவியம்
நைடதம் (கி.பி.12)	நவசாகசாங்க சரிதம் (கி.பி.11)	வாசதத்தை (கி.பி.7)	யசஸ்திலக சம்பு (கி.பி.9) - சமணம்	தேவி சதகம் சதகக் (கி.பி.8)
வராங்கசரிதம் (கி.பி.8) - சமணம்	இராமசரிதம் (கி.பி.11)	திலக மஞ்சரி (கி.பி.10) - சமணம்	ஜீவந்தர சம்பு (கி.பி.9) - சமணம்	லோகேஸ்வர சதகம் (கி.பி.8)
கப்பிணாப்யுதயம் (கி.பி.8)-பௌத்தம்	விக்கிரமாங் தேசசரிதம் (கி.பி.11)	கத்திய சிந்தாமணி (கி.பி.11)		பல்லட சதகம் (கி.பி.9)
அரவிசயம் (கி.பி.9)-வைதீகம்	இராஜாவளி (கி.பி.11)	-	-	சாந்தி சதகம் (கி.பி.9)
இராமசரிதம் (கி.பி.9)	இராஜாதரங்கனி (கி.பி.11)	-	-	பாவசதகம்(கி.பி.9)
உதிட்டிர விஷயம் (கி.பி.9)	-	-	-	உபதேச சதகம் (கி.பி.10)
தசாவதாரச் சரிதம் (கி.பி.11)-வைதீகம்	-	-	-	திருட்டாந்த சதகம் (கி.பி.11)
சீகண்ட சரிதம் (கி.பி.12) வைதீகம்	-	-	-	பக்தி சதகம் (கி.பி.12)

மேலும், சமணத் தோத்திரங்கள், பௌத்தத் தோத்திரங்கள், வைதீகத் தெய்வங்கள் என்று தோத்திரப் பாடல்கள் வகைப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் தட்சிணாமூர்த்தி தோத்திரம், கர்ணா மிருதம் ஆகிய இரு நூல்கள் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்கள் காலந்தோறும் தோன்றினாலும் இவ்விலக்கண நூல்களுக்கு எல்லாம் முதன்மையாகக் கருதப்படுவது அஸ்டாத்தியாயி (கி.பி.2) ஆகும். சமஸ்கிருத இலக்கண உரைகளும் அஸ்டாத்தியாயியை முதன்மையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. வைதிக மரபைச் சார்ந்த பாணினியத்தில் இருந்து பௌத்தச் சமயச் சார்புடைய காதந்திரம்(கி.பி.4) தனித்து நின்றதும், காதந்திரம், சாந்திரம் போன்ற இலக்கண நூல்களிலிருந்து சமண சமய சார்புடைய ஜைனேந்திரம்(கி.பி.5) தனித்து நின்றதும், பின்னர் ஜைனேந்திரம், சகடாயானம்(கி.பி.9), ஹேமச்சந்திரம்(கி.பி.10) ஆகியவற்றிலிருந்து போபதேவரின் வைணவச் சார்புடைய முக்தபோதம்(கி.பி.13)

தனித்து நின்றதும் சமயத்திற்கும் இலக்கணக் கொள்கைக்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய தொடர்பைக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு இலக்கண நூல்கள் சமயச் சிந்தனை மரபுகளைக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பதை பெல்வல்கர் (1915), சு.இராசாராம் (1992), பி.திருஞானசம்பந்தன், ச.வே.சுப்பிரமணியன் முதலானவர்களின் ஆய்வு வழி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

காவியாதர்சம், காவியாப்பிரகாசம் ஆகிய நூல்கள் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் எழுதப்பெற்ற சகடாயானம் வியாகரணம், ஹேமச்சந்திரம் வியாகரணம், ஜவ்மார வியாகரணம் (கி.பி.12), சரஸ்வதா வியாகரணம்(கி.பி12), முக்தாபோதம்(கி.பி13), சம்தமா வியாகரணம்(கி.பி.14) முதலான நூல்கள் எழுத்து, சொல் இலக்கணம் குறித்த நூல்களாகத் திகழ்கின்றன. கவியாதர்சம் முதல் காவியாப்பிரகாசம் வரையிலான இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப் பெற்ற அணியிலக்கண நூல்களாகக் காவியாலங்கார சங்கிரகம், காவியாலங்காரச் சூத்திர விருத்தி, காவியாலங்காரம், தொனியாலோகம், காவியாமீமாம்சை, அபிவிருத்தி மாத்திரிகா, காவியா கௌஸ்துகா, ஹிருதய தர்ப்பணம், வக்ரோத்தி ஜீவிதம், தசரூபம், வியக்தி விவேகம், சரஸ்வதி கண்டாபரணம், ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன.

3.2 முந்நூல் தெரிவு செய்தல்

3.2.1 காவியாதர்சத்திற்கு முந்தைய நூல்களின் ஒப்பீடு

காவியாதர்சத்திற்கு முன் எழுதப்பெற்ற நாட்டிய சாஸ்திரம், அக்னிபுராணம், காவியாலங்காரம் முதலான அலங்கார நூல்களில் உள்ள அணிகளைக் காவியாதர்சம் முறையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதா? என்று நோக்குகையில் சில அணி வகைகளை மட்டும் முன்னூல்களிருந்து காவியாதர்சம் பயன்படுத்தியிருப்பதை இனம்காண முடிகிறது.

நாட்டியசாஸ்திரத்தில் பரதர் கூறிய உவமை, உருவகம், யமகம், தீவகம் ஆகிய நான்கு அணிகளையும் பத்துக் குணங்களையும் பத்துக் குற்றங்களுள் கூறியது கூறல், யாப்புக் குறைபாடு, புணர்ச்சியின்மை ஆகிய குற்றங்களைக் காவியாதர்சம் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. அக்னிபுராணம் குறிப்பிட்டுள்ள உரைநடை, செய்யுள்நடை, இரண்டும் கலந்த நடை ஆகியவற்றை காவியாதர்சம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. உரைநடை வடிவத்தை ஆக்கியாயிகா, கதா, கந்தகதா, பரிகதா, கதாநிகா என ஐந்து வகையாகப் பகுக்கும் மரபு அக்னிபுராணத்திலே உருக்கொண்டுள்ளதை பி.வி.கனே சுட்டிச்செல்கிறார்.¹³ இதனைக் காவியாதர்சத்திலும் காண முடிகிறது. ஆனால், காவியாதர்சம் ஆக்கியாயிகா, கதா என்ற இரண்டு வகையினைக் மட்டும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த வகைப்பாடுகள் நாட்டியசாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும் இந்நூல்கள் மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு காவியத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்துகின்றன. அவை:

1. அபப்ரம்ஸம் – உரைநடை, கவிதை, வசன மொழிநடை¹⁴ என்று அக்னிபுராணம் விளக்கமளிக்க, காவியாதர்சம் இடையர் முதலானவர்கள் காவியங்களில் பேசப் பயன்படுத்தப்படும் மொழி¹⁵ என்கிறது. மேலும், சாஸ்திரப்படி அமையாமல் விரோதமான சொற்கள் வேதத்தில் அமைந்தால் அதற்கு அபப்ரம்ஸம் என்று விளக்கமளிக்கப்பெறுகிறது.
2. சமஸ்கிருதம் – அக்னிபுராணம் இலக்கியங்களில் இயற்றப்படும் மொழி என்கிறது. காவியாதர்சம் மகா காவியத்தில் சமஸ்கிருதத்தைத் தவிர்த்த வேறு மொழிகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்கிறது.

¹³ P.V.Kane, 1971, *History of Sanskrit Poetics*, p.5

¹⁴ மேலது.12

¹⁵ இரா.அறவேந்தன், 2004, *தமிழ் இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும்*, ப.231

3. பிராகிருதம் – நாடகத்தில் கதை தலைவர் பேசும் மொழி என்கிறது அக்னிபுராணம்.

காவியாதர்சம் ஸ்கந்தம், கலிகந்தகம் ஆகிய யாப்பு வகையில் இயற்றப்பெறும் காவியங்களில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று விளக்கம் அளிக்கின்றது.

இவ்வாறு அக்னிபுராணம், காவியாதர்சம் ஆகிய நூல்கள் இலக்கிய மொழியை வகைப்படுத்துவதில் ஒத்த தன்மை உடையனவாக இருந்தாலும் அவற்றிற்கு அளிக்கும் விளக்கங்கள் வேறுபட்டே காணப்படுகின்றன. மேலும், காவியாதர்ச மொழியின் தன்மையை இரா.அறவேந்தன்¹⁶ கீழ்வருமாறு வரையறை செய்துள்ளார்.

- மகாகாவியத்தில் சமஸ்கிருதத்தைத் தவிர வேறு மொழிகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.
- ஸ்கந்தகம், கலிகந்தகம் ஆகிய யாப்பு வகை பயன்படுத்தப்பெறும் காவியங்களில் பிராகிருதம் பயன்படுத்தப்படலாம்.
- ஓசரம் (அ) ஓசரம் முதலிய யாப்புகள் பயன்படுத்தப் பெறும் காவியங்களில் அபர்சம் (சாஸ்திரப்படி அமையாத சொற்கள்- இடையர் முதலானவர் பேசும் மொழி வழக்கு) மட்டும் பயன்படுத்தப் பெறும்.
- பல்வேறு மொழிகள் பயன்படுத்தப் பெறும் நாடகக் காவியம் மிஸ்ரம் ஆகும்.

இவ்வாறு காவியாதர்சத்தில் சமஸ்கிருத மொழி, இலக்கிய இலக்கண மரபிற்கு ஏற்ப இலக்கியமொழியாகப் பயன்படுத்தி வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளது என்பது புலனாகிறது. அக்னிப்புராணத்தில் இத்தகைய தன்மை காணப்பெறவில்லை.

இயல் அமைப்பை அக்னிபுராணம் மூன்றாக வகைப்படுத்துகிறது. அவை:

- சொல்லுக்கு அழகூட்டுவது
- பொருளுக்கு அழகூட்டுவது
- சொற்பொருளுக்கு அழகூட்டுவது

---

¹⁶ மேலது, ப.113

என மூன்றாகப் பகுத்து அவற்றின் வகைகளையும் உட்பிரிவுகளையும் விரிவாக விளக்குகின்றது. இந்த வகைப்பாடு நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் காண்பெறவில்லை. பரதர் அணி பற்றிக் கூறியுள்ளாரே தவிர அவர் சொல்லணி, பொருளணி, சொற்பொருள் அணி என்று வகைப்படுத்தவில்லை. காவியாலங்காரம், காவியாதர்சம் ஆகிய இரு நூல்களும் சொல்லணி, பொருளணி என்ற இரண்டு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றன. சொற்பொருள் அணி என்ற மூன்றாவது பகுப்பை இந்நூல்கள் பகுக்கவில்லை.

நாட்டிய சாஸ்திரத்திம் நான்கு பொருளணியைக் குறிப்பிட அக்னிபுராணம் எட்டு வகையினைக் குறிப்பிடுகிறது. அவை, ஸ்வரூபம், சாத்ரஷயம், உத்பிரேசம், அதிசயம், விபாவனம், விரோதம், ஹேது, சாமா என்பனவாகும். ஸ்வரூபம் என்பது தன்மையணியைக் குறிக்கின்றது. இது நிஜா, ஆகந்துகா என்ற இரண்டு வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. சாத்ரஷயம் என்ற வகையில் உவமை, உருவகம், ஸகோத்தி, அர்த்தான்ரா, நியாயம் முதலான அணிகள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும், அக்னிபுராணம் உவமையணியை இருவகையாகப் பகுக்கிறது. அவை:

1. கூட்டுச் சொல்லின் மூலம் ஒரு பொருளை விளக்குவது
2. கூட்டுச் சொல் இன்றி ஒரு பொருளை விளக்குவது

இவையிரண்டும் அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பகுக்கப்படுகின்றன. அவை:

- உவமிக்கப்படும் பொருளோடு சொல் இணைந்து கூட்டுச் சொல்லில் வருவது.
- ஒப்புமைப்படுத்தப்படும் பொருளை வெளிபடுத்தும் சொல் நிலை.
- இவ்விரண்டும் இணைந்தது வருதல்.

கூட்டுச் சொல் இல்லாமல் சொல்லப்படும் உவமை மூன்று வகைப்படும். அவை:

- ஒப்புமைப்படுத்த வேண்டிய பொருளைச் சொல் ஒப்புமைப்படுத்தினும் அது பொருளோடு சேராது தனித்து நிற்பது.

- ஒப்புமை நிலையைச் சொல்லே புலப்படுத்துவது.
- இவை இரண்டும் கலந்து வருவது.

மேலும் உவமையணியைப் பதினெட்டுப் பிரிவுகளாகவும், ஐந்து வகைகளாகவும் அக்கினிபுராணம் பகுக்கிறது. இந்த வகைப்பாட்டினைக் காவியாதர்சத்தில் காணமுடியவில்லை. காவியாதர்சம் உவமையின் வகைகளாக 35 வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இது போன்றே அதிசய அணியில் சம்பவம், அசம்பவம் என்ற வகையும் ஹேது அணியில் காரகம், ஞாபகம் என்ற வகையும் அக்கினிபுராணத்தில் விளக்கப்பெறுள்ளன. இந்த வகைப்பாடும் காவியாதர்சத்தில் இடம்பெறவில்லை.

காவியாலங்காரம் அணிகளை உறவுகளின் அடிப்படையிலோ அல்லது தன்மைகளின் அடிப்படையிலோ வகைப்படுத்தவில்லை. இவருக்குப் பின் வந்தோரே இவற்றை முறைப்படுத்தியும் வரையறைப்படுத்தியும் வகைப்படுத்தியும் உள்ளனர். தமக்கு முந்தைய இலக்கணவாதிகளின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து இலக்கணம் வகுத்த பாமகர் நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறும் பத்துக் குணங்களுள் மூன்று குணங்களை மட்டுமே பேசுகிறார். இதேபோல் குணம், குற்றம் குறித்த வரையறைகள் பாமகருக்கு முன்பே இருந்த போதிலும் இவற்றை அணியோடு இலக்கணிகள் யாரும் தொடர்புபடுத்தவில்லை. இவர் கவிதையின் தெளிவைவிட அதில் அமையும் மோனை, சொல் விளையாட்டு, ஆற்றல்மிக்க சொற்கள் ஆகியவற்றிலேயே அதிக ஈடுபாடு காட்டியுள்ளார். சொல்லும், பொருளும் ஒருங்கிணைந்து தான் காவியம். இது வக்ரா எனப்பெறும். வக்ரா காவியத்திற்கு அழகு சேர்க்கிறது என்கிறார். இவர் காவியத்தை கத்தியம், பத்தியம் என்று இருவகையாகப் பகுத்து உரைநடையைக் கதை என்றும் ஆக்யாயிக்கா என்றும் பிரித்து அவற்றின் இலக்கணத்தை வரையறுத்துத் தந்துள்ளார். இத்தகைய போக்கைக் காவியாதர்சத்திலும் காணமுடிகிறது. காவியத்தில் சொல்லப்படும் விதர்பம், கௌடம் எனும் இடம்சார் நெறிகளைப் பாமகர் ஏற்கவில்லை. ஏனெனில் அவர் அந்த நிலப்பகுதியைச்

சேர்ந்தவரல்லர். இவ்விரு நெறிகளும் இரீதிக்கு எதிரிடையாக உள்ளன என்பது இவருடைய கருத்து. ஆனால் காவியாதர்சத்தில் நெறிக்கோட்பாடு அலங்காரச் சிந்தனையுடன் ஒருங்கு வைத்து எண்ணப் பெறுகின்றது. நெறிகள் வழக்கில் இருந்த நாட்டின் பெயரால் விதர்ப்ப நாடு-விதர்ப்ப நெறி, கௌட நாடு- கௌட நெறி, பாஞ்சாலர்- பாஞ்சாலி நெறி என மூன்று பிரிவுகளாகப் பகுத்து விளக்கப் பெறுகின்றன. செய்யுளில் இடம்பெறும் சொற்களின் ஒழுங்கு முறையை விளக்கும் நெறிக் கோட்பாட்டின் உட்கூறுகளாகக் குணங்கள் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. காவியாதர்சத்தில் குணங்களை விளக்கும் முறையில் செய்யுளில் சொல்லும், பொருளும் குற்றமற்றனவாக(க்ரமித்தா) இருத்தல் வேண்டும் எனும் கருத்து வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது.

காவியாதர்சத்தில் செய்யுள், காப்பிய வகை விளக்கப் பெற்றதற்குப் பின்னர் அவற்றுக்கான மொழியும் பொருளும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. அலங்காரங்கள் நல்ல சொற்களாலும் பொருள்களாலும் இயற்றப்பெற்ற செய்யுளில்தான் இடம்பெறும் என்பதால், செய்யுளுக்குரிய மொழியும் பொருளும் அலங்காரங்களுக்கு முன்பே விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த விளக்க முறையில் முன்வைக்கப் பெறும் செய்யுள் மொழி, பொருள் தொடர்பான வரையறைகளே குணங்களாகும் என்கிறார்.

காவியாலங்காரத்தில், காவியத்தின் பயனாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அமைய வேண்டும் என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. வீடு என்னும் பயன் பாமகராலேயே முதன் முதலில் கூறப்பெற்றுள்ளது.¹⁷ காவியாதர்சத்திலும் இவ்வகையினைக் காணலாம்.

3.2.2 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முந்தைய நூல்களின் ஒப்பீடு

காவியப்பிரகாசத்திற்கு முன் எழுதப்பெற்ற நூலாக நாட்டியசாஸ்திரம், அக்னிபுராணம், காவியாலங்காரம், காவியாதர்சம், காவியாலங்கார சங்கிரகம், காவியாலங்காரச் சூத்திர விருத்தி, காவியாலங்காரம், தொனியாலோகம்,

¹⁷ Sushil Kumar De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, pg. 39-40

காவியாமீமாம்ஸ, அபிவிருத்தி மாத்திரிகா, காவியா கௌஸ்துகா, ஹிருதய தர்ப்பணம், வக்ரோத்தி ஜீவிதம், தசரூபம், வியக்தி விவேகம், சரஸ்வதி கண்டாபரணம், ஓளசித்திய விசார சர்ச்சா முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன. இவைகளுள் அணி பற்றிப் பேசும் நூல்களாக நாட்டியசாஸ்திரம், அக்னிபுராணம், காவியாலங்காரம், காவியாதர்சம், காவியாலங்கார சங்கிரகம், காவியாலங்கார சூத்திர விருத்தி, காவியாலங்காரம், சரஸ்வதி கண்டாபரணம் முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன. அலங்காரக் கோட்பாட்டை விவரிக்கும் நூல்களாகத் தொனியாலோகம், காவியாமீமாம்ஸ, அபிவிருத்தி மாத்திரிகா, காவியா கௌஸ்துகா, ஹிருதய தர்ப்பணம், வக்ரோத்தி ஜீவிதம், தசரூபம், வியக்தி விவேகம், ஓளசித்திய விசார சர்ச்சா முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன. பி.வி.கனே¹⁸ சமஸ்கிருத அணியிலக்கணம் குறித்துக் கூறியுள்ளக் கருத்தினைக் கொண்டு ஒவ்வொரு நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள பொருளணிகளின் எண்ணிக்கை, அந்நூல்கள் பின்பற்றிய கோட்பாடுகள் பற்றிப் பின்வருமாறு அட்டவணை விளக்குகிறது.

அலங்கார நூலின் பெயர்	காலம்	பொருளணிகளின் எண்ணிக்கை	கோட்பாடு
நாட்டியசாஸ்திரம்	கி.மு.2	4	இரசக்கோட்பாடு
அக்னிபுராணம்	கி.மு.5	8	-
காவியாலங்காரம்	கி.பி.6	42	அணிக்கோட்பாடு
காவியாதர்சம்	கி.பி.7	35	அணிக்கோட்பாடு
காவியாலங்கார சங்கிரகம்	கி.பி.8	41	இரசம், வக்ரோத்தியைப் பின்பற்றுதல்
காவியாலங்கார சூத்திர விருத்தி	கி.பி.8	35	ரீதிக் கோட்பாடு
தொனியாலோகம்	கி.பி.9	அணி விரவி வருதல்	தொனிக் கோட்பாடு

¹⁸ P.V.Kane, 1971, *History of Sanskrit Poetics*, p.168

காவியாமீமாம்ஸ	கி.பி.9	-	
அபிவிருத்தி மாத்திரிகா	கி.பி.9	-	தொனிக் கோட்பாடு
காவியா கௌஸ்துகா	கி.பி.9	-	இரசக் கோட்பாடு
ஹிருதய தர்ப்பணம்	கி.பி.11	-	தொனிக் கோட்பாட்டிற்கு எதிரான நூல்.
வக்ரோத்தி ஜீவிதம்	கி.பி.11	-	வக்ரோத்தி
தசரூபம்	கி.பி.11	-	இரசக் கோட்பாடு
வியக்தி விவேகம்	கி.பி.11	-	தொனிக் கோட்பாடு
ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா	கி.பி.11	-	பொருத்தக் கோட்பாடு

மேலே கூறப்பெற்ற வகைகளை நோக்குகையில் காவியப்பிரகாசத்தை இரு நிலைகளில் ஒப்பிடலாம். அவை:

1. அணி தொடர்பானவற்றை விளக்குதல்
2. கோட்பாட்டு அடிப்படையில்

3.2.2.1 அணி தொடர்பானவற்றை விளக்குதல்

சமஸ்கிருத அலங்கார மரபில் தொடக்க காலத்தில் பல்வேறு வகையாக அலங்காரங்களைப் பகுத்து விளக்கும் மரபு வழக்கில் இல்லை. காவியாதர்சத்தில் 35 வகையான பொருளணிகளே இடம்பெற, பிற்கால காவியப்பிரகாசம்(62), அலங்கார சர்வஸ்வம்(75), குவலயானந்தம்(125) அணிகள் என அமைந்திருப்பதை நோக்கின் பாட்டின் எல்லாக் கூறுகளுமே அணிகளாகி விடுவதை அல்லது பாட்டும் அணியும் வேறாகாது ஒன்றுபட்டுவருவதைக் காணலாம்¹⁹. அதாவது காவியத்திற்கு எவை எல்லாம் அழகு தருவதாகக் காவியத்தை வாசித்தவர்கள் கருதினரோ அவற்றை எல்லாம் அலங்காரம் என்று குறிப்பிடும் நிலை உருவாயிற்று.

¹⁹ V.Raghavan, 1970, An Introduction of Indian Poetics, p.95

காவியாதர்சத்தில் விதர்பர், கௌடர் கொள்கைகள் ஒவ்வொரு குணத்திலும் வேறுபடும், ஒன்றுபடும் முறை விளக்கப் பெற்றது போன்று காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப் பெறாமல் விதர்பர், கௌடர், பாஞ்சாலர் கூறும் பொதுக் கருத்தைக் கூறிச்செல்கிறது. காவியாதர்சத்தில் குணங்கள் வரிசைப்படுத்தப் பெற்றுள்ள முறையில் இருந்து மாறுபட்ட வரிசை முறை காவியப்பிரகாசத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. மேலும் காவியாதர்சத்தில் இடம்பெறாத திஸ்ரக்சப்தவ்ருதயக், அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே, தொனி, குணீபூதவ்யங்யம், சித்ரக்காவியம் முதலானவை காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

காவியாதர்சத்திற்கும், காவியப்பிரகாசத்திற்கும் இடையே உவமையைப் பகுத்து விளக்கும் முறையில் வேறுபாடு நிலவுகிறது. காவியாதர்சம் வழி விளக்கப் பெறாத காவியப்பிரகாச உவமை விளக்குமுறை தனக்கென ஒரு மரபுடையதாகச் சமஸ்கிருத அணி இலக்கண வரலாற்றில் பெருஞ் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. இது போன்றே தற்குறிப்பேற்றணி, உருவகம், விரோதம், தன்மையணி முதலான அணிகளின் விளக்கு முறையிலிருந்து இரு நூல்களும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

3.3 கோட்பாட்டுப் பின்புலம்

அலங்காரச் சாத்திரம் என்பது பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. காப்பியங்களின் இலக்கணம், இரீதி, அலங்காரம், குணங்கள், குற்றங்கள், சொற்பொருள்கள், சுவைகள், நாயக, நாயகி பண்பு நலன்கள், நாடக வகைகள், பிற அணிகள் என இவையனைத்தும் அலங்காரச் சாத்திரக் கூறுகளாகும். இவற்றைச் சிறப்பிக்க சில சமஸ்கிருதக் கோட்பாடுகள் உருவாயின. அவையே அலங்காரம், இரசம், தொனி, இரீதி, முதலியான கோட்பாடுகளாகும். பரதர் இரசகோட்பாட்டிற்கும் ஆனந்தவர்த்தனர் தொனி கோட்பாட்டிற்கும் வாமனர் இரீதி கோட்பாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து

எழுதியுள்ளனர். இவர்களுக்குப் பின் வந்த அலங்கார ஆசிரியர்கள் இவர்களின் கோட்பாடுகளை ஏற்றும் மறுத்தும் பல்வேறு நூல்களை இயற்றிவந்துள்ளனர்.

3.3.1 காவியாதர்சத்திற்கு முந்தைய கோட்பாடு

காவியாதர்சத்திற்கு முன் பரதர் இரசக் கோட்பாட்டிற்கும், பாமகர் அணி கோட்பாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதியுள்ளனர். இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த தண்டி இவர்களின் கோட்பாடுகளுள் பாமகரின் அணிக் கோட்பாட்டை ஏற்பவராகவே திகழ்ந்துள்ளார். எனினும் தண்டி, பாமகர் மேல் சில குற்றச்சாட்டையும் முன்வைக்கிறார். இதனைப் பின்வரும் மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா கூற்றின் மூலம் அறியலாம். அவர் “வக்ரோத்தி, ரசம் முதலியனவற்றை அணிகளில் அடக்கலாம் என்றும், பாமகர் வக்ரோத்தி பிரதானமானது என்றும் அவர் காவியத்தின் வெளியுருவத்தில் அதிகம் நாட்டம் செலுத்தியுள்ளார்”²⁰ என்று கூறுகிறார். இவரின் கூற்றுப்படி இரசமும், வக்ரோத்தியும் அணி வகையுள் ஒன்றே என்பது ஆகும்.

3.3.2 காவியலங்கார அணிக் கோட்பாடு

படைப்பாளனுக்குக் காவிய இலக்கணம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது பாமகரின் கருத்து. இவையனைத்தும் நிறைந்த காவியத்திற்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும் கூறுகளில் ஒன்றுதான் அணி. அணிகலன் எவ்வாறு அணிவோருக்கு அழகு சேர்கின்றனவோ அவ்வாறே இலக்கியத்தில் அமையும் அணிகளும் அவ்விலக்கியத்திற்கு அழகு சேர்க்கின்றன. இதனால் அணியைப் புறக்கூறு என்று அறிஞர்கள் பலர் கருதுகின்றனர்²¹. பாமகர் இதனை மறுக்கிறார். அணி என்பது பொருண்மையின் ஒரு பகுதி அல்லது கூறு என்பது அவரது கொள்கை. இவர் காவியத்தில் அணி வகிக்கும் இடத்தைப் பின்வருமாறு சுடுகிறார்.

²⁰ மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா, 1989, *ஒளசித்ய விசார சர்ச்சை*, ப.45

²¹ Sushil kumar De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, vol.2.pg.34-36

“தலைவியின் முகம் அணிகலன்கள் இழந்து காணப்படின் தலைவனுக்கூட அழகாகக் காட்சியளிக்காது. அதே போல் அணிகள் இல்லையெனில் காவியம் சிறப்படையாது”²² என்கிறார். பொருளணிகள் காவியங்களுக்கு அணிகலன்களாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறு காவியத்தின் ஒரு கூறாக அணி அமைய, அணியின் ஒரு கூறாக இரசத்தைக் கூறுகிறார். பாமகர் இரசம் என்பது தனியாக இல்லை என்று கூறி இரசக் கோட்பாட்டை மறுக்கிறார். இவர் முழுக்க முழுக்க அணிகள் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறார். பாமகர் கூறும் கவிதையின் உள்ளடக்கம், உருவம் பற்றிய விளக்கங்கள் தண்டியின் விளக்கத்தைவிட எளிதாக இருக்கின்றன.

3.3.3 காவியாதர்ச அணிக் கோட்பாடு

காவியத்தை அழகுபடுத்தும் அனைத்துக் கூறுகளையும் அணிகளின் கீழ் தண்டி கொண்டு வருகிறார். இவர் சொல், எளிமை, இனிமை, நடையழகு முதலிய பண்புகளுக்கு முதலிடம் தந்தவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். இதனைக் கீழ்வரும் காரிகை மூலம் விளக்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

ஸ்வபா வோக்தி ஸ சஜாதிஸ் சேத்யாத்யா சாலங் க்ருதிர் யதா (காவி.த.பொரு.13)

கான் தம் பவதி சர்வஸ்ய லோகயாத்ரானு வர்த்தின: (காவி.த.பொரு.77)

இயல்புபடப் பேசுவதில் அழகு இருப்பதாகவும், உலக வழக்கிற்கேற்ப அமைவதில் ஒளிமிகும் எனவும் கூறுகிறார். மேலும், இவர் கவிதைக்கு அடிப்படையாக அணிகள் திகழ்கின்றன என்று கூறுகிறார். இவர் அணிகளை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கிறார். அவை, சுபவோக்தி, வக்ரோத்தி. ஒரு பொருளின் இயல்பை வெளிப்படையாய் விவரிப்பது ‘சுபவோக்தி’ என்றும் இயல்பாகப் பேசும் முறையில் அல்லாமல் சற்று மாறுபட்ட முறையில் பிறர் மகிழும் வண்ணம் அழகு பெற வெளிப்படுத்துவது ‘வக்ரோத்தி’ என்றும் கூறுகிறார். கவிதையின் உயிரான இயல்பு, சொல்லாட்சி இவற்றை மேம்படுத்துபவை

²² மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா, 1989, *ஒளசித்ய விசார சர்ச்சை*, ப.42

குணங்களும் அணிகளுமே ஆகும். குணங்கள் கவிதை மார்க்கங்களின் உயிர்த்தன்மையைக் கட்டமைக்கின்றன. இவ்வுயிர்த்தன்மைதான் கவிதையின் அழகை உணரச் செய்கின்றது என்கிறார். அணிக்கோட்பாட்டாளர்கள் பொதுவாகக் குணத்திற்கு முதன்மை தருவதில்லை. ஆனால் தண்டி குணக்கொள்கைக்கு முதன்மைத் தருபவராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்.²³ படைப்பில் குணங்களின் வழி இரீதி உருவாகிறது. பல்வேறு இரீதிகள் குணங்கள் வாயிலாக உணரப்படுகின்றன. ஏனெனில் குணங்கள் மீதுதான் இவை கட்டமைக்கப்படுகின்றன. குணங்கள் நிலையானவை. அணி இல்லாமல் கவிதை உண்டு, ஆனால் குணம் இல்லாமல் கவிதை இல்லை. மனிதனின் வீரம், பணிவு முதலிய பண்புகள் அவனது ஆன்மாவோடு எவ்வாறு தொடர்புடையனவோ அவ்வாறே குணங்கள் காவியத்தோடு தொடர்புடையன என்று கூறி அணிக் கோட்பாட்டிற்கும் குணக் கொள்கைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளவராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

3.3.4 காவியப்பிரகாசத்திற்கு முந்தைய கோட்பாடு

காவியப்பிரகாசத்திற்கு முன் இரசக் கோட்பாடு, அணி கோட்பாடு, தொனிக் கோட்பாடு முதலான கோட்பாடுகள் உருவாகியுள்ள நிலையில் காவியப்பிரகாசம் தொனிக் கோட்பாட்டை ஏற்கும் நூலாகவே திகழ்ந்துள்ளது. இலக்கியப் படைப்புகளில் தொனிப் பல நிலைகளில் செயல்படுவதை ஆனந்தவர்த்தனர் கூறிச்சென்றுள்ளார். இதனை மம்மட்டர் தம் இயலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் பகுத்துள்ள இயல் பகுப்புகள் பெரும்பாலும் தொனியாலோகத்தில் குறிப்பிடப்பெற்ற கருத்துகளாகவே உள்ளன. அதாவது திஸ்ரக்சப்தவ்ருதயக், அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே, தொனி, குணீபூதவ்யஞ்யம் முதலானவை தொனியாலோகத்தில் கூறப்பெற்ற கருத்துக்களாகும். அதுமட்டுமல்லாமல் ஆனந்தவர்த்தனர் கூறிய காவிய வகைகளான உத்தமம், மத்தியமம், அதமம் என்ற காவிய பகுப்பும் மம்மட்டர் இடத்தில் காணலாம். எனவே மம்மட்டர் தொனிக் கோட்பாட்டை

²³ மேலது, ப.78

ஏற்பவராகவே திகழ்ந்துளார். மேலும் இவர் இரசக் கோட்பாட்டைப் பற்றிக் கூறும்போது பரதர் நாட்டிய சாஸ்த்திரத்தில் இரசம் விபாவ, அனுபாவ, வியபிசாரி பாவங்களைப் பொதுப்படையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁴ அதாவது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இரசத்தையும் முறைப்படி சார்ந்திருக்கவில்லை என்பது மம்மட்டருடைய கருத்தாகும். சாதாரணமாகப் புலி என்பது பயம், வீரம், கோபம், அற்புதம் என்ற நான்கு இரசங்களுக்கும் கிளர்ச்சியூட்டுகிறது. கண்ணீர் விடுதல் காதலிபாலும் அவலத்தினாலும் பயத்தினாலும் நேரலாம். சிருங்காரத்தில் வலியுணர்தல் என்ற வியபிசாரி பாவம், வீரம், அவலம், பயத்தினாலும் நேரலாம் என்கிறார். இவ்வாறு மம்மட்டர் இரசக் கோட்பாட்டைக் கூறி அதை மறுக்கும் இடத்தையும் சுட்டிச் சென்றுள்ளார்.

3.4 காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம்: அமைப்பும் பொருண்மையும்

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களின் இயல் அமைப்பு முறையை அக அமைப்பு, புற அமைப்பு என்ற இரண்டு நிலைகளில் ஒப்பிடலாம். இருநூல்களிலும் புறஅமைப்பில் வேறுபட்ட தன்மையே காணப்படுகின்றது. காவியாதர்சம் பொதுவணியியல் (காவ்யமார்க விபாகம்), பொருளணியியல் (அர்த்தாலங்கார விபாகம்), சொல்லணியியல் (சப்தலங்கார தோஷ விபாகம்) எனும் மூன்று இயல்களாகப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளது. காவியப்பிரகாசம் மங்களம், திஸ்ரக்சப்தவர்ருதயக், அர்தவ்யஞ்சகதோச்யதே, தொனி, குணீபூதவ்யங்யம், சித்ரக்காவியம், தோஷம், குணலங்காரம், சொல்லணியியல், பொருளணியியல் எனப் பத்து இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களின் அக அமைப்பு முறையில் குண இலக்கணம், காவிய வகை, காவியக் குற்றம்,

²⁴ व्याघ्रादयो विभावा भयानकस्येव वीराद् भुतरौद्राणाम् अश्रपातादयोनुभावाः शृ रस्येव करुणभयानकयोः चिन्तादयो व्यभिचारिणः शृ रस्येव वीरकरुणभयानकानामिति पृथगनैकान्तिकत्वात् सूत्रे मिलिता निर्दिष्टाः (K.P.1967:60)

அணி உள்வகைப்பாடு, அணி வரிசை முறை முதலானவை வேறுபட்டுக் காணப்பெறுகின்றன.

3.4.1 குண இலக்கணம்

காவியத்தில் இடம்பெறத்தக்க குணங்கள், பொருளணிகள், சொல்லணிகள், காவிய வகை, காவியதோஷங்கள் ஆகியவற்றை விளக்குவது காவியாதர்சத்தின் நோக்கமாக இருந்தாலும் அவற்றைத் தனி இயலாகப் பிரித்து விளக்கும் தன்மை காணப்பெறவில்லை. ஆனால், காவியப்பிரகாசத்தில் ஒவ்வொரு வகையும் ஒவ்வொரு இயல்களில் பிரித்து விளக்கிச் சென்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. காவியாதர்சத்தில் பொதுவணியியலில் குறிப்பிடப்பெற்ற குண இலக்கணம் காவியப்பிரகாசத்தில் எட்டாவது இயலில் விளக்கப்பெறுகிறது. மேலும், காவியாதர்சத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள குணங்கள், பொருளணிகள், சொல்லணிகள் முதலானவற்றை காவியப்பிரகாசம் கையாண்டுள்ளது. இவற்றுள் குணங்களுக்கான வரிசை முறை ஒப்பீடு வருமாறு:

காவியாதர்சம்	காவியப்பிரகாசம்
சிலேஷ,ப்ரஸாத,ஸமதா,மாதூர்யம், செளக்குமார்யம்,அர்த்தவ்யக்தி, உதாரதா,ஓஜஸ்,காந்தி,சமாதி.	சிலேஷ,சமாதி,உதாரதா, ப்ரஸாத, மாதூர்யம்,அர்த்தவ்யக்தி,சமாதி, செளக்குமார்யம், காந்தி, ஓஜஸ்.

காவியப்பிரகாசத்தில் பத்துவகைக் குணங்களும் தொகுத்துச் சொல்லப்பெற்றுப் பின்னர் ஒவ்வொன்றாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது போன்றே காவியப்பிரகாசத்திலும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. காவியப்பிரகாசம் பத்து வகை குணங்களைப் பற்றிக் கூறினும் மாதூர்யம், ஓஜஸ், ப்ரஸாதம் ஆகிய மூன்று குணங்களையே ஏற்றுக்கொள்கிறது. மற்ற குண வகைகளைக் குணங்களுக்குள் குணம் அடக்குதல், சில எதிர் நிலையாக வருதல் என்ற தன்மைக்குள் அடக்குகின்றது. இரா.அறவேந்தன் “காவியாதர்சக் குண விளக்கு முறையில் விதர்பர், கௌடர் எனும் இருவகை நெறியாளரின் கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்

பெற்றுப் பின்னர் அவர்கள் வேறுபடும் பாங்கினைக் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.²⁵ காவியப்பிரகாசத்தில் குணங்கள் பற்றிய செய்தி விளக்கப்பெற்றதன் பிறகே நெறிகள் பற்றிப் பேசப்பெறுகின்றது. மேலும், இந்நூல் வைதர்ப, கௌட, பாஞ்சாலி என்ற மூன்று நெறிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. காவியாதர்சம் நெறிகள் பற்றிப் பொதுவணியியலில் குறிப்பிட காவியப்பிரகாசம் சொல்லணியியலில் குறிப்பிடுகின்றது.

3.4.2 காவிய வகை

இரு நூல்களிலும் காவிய வகையை விளக்கும் முறையில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. காவியாதர்சம் காவிய வகையைக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

- பத்தியம் – செய்யுள் வடிவில் இருப்பது (4 அடியால் ஆன செய்யுட்கள்)
- கத்தியம் – இலக்கணத் தன்மை பொருத்திய கடினமான நீண்ட வாக்கியங்களைக் கொண்டது. அடி வரையறை அற்றது.
- மிஸ்ரம் – வசனத்தன்மை பெற்ற உரைநடையும் பத்தியமும் இணைந்து வரும்.

நாடகத்தைக் குறிக்கும். கண்ணால் பார்ப்பதால் திரிஷ்யக் காவியம் என்பர்.

இவற்றில் பத்தியக் காவியம் இரண்டு வகை உடையது. அவை:

- ஜாதி – மாத்திரை எண்ணி அமைக்கும் முறை
- விருத்தம் – எழுத்து எண்ணி அமைக்கும் முறை

இதுபோன்றே கத்தியக் காவிய வகை இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை:

- ஆக்கியாயிகா – நாயகனே தன் வரலாறு சுட்டும் முறை
- கதா – நாயகனும் சொல்லலாம், வேறு எவரும் சொல்லலாம்.

காவியப்பிரகாசம் காவிய வகையினை உயர்நிலை (உத்தமம்), நடுநிலை (மத்தியமம்), கடைநிலை (உபாயம்) என்று மூன்றாக வகைப்படுத்துகிறது. இவற்றில் உயர்ந்த நிலையில் தொனிப் பற்றியும் நடுநிலையில் காவியத்திற்கு எவையெல்லாம்

²⁵ இரா.அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.32

துணையாக இருக்கின்றனவோ அவற்றைப் பற்றியும் கடைநிலையில் காவியத்தில் குறைபாடுள்ள பொருள், ஒலிபுலன் சார்ந்தவை பற்றியும் கூறியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. இதனைக் கீழ்வரும் காரிகை குறிப்பிடுகிறது.

இதம் உத்தமம் அதிசயினி வ்யங்யே வாச்யாத் த்வனிர் புதை: கதித:

அதாட்சி குணீபூதவ்யங்கியம் வ்யங்யே து மத்யமம்

சப்தசித்திரம் வாச்யசித்ர அவ்யங்யம் த்வவரம் ஸ்ம்ருதம் (கா.பி.பொது:1:4)

காவியாதர்சத்தில் கூறப்பெற்ற பத்தியம், கெத்தியம், மிஸ்ரம், ஜாதி மாத்திரை என்ற காவிய வகையினை காவியப்பிரகாசம் குறிப்பிடவில்லை. இதற்குக் காரணம் காவியப்பிரகாசம் தொனியாலோகத்தைப் பின்பற்றியுள்ளதே ஆகும். தொனியாலோகம் காவியத்தை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்தியதைப் (காரி.3:9) போன்றே காவியப்பிரகாசமும் காவியத்தை மூன்று வகையாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

3.4.3 காவியக் குற்றம்

தோஷம் என்பது ஒருபொருள் பன்மொழியாகக் குற்றம், வழு, க்ராமித்தா, சிதைவு, தொலைவு, போலி, ஆனந்தம், ஊனம், பிழை, தப்பு, குறை முதலிய சொற்கள் வழிக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. அலங்கார ஆசிரியர்கள் இலக்கியம் சிறந்ததாக அமையவேண்டும் என்பதற்காகச் சில அடிப்படை விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். அவற்றுள் குற்ற வகை ஒன்றாகும். காவியாதர்சம் அனைத்து அலங்காரங்களும் பொருளுக்கு அழகு தருகின்றன. ஆனால் அதற்குச் சொல்லில் குற்றம் (க்ராமித்தா) இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று காவியக் குற்றத்தைப் பற்றிக் கூறிச்சென்றுள்ளது. மேலும் இந்நூல் காவியக் குற்றத்தை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்துகிறது. அவை:

- ❁ பொருளில் வரும் குற்றம்
- ❁ சொல்லில் வரும் குற்றம்
- ❁ வாக்கியத்தில் வரும் குற்றம்

பொருளில் வரும் குற்றம்: காவியாதர்சம் பொருளில் வரும் குற்றத்தைக் கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்குகிறது.

(எ.கா)கன்னி உன்மேல் விருப்பம் கொள்கிறேன் எனப் பக்குவம் அடையாப் பெண்ணிடம் பேசுதல். மேல் கருத்தையே நாகரிகர் வேறு முறையில் கூறுவர். பெண்ணே! மன்மதன் என்னிடம் கருணை காட்டாமல் இருக்கின்றான். உன்னைத் தொந்தரவு செய்யாமல் இருப்பதற்கு மன்மதனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.
(காவி.த.பொது. 63-64)

சொல்லில் வரும் குற்றம்: கேட்கமுடியாத சொற்களை அசமியம் என்பர். சொற்களைச் சேர்த்துப் படிக்கும்போதோ, பிரித்துப் படிக்கும்போதோ வேறு பொருள் கிடைத்தால் அச்சொற்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

வாக்கியத்தில் வரும் குற்றம்: ஒரு வாக்கியத்தில் முழுப் பொருளையும் படித்தபின் அவ்வாக்கியம் இழிபொருளையும் தருமானால் அவ்வாக்கியத்தில் குற்றம் உள்ளது என்பர். இவை காவியக் குற்றம் பொதுவணியில் கூறப்பட்டவை ஆகும். இதேபோன்று பொருளணியியலில் உவமைக்கான புறநடையில் வழி பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. “உவமைக்கும் பொருளுக்கும் இடையே பால் வழி, ஒருமை, பன்மை வழி, அடைமொழி எண்ணிக்கையில் முரண்பாடு, மிகுதி, குறைவு ஆகியவை இருக்கக் கூடாது. ஆனால், உயர்ந்த கவிகள் செப்பின் ஏற்றுக் கொள்க”²⁶. இத்தகைய குற்றங்களைப் பற்றிக் காவியாதர்சத்தில் 52-55 வரையிலான காரிகைகளில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. அவை பின்வருமாறு:

பால் வழி: இவன் பெண் போல் இருக்கிறான்.

இவள் ஆண் போல் இருக்கிறாள்.

பெண் அம்சம் போலச் சந்திரன் இருக்கிறான்.

ஒருமை பன்மை வழி: இவன்(ஒருமை) எனக்கு உயிர்(பன்மை)

மிகுதல்: இந்த அரசன் இந்திரன் போன்றவன்.

²⁶ மேலது, பக்.251-52

குறைதல்: அரசன் சூரியனின் தன்மையைப் பெற்றுள்ளான்.

யுத்த வீரன் நாய்போன்று இருக்கிறான்.

சூரியன் வீட்டில் போன்று இருக்கிறான்.

எண்வழு: ஆகாயம் ஓடைகள் போல இருக்கின்றது.

காவியாதர்சம் சொல்லணியில் விளக்கப் பெற்ற காவியக் குற்றங்களாகப் பத்து வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை:

- அபார்த்தம் - அர்த்தமில்லாத பதம்
- வ்யார்த்தம் - தேவையற்ற பதம்
- ஏகார்த்தம் - ஒரே பொருள் தரும் பதம்
- ஸம்ஸயம் - சந்தேகமாக அமையும் பதம்
- சப்தஹீனம் - ஓசையின்மை
- யதிப்ரஷ்டம் - வேற்றுமை
- அபக்கிரமம் - வரிசை முறையற்றது
- பின்னவ்ருத்தம் - யாப்பு நிறுத்தம் இல்லாதது
- விசந்தி - புணர்ச்சியின்மை
- தேச,கால கலா, ந்யாய ஆகம, விரோதி - தேசம், காலம், கலை உலகம், நியாய ஆகமம், தோஷங்கள்.

காவியப்பிரகாசத்தில் மம்மட்டர் காவியக் குற்றத்தை விளக்குவதற்காகத் தனி ஒரு இயல் ஒன்றை அமைத்து விளக்குகிறார். இவர் காவியத்தில் குற்றம் இல்லாமல் இருந்தால் அதை உத்தம காவியம் என்கிறார். மேலும், காவியக் குற்றத்தைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகிறார். அவை, சொல் குற்றம், பொருள் குற்றம், வாக்கியக் குற்றம் என்பனவாகும்.

சொல் குற்றம்: விரும்பாத ஓசை, பயனற்ற பொருள், வழக்கொழிந்த சொற்கள், பொருள் தராத நிலை, பொருள் சுருக்கம், தகுதியற்ற பொருள், உபயோகமற்றது, நிறைவான பொருளைத் தருகின்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தா நிலை, முறைகேடானது,

சந்தேகமானது, அரியதாகப் பயன்படுத்தும் சொற்கள், கொச்சையான சொற்கள், ஊகித்து அறிய வேண்டிய சொற்கள், தெளிவற்றது, பயனற்ற பாகுபாடு, மேலோட்டமாகக் கூறுதல் முதலானவை அனைத்தும் சொல்லில் வரக்கூடிய குற்றங்களாக விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

பொருள் குற்றம்: பொருள் கூறக் கடினமான நிலை, நேர்மாறாகக் கூறுதல், முரண்பட்ட நிலை, கூறியது கூறல், ஒழுங்கற்றது, இழிவானது, சந்தேகமானது, காரணமின்றிக் கூறுவது, பயன்பாட்டில் இல்லாதது, விஞ்ஞான பூர்வமற்றது, சலிப்புத்தன்மை உடையது, குறிப்பற்றது, பொருட்சிதைவு, சிறப்பாகக் கூறாததனால் ஏற்படும் பொருள் குறைவு, முழுமையற்றது, கருத்து முறையற்ற இணைப்பு, ஒழுக்கக் குறைவு முதலானவை பொருள் குற்றங்களாகும்.

வாக்கியக் குற்றம்: முரண்பாடாகச் சொல்லுதல், உயிரெழுத்துக் குறியீடு(விசர்க்கம்), சந்தி குறை, யாப்பு குறை, புதிய சொல், தேவைக்கு அதிகமாகக் கூறுதல், கூறியது கூறல், சிறப்பற்றது, அடி குறை, விடுபட்டுக் கூறல், நோக்க இணைப்பு, முக்கியமானவற்றைத் தவிர்த்தல், சொல் இடமாற்றம், சொல் கலவை, குழப்பமானது, ஒரு தொடரினுள் மற்றொரு தொடர் அமைத்தல், வழக்கில் இல்லாத சொல்லைத் தொடரில் பயன்படுத்துவது, கருத்தை ஒழுங்கற்ற முறையில் கூறுவது, இடைச்சொற்களை வரிசை படுத்திக் கூறுதல், கவிதையின் கருத்து முதலானவை வாக்கியக் குற்றமாகும்.

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள காவியக் குற்றம் பற்றி நோக்குகையில் காவியாதர்சம் காவியக் குற்றம் என்று தனி இயல் அமைத்து அவற்றை விளக்கவில்லை. எனினும் இந்நூல் காவியத்தில் குற்றம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பல இடங்களில் சுட்டிச் சென்றுள்ளது. காவியாதர்சத்தில் காவிய குற்றம் க்ராமித்தா, வழு என்ற இருவேறு கலைச்சொற்களால் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

மேலும் இந்நூல் 'புறநடை' என்ற பகுதியிலும் காவியக் குற்றத்தைப் பற்றி விளக்கிச்

சென்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. காவியப்பிரகாசத்தில் காவியக் குற்றம் ஒரு சிறப்புப் பகுதியாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம். மம்மட்டர் காவியம் குற்றம் அற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்பதலேயே முக்கியக் கவனம் செலுத்துபவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களுக்கு முன் காவியக் குற்றம் பற்றிப் பேசும் நூல்களாக நாட்டியசாத்திரம், காவியலங்காரம் முதலான நூல்கள் உள்ளன. எனினும் இந்நூல்கள் காவியக் குற்றம் பற்றி விரிவாக விளக்க வில்லை. மேலும், சொல், பொருள், வாக்கியம் என்ற பகுப்பும் இந்நூல்களில் காணப்பெறவில்லை.

3.4.4 அணிகளும் அவற்றின் வகையும்

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் ஒத்துள்ள அணிகளாக 27 அணிகள் உள்ளன. காவியாதர்சத்தில் அணிகளுக்கான இலக்கணம் விளக்கம் அளிக்கப் பெற்றுள்ளதைப் போன்றே காவியப்பிரகாசத்திலும் அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. எனினும் சில அணிகளுக்கான விளக்குமுறை வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. அவை, உவமை, வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி, அதிசய அணி, விசேடம், நிதர்சனம், ஒழிபணி ஆகிய அணிகளாகும்.

இரு நூல்களிலும் அணிகளுக்கான உரிய உள்வகைப்பாட்டு எண்ணிக்கையிலும் அவற்றை வரிசைப்படுத்தும் முறையிலும் வேறுபாடு நிலவுகின்றது. காவியாதர்சத்தில் ஒவ்வோர் அணிக்கும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள வகைப்பாடுகள் அனைத்தும் காவியப்பிரகாசத்தில் குறிப்பிடப்பெறவில்லை. காவியாதர்சத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதும் காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில காவியாதர்சத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாகக் காவியாதர்சத்தில் உள்ள உவமையணியின் வகைப்பாடுகள் அனைத்தும் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறவில்லை. அதே போன்றே காவியாதர்சத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள தற்குறிபேற்ற அணியின் வகைப்பாடுகள் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறவில்லை. காவியப்பிரகாசத்தில் விளக்கப்பெறாத வகைப்பாடுகள் சில காவியாதர்சத்தில் இடம்

பெற்று இருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. இரு நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள அணிகளின் உள்வகைப்பாட்டுத் தொடர்பான விவரம் பின்னிணைப்பு 4-இல் அளிக்கப் பெற்றுள்ளது.

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாகத் தன்மை, ஒப்புமைக் கூட்டம் ஆகிய இரு அணிகள் திகழ்கின்றன. வேறுபட்ட அணிகளாக உவமை, உருவகம், தீபகம், வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி, வேற்றுமை அணி, ஒட்டணி, அதிசய அணி, தற்குறிப்பேற்றம், அவநுதி, சிலேடை, முரண் அணி முதலான அணிகள் திகழ்கின்றன. காவியாதர்சத்தில் கூறப்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகையாக விபாவனை, நிரல் நிறையணி, விசேடம் ஆகிய அணிகளுக்குரியவை திகழ்கின்றன. காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெற்றுக் காவியாதர்சத்தில் இடம்பெறாத அணி உள்வகையாக ஐயவணி, மாறுபடு புகழ்நிலை, நிதரிசன அணி ஆகிய மூன்று அணிகளுக்குரியவை திகழ்கின்றன. காவியாதர்சத்தில் இடம்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெறாத அணிகளாகப் பின்வருவிலக்கணி(ஆவ்ருத்தி), சுவை அணி(ரசவத்), கருத்தணி(பரியாயோக்தா), வன்மையணி(ஊர்ஜஸ்வி), வாழ்த்தணி(ஆசி), ஹேது, கிரமம், சங்கீரணம் ஆகிய அணிகளாகும். இவற்றிற்கான உள்வகைகள் பின்னிணைப்பு 5 -இல் அளிக்கப் பெற்றுள்ளன.

3.5 காவியாதர்சமும் தண்டியலங்காரமும்

வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களும் காவியாதர்சத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு அணியிலக்கணம் வகுத்துவிட்டதால் காவியாதர்ச அணியியல் சிந்தனை வீரசோழியம் வழித் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு. எனவே, காவியாதர்சத்தில் இருந்து வீரசோழியம் மொழியாக்கம் செய்யாமல் விடுத்த பகுதிகள் தண்டியலங்காரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனவா என்பதை ஆராய்கையில்

காவியாதர்சத்திற்கும் தண்டியலங்காரத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவினைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளலாம்.

தமிழ் அணியிலக்கண மரபில் அணி இலக்கணத்தை முதன் முதலில் விரிவாக விளக்கும் வீரசோழியத்திற்குச் சமஸ்கிருத மொழி நூலான காவியாதர்சமே முதல் நூலாகத் திகழ்ந்துள்ளது. இதனைக் கீழ்வரும் வீரசோழியக் காரிகை அடிகளே தெளிவாக்குகின்றன.

தரைமலி மானிடர் தம் அலங்காரங்கள் தண்டிசொன்ன

கரைமலி நூலின்படியே உரைப்பன் கனங்குழையே (வீ.சோ.அல.141-3,4)

.... இவை யேழைந்துந் தண்டி சொன்ன

வாக்கு மலியலங்கார மெனவறி, (வீ.சோ.அல.153-2,3)

மேலும், உரையாசிரியரும் ஏழு இடங்களில் தண்டியார் என்று குறிப்பிடுவதாக இரா.அறவேந்தன் குறிப்பிடுகிறார். இவர் “மாதுர்யம், அருந்தாந்த நியாஸ், ஆசேஷம், சமாசம் ஆகிய பெயர்களைத் தமிழ்த் தண்டியார் பயன்படுத்தவில்லை; சமஸ்கிருத மொழி காவியாதர்ச ஆசிரியரான தண்டியாரே பயன்படுத்தியுள்ளார். எனவே, வீரசோழிய நூலாசிரியரைப் போன்று உரை ஆசிரியரும் காவியாதர்சத்தை அறிந்து இருந்தனர்”²⁷ என்கிறார். இவ்வாறு காவியாதர்சத்தை முதல் நூலாகக் கொண்ட வீரசோழியம் அலங்காரப் படலத்தில் குணங்களும் பொருளணிகளும் சொல்லணிகளும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

வீரசோழியத்திற்கு அடுத்து அணி இலக்கணச் சிந்தனையை முன்வைத்த நூலாகத் தண்டியலங்காரம் திகழ்கிறது. மேலும் தமிழ் இலக்கண மரபில் தனியே அணி இலக்கணம் வகுத்த நூலாகவும் திகழ்கிறது. இந்நூலின் முந்து நூலாகக் காவியாதர்சத்தைக் கருதுவது மரபு. வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் காவியாதர்சத்தில் இருந்து தமிழ்த் தண்டியலங்காரம் வழி நூல் தன்மைக்கு ஏற்பச் சிற்சில இடங்களில் வேறுபடுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁸ தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல், பொருளணியியல்,

²⁷ இரா. அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.27

²⁸ மேலது, ப.28

சொல்லணியியல் என மூன்றாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவை முறையே இங்கு ஒப்பீடுச் செய்யப்பெறுகின்றன.

3.5.1 பொதுவணியியல் ஒப்பீடு

கடவுள் வாழ்த்துக் காவியாதர்சத்தில் மங்களம் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. காவியாதர்சம் முதற்பகுதி 'சரஸ்வதியையும், முந்தைய அலங்கார ஆசிரியர்களான பரதர், பாமகர் முதலான ரிஷிகள் வழி சொல்கிறேன்' என்று துவங்குகிறது. வீரசோழியம் கடவுள் வாழ்த்துப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், காவியாதர்சம் போன்று தமக்கு முன் உள்ள அலங்கார ஆசிரியர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது, 'தண்டியார் சொன்ன வழியே உரைப்பேன்' என்று குறிப்பிடுகிறது. தண்டியலங்காரம் 'மொழிவழி அமையும் கல்விக்குத் தெய்வமாக விளங்கும் கலைமகளின் திருவடியைத் தியானம் செய்து செய்யுளுக்கு உரிய அலங்காரமாகத் திகழும் அணியை உரைப்பேன்' என்கிறது. மேலும், காவியாதர்சம் காவியத்தின் நோக்கமாக மொழியைச் செம்மைப்படுத்துவது என்கிறது. இல்லை எனில் உலகம் இருண்டுவிடும் என்றும் மொழியைச் செம்மைப்படுத்தல் என்பது அதன் அழகைக் கூட்டல் என்றும் கூறுகின்றது. காவியாதர்சத்தின் தொடக்கச் சுலோகங்களின் கருத்துக்கள் சிறிதும் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறவில்லை.

காவிய வகையினைக் கூறுமிடத்துக் காவியாதர்சமும் வீரசோழியமும் இருவேறு நெறிகளைப் பின்பற்றுகின்றன. காவியாதர்சம் காவிய வகையாகப் பத்தியம், கெத்தியம், மிஸ்ரம் என்ற மூன்று வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் பத்தியக் காவியம் ஜாதி, விருத்தம் என்ற இரண்டு வகையினையும் கெத்தியக் காவியம் ஆக்கியாயிகா, கதா என்ற இரண்டு வகையினையும் மிஸ்ரம் சம்பு காவியம் என்ற வகையினையும் கொண்டுள்ளன. காவியாதர்சம் முத்தகம், குளகம், கோஷம், சம்காடம் என்ற நான்கு வகையினை மகாகாவியம் (சருக்கபந்தம்) என்றே குறிப்பிடுகின்றது.

முத்தகம் முதலான காவிய வகைகளை விளக்கும் நிலையில் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் காவியாதர்சத்தில் விரிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆனால், வீரசோழியத்தில் பெருங்காப்பியம் 'மா' நூல்(வீ.சோ.அல.176) என்று சுருக்கமாகக் குறிப்பிட பெற தண்டியலங்காரத்தில் காவியாதர்சம் போன்று விரிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளது. மேலும், காவியாதர்சம் பத்தியக் காவிய வகையில் பெருங்காப்பியத்திற்கான இலக்கணம் கூற தண்டியலங்காரம் தொடர் நிலைச் செய்யுளின் ஒரு வகையான பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுளில் விளக்குகின்றது. எனினும் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் காவியாதர்சத்தின் வழித் தண்டியலங்காரத்தில் விளக்கப்பட்டிருந்தாலும் சில இலக்கணங்கள் விடுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. ஒப்பீடு வருமாறு:

காவியாதர்ச வரிசை முறை	தண்டியலங்கார வரிசை முறை
மங்களம் அமைதல் (ஆசி,வணக்கம்,பொருள்)	தற்சிறப்புப் பாயிரம் (கடவுள் வாழ்த்து)
கதை புராணத் தன்மை பெற்றிருத்தல்	நூலின் பொருளை முன்னரே அறிவுறுத்தல்
நாயகன் உத்தமனாக இருத்தல்	அறம்,பொருள்,இன்பம்,வீடு
அறம்,பொருள்,இன்பம்,வீடு எனும் நாற்பொருள் பயத்தல்	நாயகன் தனக்கு நிகராக வேறு ஒருவரும் இல்லாதவாறு தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருத்தல்
நகரம்,கடல்,மலை,பொழுது,சூரியன்,தோட்டம்,நீர்நிலை,மதுபானம்,இன்பம் துய்த்தல்,பிரிவு,திருமணம்,குழந்தை பிறத்தல்,அமைச்சருடன் ஆலோசித்தல், தூது,பயணம் முதலான வருணனை இடம்பெறல்	நகரம்,கடல்,மலை,பொழுது,சூரியன், தோட்டம்,நீர்நிலை,மதுபானம், இன்பம் துய்த்தல்,பிரிவு,திருமணம், குழந்தை பிறத்தல்,அமைச்சருடன் ஆலோசித்தல்,தூது,பயணம் முதலான வருணனை இடம்பெறல்
அணிநலத்துடன் சுவை மிகுதல்	சந்தி வகையில் இலம்பகம், பரிசேதம், எட்டு சுவை பற்றிக் கூறுதல் (தண்டி.பொது.8)

சர்க்கம்,பிரிவு நீளமாக இருத்தல் கூடாது	-
யாப்பினிமை வேண்டும்	-
எழுத்துப் புணர்ச்சி சிறப்பித்தல்	-
தொடங்கிய யாப்பில் முடிக்காமல் வேறு யாப்பில் முடித்தல் வேண்டும்	-
இத்தகு நலன்பெற்ற காப்பியம் சூரிய சந்திரர் இருக்கும் வரை கோடான கோடி ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கும்	-
மேல்சுட்டியவற்றில் ஒன்று குறையினும் மகா காவியமாக ஏற்றுக்கொள்க (காவி.பொது. 14-19)	-

மேற்கண்ட ஒப்பீட்டின் வழி காவியாதர்சமும் தண்டியலங்காரமும் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் கூறுமிடத்து எல்லா நிலைகளிலும் ஒத்தவையாக இல்லை என்பதைக் காணமுடிகின்றது. காவியாதர்சம் 'நாயகன் உத்தமனாக' இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது. ஆனால் தண்டியலங்காரம் அதை விரித்து 'நாயகன் தனக்கு நிகராக வேறு ஒருவரும் இல்லாதவாறு தனிச் சிறப்புடையவனாகவும் ஆற்றல் உடையனவாகவும் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்பவனாகவும் பிறர் தீங்கினைத் தீர்த்து நலம் விளைவிப்பவனாகவும் சிறப்புத் தோன்றுமாறு விளங்குதல் வேண்டும்' என்கிறது. மேலும், பிரிவு நீளமாக இருத்தல் கூடாது, யாப்பினிமை வேண்டும், எழுத்துப் புணர்ச்சி சிறப்பித்தல், தொடங்கிய யாப்பில் முடிக்காமல் வேறு யாப்பில் முடித்தல் வேண்டும் முதலான விதிகளைப் பற்றித் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடவில்லை. மேலும் காவியாதர்சம் மேல்சுட்டியவற்றில் ஒன்று குறையினும் மகா காவியமாக ஏற்றுக்கொள்க என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் தண்டியலங்காரத்தில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவை நான்கினுள் ஒன்று குறையினும் அது சிறுங்காப்பியம் என்ற வகையைச் சேரும் என்கிறது. இவ்வாறு காவியாதர்சமும் தண்டியலங்காரமும் காவிய இலக்கணத்தில் சிறிது வேறுபட்டுள்ளமையினை அறியமுடிகின்றது.

காவியாதர்சம், மொழி வேறுபாட்டைக் கொண்டு மகாகாவியத்தை நான்கு வகையாகப் பிரித்துள்ளது. அவை, சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், அபர்மஸம், மிஸ்ரம் என்பனவாகும். மகாகாவியத்தில் சமஸ்கிருதத்தைத் தவிர்த்த வேறு மொழிகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும் ஸ்கந்தகம், கலிகந்தகம் ஆகிய யாப்பு வகையில் இயற்றப்பெறும் காவியங்களில் பிராகிருதம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது. வீரசோழியத்தில் இத்தகைய வகைப்பாடு குறிப்பிடவில்லை. தண்டியலங்காரம், பெருங்காப்பியம், காப்பியம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே வகைப் பாடலாகவும், பல வகையான பாடலாகவும் உரை கலந்தவையாகவும் பிற மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளதாகவும் வரும் என்கிறது. இதனைக் கீழ்வரும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

அவைதாம்

ஒருதிறப் பாடினும் பலதிறப் பாடினும்

உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே (தண்டி.பொது.11)

அதாவது, இங்கு 'பாடை' என்பது பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் வழக்காக எழுதலாம் என்கிறதே தவிர இம்மொழியில் தான் பெருங்காப்பியம் இயற்றப்பெற வேண்டும் என்று கூறவில்லை.

காவியாதர்சம் இலக்கணப் பாகுபாடுகளுடன் அமைக்கப் பெறும் காவியத்தை இருவேறு நெறிகளால் குறிப்பிடுகின்றது. அவை, வைதருப்ப நெறி, கௌட நெறி என்பனவாகும். இவற்றில் வைதருப்ப நெறியில் பத்து வகையான குணம் (உயிர்) பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியத்திலும் வைதருப்ப நெறி, கௌட நெறி என்ற இரண்டு நெறி உண்டு. இந்நூலும் குணத்தை உயிர் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் இரு நெறியாளர்களின் கருத்துக்கள் குணம் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் இந்நூலில் கௌடர் சில இடங்களில் மறுப்பவராகத் திகழ்ந்துள்ளனர். தமிழண்ணல் விதர்ப நெறிக்குப் பத்து குணங்களும் கௌட நெறிக்கு

ஓஜஸ், காந்தி ஆகிய இரு குணங்களும் பாஞ்சால நெறிக்கு இன்பம், சுகுமாரதை ஆகிய இரு குணங்களும் உரியனவாக விளக்கியுள்ளார்²⁹. இரா. அறவேந்தன் இதுபோன்ற பகுப்புக் காவியாதர்சம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் முதலான நூல்களில் இடம்பெறவில்லை என்று காவியாதர்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ள குணத்தைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார்³⁰. மேலும், காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் கீழ்வரும் ஒற்றுமைக் கூறுகளையும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். அவை:

- மூவகை நெறியும் செய்யுளில் இடம்பெறத்தக்க சொல், பொருள் தொடர்பான சிந்தனைகளை முன் வைப்பன எனும் பொதுத்தன்மை உடையனவாகத் திகழ்கின்றன.
- சீலிட்டம் முதலான பத்தும் உயிர், குணம் எனும் இரு வேறு கலைச்சொற்களால் குறிக்கும் முறை காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் முதலான நூல்களில் காணப்பெறுகின்றது.

மேலும், காவியாதர்சத்தில் குணங்களை விளக்கும் முறையில் செய்யுளில் சொல்லும், பொருளும் குற்றமற்றனவாக இருத்தல் வேண்டும் எனும் கருத்து வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது. தண்டியலங்காரத்தில் இத்தகைய தன்மையினைக் காணமுடியவில்லை.

3.5.2 பொருளணியியல் ஒப்பீடு

காவியாதர்சம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள பொருளணியை அணி விளக்கம், அணி உள்வகை, சான்றுப்பாடல்கள் என்ற வகையில் இரா.அறவேந்தன் ஒப்பீடு செய்து அதில் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமையைச் சுட்டிச் சென்றுள்ளார். இவர் காவியாதர்ச அணிகளுக்கான வரையறைகள், அணிகளின்

²⁹ தமிழண்ணல், 1985, சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.211

³⁰ இரா.அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.110

உள்வகைப்பாட்டு முறை, சான்றுப்பாடல்களின் கருத்துக்கள் எனப் பெரும்பாலான பகுதிகள் வீரசோழியத்தில் தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளன என்றும் தமிழ் இலக்கிய மரபில் பெரிதும் போற்றப் பெறாத சித்திரக்கவிகள், காவிய வகைகள் தொடர்பான விளக்கங்கள் பெரிதும் தவிர்க்கப் பெற்றுள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். “தண்டியலங்காரம் வீரசோழியம் போன்றே 35 பொருளணிகளை விளக்கும் நூலாகத் திகழினும் அந்நூலாக்கத்திற்குக் காவியாதர்சம், வீரசோழியம் ஆகிய இரு நூல்களும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளதைத் தண்டியலங்கார அணிகள், அணிகளின் உள்வகைப்பாடுகள், சான்றுப்பாடல்களின் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றின் வழி அறியமுடிகின்றது. தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம் ஆகிய இருநூல்களும் பிற்கால அணியிலக்கண நூல்களில் அழுத்தமான ஆளுகைச் செலுத்தியுள்ளன.”³¹ என்ற கூற்றின் மூலம் அணியிலக்கணங்களில் சமஸ்கிருத மொழித்தாக்கம் இருப்பதையும் பிற்கால அணிநூல்களில் தண்டியலங்காரம் மற்றும் வீரசோழியத்தின் தாக்கம் பரவியிருப்பதையும் உணரலாம்.

அணிவகைகளுக்குப் பெயரிட்டுள்ள முறை, கருத்தளவில் ஒத்துள்ள சான்றுப் பாடல்களுக்கான அணிகள், ஒவ்வோர் அணியும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள முறை முதலானவை காவியாதர்சம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் என்ற மூன்று நூல்களின் அடிப்படையில் ஒப்பிடப்பெற்றுள்ளன. மேலும் வீரசோழியமும் தண்டியலங்காரமும் காவியாதர்சத்தின் தழுவல்கள் என்று கருதி அவற்றைப் பல்வேறு நிலைகளில் ஒன்றுபட்டுள்ளது என்பதையும் காவியாதர்சக் கருத்துக்கள் வீரசோழியத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பெறாமல் விடுபட அப்பகுதிகள் தண்டியலங்காரத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமையும் இரு நூல்களும் கலைச்சொல்லாக்க நெறியில் ஒத்திருப்பதையும் ஒப்பீட்டு இரா.அறவேந்தன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். எனவே, அவர் விடுத்த பகுதிகளான

³¹ இரா. அறவேந்தன், 2004, தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும், ப.193

அணிகள் பிற அணிகளோடு பயின்று வருதல், உவம உருபு, புறநடை மரபு ஆகியவை இங்கு ஒப்பிடப் பெறுகின்றன.

3.5.2.1 அணிகள் பிற அணிகளோடு பயின்று வருதல்

காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் உவமை, உருவகம் முதலான அணிகளில் உள்ள உள்வகைப்பாடு ஒற்றுமையாக இருந்தாலும் அவற்றை எடுத்தாலும் முறை வேறுபட்டே காணப்படுகின்றது. காவியாதர்சம் உவமை அணியின் வகையாக 32 அணிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. தண்டியலங்காரம் உவமையின் வகையாக 24 என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இந்நூல் உவமை பிற அணிகளுடன் பயின்று வருதல் என்ற வகையில் 8 அணியைக் குறிப்பிடுகின்றது. காவியாதர்சத்தில் இத்தகைய வகைப்பாடு காணப்பெறவில்லை. இதுபோன்றே உருவகம், தீபகம், முன்னவிலக்கு முதலான அணிகளிலும் இத்தன்மையிலேயே தண்டியலங்காரத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. மேலும் காவியாதர்சத்தில் உவமையின் வகை ஒட்டுமொத்தமாகவே குறிப்பிடப்பெறுகிறது தவிர உவமை பிற அணிகளுடன் பயின்று வருதல் என்று தனியாக வகைப்படுத்தவில்லை. ஒப்பீடு பின்வருமாறு:

காவியாதர்சம்	தண்டியலங்காரம்	அணிகள் பிற அணிகளுடன் கூடி வருதல்
உவமை: விரி,தொகை,விபரீதம்,இதரவிதர, நியமவுவமை,அநீயாமம்,சமூச்சயம், அதிசயவுவமை, தற்குறிப்பெற்றம், அற்புதம், மோகவுவமை,ஐயம்,துணி,சிலேடை, சந்தானம்,நிந்தை,புகழ்,இயம்புதல், வேட்கை,விரோதவுவமை,	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்	அற்புத உவமை,சிலேடை, அதிசயவுவமை, விரோதம், ஒப்புமைக்கூட்டம், தற்குறிப் பேற்றம்,விலக்குவமை, ஏது. (8)

<p><u>விலக்குவமை,</u> இன்சொல்,உண்மை,பொதுநீங்கு, அபூதவுவமை,கூடாவுவமை, பலபொருளுவமை,விகாரவுவமை, மாலைவுவமை,பலவயிற்போலி, ஒருவயிற்போலி,மறுபொருளுவமை, ஒப்புமைக்கூடம்,ஏது (32)</p>		
<p>உருவகம்: தொகை,விரி,தொகைவிரி, முற்று,அவயவம்,அவயவி,ஏகாங்கம், இயைபு,இயைபிலி,ஏது,சிலேடை, உவமை,வேற்றுமை,விலக்கு, சமாதானம், அநேகங்கம்,வியநிலைசிறப்பு, விருத்தம்,</p>	<p>காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்</p>	<p>உவமை உருவகம், ஏது, வேற்றுமை, அவருதி, சிலேடை. (4)</p>
<p>தீபகம்: முதல்:சாதி, கிரியை, குணம், பொருள். இடை: சாதி,கிரியை கடை: சாதி, கிரியை, மாலதிபகம், சிஷ்டார்த தீபகம். (12)</p>	<p>முதல் நிலைக் குணம், தொழில்,சாதி, பொருள்.இடை நிலை குணம், தொழில்,சாதி, பொருள். கடைநிலை குணம், தொழில்,சாதி, பொருள். (12)</p>	<p>மாலா தீபகம், விருத்த தீபகம், ஒரு பொருள் தீபகம், சிலேடா தீபகம். (4)</p>
<p>முன்னவிலக்கு: இறந்தகாலம்,எதிர்காலம்,</p>	<p>காவியாதர்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மயக்கம் தவிர</p>	<p>வேற்றுமை பொருள் வைப்பு விலக்கு,</p>

<p>நிகழ்காலம், குணம், பொருள், காரணம், காரியம், உடன்பாடு, தலைமை, இழிச்சி, வாழ்த்து, துணைசெயல், முயற்சி, பரவசம். உபாயம், வெகுளி, இரங்கல், சிலேடை, கையறல், ஐயம், பிறபொருள்வைப்பு, ஏது, மயக்கம். (13)</p>	<p>ஏனைய அனைத்தும் இடம் பெறல்.</p>	<p>சிலேடை விலக்கு, ஏது விலக்கு. (4)</p>
---	-----------------------------------	---

3.5.2.2 உவம உருபு

தொல்காப்பியம் உவம உருபுகளைத் தொகுத்தும் அவற்றை வினை, மெய் உரு ஆகியவற்றிற்குரியவை என்று வகுத்தும் சுட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் உவம உருபு தொடர்பான எக்கருத்தையும் கூறவில்லை. தண்டியலங்காரம் வினை முதலானவை உவமைக்கு அடிப்படையாக அமையும் என்று கூறினும் அவற்றிற்குரிய உவம உருபுகள் இவை என்று தொல்காப்பியம் போன்று பகுத்தளிக்காமல் காவியாதர்சம் போன்று தொகுத்து மட்டுமே அளிக்கின்றது. இவ்வாறு உவம உருபுகள் காவியாதர்சத்திலிருந்து தண்டியலங்காரம் மொழியாக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளது. எனினும் இது முழுமையாக மொழியாக்கம் செய்யப்பெறவில்லை. காவியாதர்சத்திலிருந்து 34 உவம உருபுகளை மட்டும் தண்டியலங்காரம் மொழியாக்கம் செய்துள்ளது. காவியாதர்சத்திலிருந்து தண்டியலங்காரத்திற்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பெறாத உவம உருபுகளாக 38 உருபுகள் உள்ளன. இவற்றிற்கான ஒப்பீடு வருமாறு:

காவியாதர்சம்	தண்டியலங்காரம்
<p>இவ, வத், வா, யதா, ஸமான, நிப, ஸந்திப, துல்ய, ஸங்காச, நீகாச, ப்ரகாச, ப்ரதிருபக, ப்ரதிபந்த, ப்ரதித்வந்தி, ப்ரத்யநீத, விரோதி, ஸத்ருக், ஸத்ருச, ஸம்வாதி, ஸஜாதீய, அனு</p>	<p>போல, மான, புரைய, பொருவ, நேர, கடுப்ப, நிகர, நிகர்ப, ஏர, ஏய, மலை, இயைய, ஒப்ப, எள்ள, உறழ, ஏற்ப, அன்ன, அனைய, அமர, வாங்க, என்ன, இகல, இழைய, எதிர், துணை</p>

<p>வாதி,ப்ரதிபிம்ப,ப்ரதிசந்த,ஸரூப,ஸம,ஸம்மித,ஸலக்ஷண,ஸத்ரு,க்ஷாப,ஸபக்ஷ,உபபித,உபமா,கல்ப,தேசீய,தேச்யதி,ப்ரக்ய,ப்ரதிநிதி,ஸவர்ண,துவிதௌ,தௌயேசந்யூ,ஸமாஸஸ்ய,பஹீவ்ரிஹி,சேசாங்க,ஸபர்ததே,ஐயதி,த்வேஷ்டி,த்ருஷ்யதி,ப்ரதிகர்ஜதி,ஆக்ரோசதி,அவஜாநாதி,கதுர்த்தயாதி,நித்ததி,விடம்பயதி,ஸந்தத்தே,ஹஸதி,ஈர்ஸ்யதி,அஸ்யெதி,மூஷ்ணாதி,ஸௌபாக்கியம்,தஸ்யகாந்தீபம்,வீலும்பதி,தேநஸார்த்தம்,அந்வேதி,அனுபந்நாதி,தச்சீலம்,ஸௌசகா(72)</p>	<p>,தூக்கு,ஆண்டு,ஆங்கு,மிகுதகை,வீழ,இணை,சிவண்,கேழ்,அற்று,செத்து. (34)</p>
--	--

3.5.2.3 புறநடை மரபு

தொல்காப்பியர் மொழிநிலை இயற்கையையும் அதற்குமேல் வரும் செயல் இயற்கையையும் செவ்வென அறிந்தவர். வழிவழி வரும் மொழி மாற்றங்களைத் தழுவிக்கொள்ளாவிட்டால் நிலை இயற்கையும் கெட்டுவிடும் என்பதனைத் தெளிந்தவர். எனவே, எதிர்கால வளர்ச்சிகளைத் தழுவிக்கொள்ளும் தழுவுவிதிகளையும் எழுதியுள்ளார். இந்நிகழ்வு விதிகளே புறநடை என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவை புறநடையல்ல மொழியினைத் தடைசெய்யாது காக்கும் 'புறநடை' என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்தக் கருத்தையே அடிப்படையாக வைத்து நன்னூலார் பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய போக்கினைத் தண்டியலங்காரத்திலும் காணலாம். தண்டியலங்காரம் "செய்யுளுக்கு உரிய அணிகள் யாவற்றையும் ஒன்று விடாது உணர்த்துவது அறியதாகும். ஆகவே மேலே காட்டிய நடைமுறைகளுக்கு ஏற்பக் கடைப்பிடித்தும், இவற்றுடன் மேலும் நன்னிலையில் சேர்த்து

உணர்த்தியும், கற்றறிந்த சான்றோர்கள் தமது இனிய கடைமையாகக் கருதிப் போற்றுவார்கள்”³² என்று அணிகளின் பெருக்கத்திற்கு வரம்புகூற இயலாது என்பதை உணர்த்துகிறது. தண்டியலங்காரம் கூறியது போன்றே பிற்கால அணியிலக்கண நூல்களான மாறனலங்காரம், சந்திராலோகம், குவலயானந்தம் முதலான நூல்களில் அணிகளின் எண்ணிக்கை பல்கிப் பெறுகியுள்ளமை எண்ணத்தக்கது. தி.ரா.தாமோதரன்(மொ.ஆ), “எந்தத் திறனாய்வாளனும் தன்நூலில் எல்லா அலங்காரங்களையும் கூறிவிடமுடியாது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அலங்காரங்கள் கூறப்பட்டாலும் மேலும்சில இருக்கலாம். எவ்வளவுதான் விளக்கமாக அலங்காரங்களைப் பற்றிக் கூறினாலும் அது முழுமை அடைவதில்லை”³³ என்று மொழிந்துள்ளதும் மேற்கூறிய தண்டியலங்காரப் புறநடைக் கூற்றை வலியுறுத்துவதாகக் கருதலாம். சுந்தரம் அவர்களின் காவியாதர்சம் குறித்த, “வடமொழியாசிரியர் அலங்காரங்களை முழுவதமாக யாராலும் எண்ணித் தொகுக்க முடியாது”³⁴ என்று வடமொழித் தண்டியாசிரியர் முதலியே கூறியுள்ளார்(காவியாதர்ச மூலத்தையும் தண்டியலங்கார நூலையும் ஒப்பிட்டுக் கூறிய கருத்து) என்று கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. மேலும் காவியாதர்சத்தில் புறநடையாக 51,96,115,168 ஆகிய நூற்பாக்கள் உள்ளன. தண்டியலங்காரத்தில் 26,33,38,59,60,89 ஆகிய நூற்பாக்கள் புறநடை குறித்து வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

3.5.3 சொல்லணியியல் ஒப்பீடு

சொல்லின் ஓசை முதலிய இன்பம் தோன்ற அமைக்கும் அணிவகைக்குச் சொல்லணி என்று பெயர். காவியாதர்சம் சொல்லணியின் வகைகளாக மடக்கு(எமகம்), மடக்கு இடையிடாமல் வருவது (அவியபேதம்), மடக்கு இடையிட்டு வருவது(விபேதம்),

³² இராமலிங்கத் தம்பிரான் கொ(ப.ஆ), 1938, தண்டியலங்காரம் (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை), ப.15

³³ கருணாநிதி ம, 2007, அணியியல் சிந்தனை, ப.32

³⁴ மேலது.36

இரண்டும் கலந்து வருதல்(மிஸ்ரம்) என்ற மூன்று வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது.

மடக்கு: காவியாதர்சத்தில் மடக்கு என்பது எழுத்துக்களின் தொகுதி பிறவெழுத்தாலும் சொல்லாலும் இடையிடமாலும் இடையிட்டும் வருவதல்(காவி.சொல்.1) என்று விளக்கமளிக்கிறது. வீரசோழியத்தில் மடக்கு என்பது யமகம் என்ற பெயரால் குறிப்பிடுகிறது. இந்நூல் மடக்கிற்கான விளக்கத்தினைக் கீழ்வரும் காரிகையின் மூலம் விளக்குகிறது.

ஒத்த வெழுத்திற் பொருள்வேறாக

வைத்து மொழி மடக்கினது மடக்கெனப் படுமே (வீ.சோ.அல.177)

தண்டியலங்காரம் 'எழுத்துக்களது தொகுதி பிற எழுத்தானும் சொல்லானும் தொடர்ந்தோ அல்லது இடையிட்டோ வந்து பெயர்த்தும் வேறு பொருளைத் தருவது மடக்கு எனும் அணியாகும்' என்கிறது. இதனைக் கீழ்வரும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

எழுத்தின் கூட்டம் இடைபிறிது இன்றிப்

பெயர்த்தும் ஒரு பொருள்தரின் மடக்கு எனும் பெயர்த்தே (தண்டி.சொல்.92)

அதாவது ஒரெழுத்தொரு மொழியோ, பல எழுத்தொரு மொழியோ செய்யுளில் தொடந்தும் இடையிட்டும் முதலிலோ நடுவிலோ இறுதியிலோ மடங்கி வந்து வேறொரு பொருள் தருமாயின் அவ்வனப்பு மடக்கு என்னும் சொல்லணியாகக் கூறப்பெறுகிறது.

மடக்கின் வகை: காவியாதர்சம் மடக்கு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு பாதங்களில் முதல், இடை, கடை என்று வரும் என்கிறது. மேலும், இதன் வகைகள் முதல் மடக்கு, இரண்டாவது மடக்கு, மூன்றாவது மடக்கு, நான்காவது மடக்கு என்றும் முதல் மத்திய மடக்கு(1,2), முதல் மத்திய மடக்கு(1,3), முதல் கடை மடக்கு(1,4) என்றும் வகைப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. இவை அனைத்தும் முதல் நிலையை மையமிட்டு வந்துள்ளன. இது போன்றே இடை மடக்கு(2,3), இடை இறுதி மடக்கு(2,4), இடை இறுதி மடக்கு(3,4) என்றும் வந்துள்ளன. இவை இடை மடக்கினை மையமிட்டு வந்துள்ளன. மூன்று

பாதங்களில் வரும் மடக்கு(1,2,3), முதல் இடை கடை மடக்கு(1,2,3), முதல் இடை கடை மடக்கு(1,3,4), இடை கடை மடக்கு(2,3,4) முதலானவையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு மடக்கு பாதத்தில் வெவ்வேறு எழுத்துக் கூட்டமாக வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மடக்கு இடையிட்டு வருதல் (விபேதம்)

இடையிட்ட மடக்கு என்பது 'ஒரே எழுத்துக் கூட்டம்' என்பர். அதாவது முதலடியில் வந்தவை இரண்டாம் அடியில் வருதல் என்பதாகும். இதன் வகைகளாக, முதல் இடையிட்டு வந்த இடை மடக்கு(1,2), முதல் இடையிட்டு வந்த இடை மடக்கு(1,3), முதல் இடையிட்டு வந்த கடை மடக்கு(1,4), இடை இடையிட்டு வந்த மடக்கு(2,3), இடை இடையிட்டு வந்த கடை மடக்கு(3,4), முதல் இடையிட்டு வந்த இடை மடக்கு(1,2,3), முதல் இடையிட்டு வந்த இடை கடை மடக்கு(1,3,4), இடை இடையிட்டு வந்த கடை மடக்கு(2,3,4), முற்றிலும் இடையிட்டு வந்த மடக்கு என இடையிட்ட மடக்கு பல வகைப்படும்.

இரண்டும் கலந்து வருதல் (மிஸ்ரம்)

இடையிட்டதும், இடையிடாததும் கலந்து வருவது மிஸ்ரம் ஆகும். இதில் முதல் இரண்டடி ஒரு விதமாகவும் அடுத்த இரண்டடி ஒருவிதமாகவும் வரும். இதன் வகைகளாக, முதலில் இருக்கும் மிஸ்ரம்(34,35,36), இடையில் இருக்கும் மிஸ்ரம்(1,2,3,4), கடையில் இருக்கும் மிஸ்ரம்(1,2,3,4), இடை கடை இடையிட்டு வருதல்(1,2,3,4), இடை கடையில் வரும் மிஸ்ரம்(1,2,3,4) முதல் இடை மடக்கு(1,2,3,4) எனப் பல வகை உண்டு.

அந்தாதி மடக்கு (சந்தட்டய மடக்கு)

முதலடியின் இறுதியில் வந்த சொல் அடுத்த அடியின் முதலாக அமையும் முறைக்கு அந்தாதி மடக்கு என்று பெயர். இதன் வகை பற்றிக் குறிப்பிடப்பெறவில்லை. மேலும், காவியாதர்சத்தில் சமுத்தக மடக்கு, மஹா மடக்கு(எழுத்து திரும்பி வருதல்), விஜயதியமான மிஸ்ர மடக்கு(தலைகீழ் மடக்கு), பிரதிலோம மடக்கு(ஸ்லோக பாத மடக்கு – முதல் பாதமே அடுத்த பாதத்திலும் தலைகீழாக வருதல்) முதலான வகையினைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

ஓரடியிலேயே தலை, இடை, கடை, கடை மடக்காய் வருதல் அல்லது ஏதேனும் இரண்டு அல்லது மூன்றிடத்திலும் மடங்கி வரலாம். பல அடிகளில் முதல், இடை, கடை, கடை மடங்கி வருதலும் மூன்றிடத்தும் மடங்கி வருதலும் உண்டு. எல்லா அடிகளும் மடங்கியும் வரும் என்று வீரசோழியம் மடக்கின் வகையினைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. இதனைக் கீழ்வரும் காரிகை மூலம் அறியலாம்.

ஆதியும் மீறு மிடையு மடியொன்றி லேமடக்கு

ஓதிய பாதங்க ணாங்கினுமாம்; ஒரு பாதமுற்றுந்

தீதிய லாமை மடக்கிலும் முண்டு; தெரிந்தவற்றைக்

கோதிய லாமை விகற்பத் தினிலறி கோல்வலையே (வீ.சோ.அல.177)

மேலும், வீரசோழியத்தில் மடக்கின் எல்லையாக 'ஓதிய பாதங்காணான்; கினு மாம்' (வீ.சோ.177) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இங்குப் பாதம் என்பது அடி என்பதாயிற்று. மடக்கு நான்கு அடிகளிலும் பயின்று வரும் என்பதனை நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது.

தண்டியலங்காரம் மடக்கின் வகையாக மூன்று வகையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை, எழுத்து மடக்கு, சொல் மடக்கு, அடி மடக்கு என்பனவாகும். எழுத்து மீண்டும் மீண்டும் மடங்கி வருவது எழுத்து மடக்கு என்றும் சொல் மீண்டும் மீண்டும் மடங்கி

வருவது சொல் மடக்கு என்றும் அடி மடங்கி வருவது அடி மடக்கு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதனைக் கீழ்வரும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

ஆதி இடைகடை ஆதியோடு இடைகடை

இடையோடு கடைமுழு தெனாமு வகைத்தே (தண்டி.சொல்.93)

மேலும், தண்டியலங்காரம் மடக்கின் எல்லையைக் கீழ்வரும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றது.

அதுதான்

ஓரடி முதலா நாங்கடி காறும்

சேரும் என்ப தெளிந்திசி னோரே (தண்டி.சொல்.92)

மடக்கு என்கிற அணி நான்கு அடிகளையுடைய செய்யுளின்கண் முதலடியிலும் இரண்டாம் அடியிலும் மூன்றாம் அடியிலும் நான்காம் அடியிலும் வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு காவியாதர்சம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் மடக்கின் எல்லையாக முதல், இடை, கடை, என்று குறிப்பிட்டிருப்பதையும் மடக்கின் வகையாகக் காவியாதர்சத்தில் மடக்கு இடையிட்டு வருதல், இடையிடாமல் வருதல், இரண்டும் கலந்து வருதல், அந்தாதி மடக்கு என்றும் வீரசோழியத்தில் அடிகளில் பயின்று வரும் மடக்கு என்றும் தண்டியலங்காரத்தில் எழுத்து மடக்கு, சொல் மடக்கு, அடி மடக்கு என்றும் வகைப்படுத்தப் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. எனினும் காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் போன்று வீரசோழியம் மடக்கின் வகையினை விரிவாக விளக்கவில்லை.

சித்திரக்கவி

காவியாதர்சத்தில் சித்திரக் கவிகள் என்று பன்னிரண்டு வகையினைக் குறிப்பிடுகிறது. எனினும் இது மடக்காகவே கொள்ளப் பெறும் என்கிறது. அவை பின்வருமாறு:

1. நான்கு உயிர் எழுத்துக்கள் திரும்பி வருதல்
2. மூன்று உயிர் எழுத்துக்கள் திரும்பி வருதல்

3. இரண்டு உயிர் எழுத்துக்கள் திரும்பி வருதல்
4. ஒரு உயிர் எழுத்து திரும்பி வருதல்
5. நான்கு உயிர்மெய்யெழுத்துக்களின் வர்க்கம் வருதல்
6. மூன்று உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் வர்க்கம் வருதல்
7. இரண்டு உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் வர்க்கம் வருதல்
8. ஒரு மெய்யெழுத்து வர்க்கம் வருதல்
9. நான்கு உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டும் வருதல்
10. மூன்று உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டும் வருதல்
11. இரண்டு உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டும் வருதல்
12. ஒரு உயிர்மெய்யெழுத்து மட்டும் வருதல்

மேலும் சூழ்ச்சி புதிர், ஒரே பொருள் உடையதாக உள்ள புதிர், எண் புதிர் முதலான பதினாறு புதிர் வகையினைக் காவியாதர்சம் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது.

வீரசோழியம் சித்திரக்கவி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'மாலை மாற்று முதல் கோமூத்திரிக்கா வரை உள்ள அனைத்தும் சித்திரக் கவி' என்கிறது. இதனைக் கீழ் வரும் காரிகை மூலம் அறியலாம்.

ஏறிய மாலைமாற் றேசக் கரமினத் தாலெழுத்தாற்
கூறிய பாட்டு வினாவுத் தரமேக பாதமன்றித்
தேறிய காதை கரப்புச் சுழிகுளஞ் சித்திரப்பா
வீறியல் கோமூத் திரியும் பிறவும் விரித்துரையே (வீ.சோ.அல.179)

மாலை மாற்று என்பது 'மீள வாசித்தாலும் அதுவேயாவது' என்பதாகும். சக்கரம் என்பது நான்கரைச் சக்கரம், ஆராறைச் சக்கரம், எட்டாரைச் சக்கரம் முதலானவை இனத்தாலும், எழுத்தாலும் கூறிய பாடல்கள் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று வரும். வினாவுத்தரமாவது, வினாவினுக்குச் சொன்ன பதில் (உத்தரம்) எல்லாம் ஒன்றாகத் தொகுத்து ஒரு பொருள் பயப்பது ஆகும். ஏகபதம் என்பது 'நாற்காலுச் சரிக்கப் பொருள்

வேறாவது' என்பதாகும். இவ்வாறு வீரசோழியத்தில் சித்திரக் கவிகள் பற்றிக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

தண்டியலங்காரத்தில் சித்திரக்கவி பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் கீழ்வரும் நூற்பா உணர்த்தும்.

கோழுத் திரியே கூட சதுக்கம்
மாலை மாற்றே எழுத்து வருத்தனம்
நாக பந்தம் வினாவுத் தரமே
காதை கரப்பே கரந்துறைச் செய்யுள்
சக்கரம் சுழிகுளம் சருப்பதோ பத்திரம்
சக்கரச் சுதகமும் அவற்றின் பால (தண்டி.சொல்.97)

இதில் கோழுத்திரி முதலாக சக்கரச் சுதகம் ஈறாக மொத்தம் பன்னிரண்டு சித்திரக்கவிகள் பற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இவை அனைத்தும் மடக்கு அலங்காரத்தின்பால் அமையும் எனப் பெறுகின்றது.

வீரசோழியத்திலும் தண்டியலங்காரத்திலும் எட்டாரைச் சக்கரம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது மன்னர்களைப் பற்றிக் குறிக்கப்பெறுகின்றது. வீரசோழியத்தில் எட்டு மன்னர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

எட்டாராய்நேமி பதினேழாய் ஆர்தோறும்
பட்ட பதினே மெழுந்தாயச் - சுட்டிய
கொப்பூழி னீற்றெழுத்தாய்க் கொண்டபுறத் துண்டத்துத்
.....
நின்றபதி நேழு நிலத்து (வீ.சோ.அல.179)

“ஒன்றுகொன்றுள்ளாகப் பதினெட்டு வட்டங்கீறப் பதினேழு நேமியுளவாம். அதன்கண் இச்சக்கரக் கவியைப் புறத்து நின்றும் வலமாகக் கடலாகவும் எழுதிப் போதவும் எழுதி இவ்வண்ணம் முறையானே எட்டடியும் எழுதுவது”³⁵ என்று வீரசோழியம் எட்டாரைச் சக்கரத்திற்கு விளக்கம் அளித்துள்ளது. இவ்வாறு எழுதி பாடுவதில் எட்டு மன்னர்களின்

³⁵ கா.ர. கோவிந்தராஜ் (ப.ஆ), 2011, வீரசோழியம், ப.275

பெயர்கள் மேற்கண்ட பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. அவை, கயிலகுலகரன், காவேரி வல்லவன், கண்ணு முனறிவான், கரிகாலன், விக்கிரம சோழன், வளவ நாராயணன், வீரராசேந்திரன், பரநிருபகாலன் ஆகியன ஆகும். வீரசோழியத்திற்கு முன் கி.பி 11-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப் பெற்ற யாப்பருங்கல விருத்தியில் எட்டாரைச் சக்கரம் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. பல்லவன் மல்லன்னைப் (கி.பி.710-775) பற்றிய பாக்கள் சில யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று பல்லவ மல்லன் என்ற பெயரையே சுட்டுகின்றது. அது எட்டாரைச் சக்கரத்தை விளக்க வந்த மேற்கோள் செய்யுளாகும்.

.....
காடவர் கோன் திரு ஆரமிழ் தாடவர்க
யாராழி பாய்ந்த விடந்தோ றழகிதாப்
பாரளம் பல்லவ மல்லன் என்றா-ரங்(து)... (யா.விரு. 124)

பல்லவப் பேரரசு இருந்த (கி.பி.250-900) காலத்தில் எட்டாரைச் சக்கரம் போன்ற புதியவை அனைத்தும் பல்லவ மல்லன் காலத்தில் தோன்றின என்பது மேற்கூறப்பெற்ற செய்யுளைக் கொண்டு தெளிவாக அறியலாம்.

தண்டியலங்காரத்தில் எட்டாரைச் சக்கரத்தில் மன்னர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “மலர் மலிந்த பெருகும் சோலையில் நலம் விளங்கத் திசைகளை மறைத்துச் சூழ்ந்து மேகங்கள் என நின்ற கடுமையான இருள் விரிக்க இசை மருவிய வண்டுகள் குடையத்தக்க மலர்களைக் கூந்தலின் மீது அழகுபெற அணிந்து விளங்கும் மொழியுடையவள் பாண்டியனின் பொன்மலையின் கன்மேவினள்”.³⁶ இங்கு பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. யாப்பருங்கல விருத்தி பல்லவ மல்லன் பற்றிக் குறிப்பிட வீரசோழியம் கரிகாலன், விக்கிரம சோழன், வீரராசேந்திரன், பரநிருபகாலன் முதலான மன்னவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விரு நூல்களுக்குப் பின் எழுதப் பெற்ற தண்டியலங்காரம் பாண்டிய மன்னனைப்

³⁶ இராமலிங்கத் தம்பிரான் கொ(ப.ஆ), 1938, தண்டியலங்காரம் (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை), ப. 366

பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் யாப்பருங்கல விருத்தி, வீரசோழியம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் எட்டாரைச் சக்கரம் என்பது செய்யுளாகவே உள்ளது. ஆனால், தண்டியலங்காரத்திற்கு உரை எழுதியவர்கள் சித்திர வடிவத்தில் விளக்கியுள்ளனர்.

காவியாதர்சத்தில் சித்திரக்கவிகள் என்று குறிப்பிடப்பெற்ற பன்னிரண்டு வகையினை வீரசோழியம் 'இனத்தாலும் எழுத்தாலும் ஆகிய பாட்டு'(179) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதை உரையாசிரியரான பெருந்தேவனார் 'இனத்தாலும் எழுத்தாலும் கூறிய பாட்டான வல்லினம், மெல்லினம், இடையினத் தொன்றாலே வருதல் செய்யின் ஓரினப் பாட்டாம்' என்று விளக்கியுள்ளார். தண்டியலங்காரம் இதனை 'ஓரெழுத்து மடக்கு'(97) என்று குறிப்பிடுகின்றது. காவியாதர்சத்தில் ஆ,ஈ,ஓ,ஐ என்ற நான்கு நெட்டுயிர்களையும் அ,இ,உ என்ற மூன்று உயிர் எழுத்துக்களையும் இ,ஐ என்ற இரண்டு உயிர் எழுத்துக்களையும் 'ஆ' ஒரு நெட்டெழுத்தினையும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. தண்டியலங்காரம் ய,ன,க,வ என்ற நான்கு உயிரெழுத்துக்களையும் ம,ன,வ ஆகிய மூன்று உயிர்மெய் எழுத்துக்களையும் ன,ம என்ற இரண்டு உயிர்மெய் எழுத்துக்களையும் 'ஆ' என்ற ஒரு நெட்டெழுத்தினையும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளது. காவியாதர்சம் உயிர் எழுத்தினைக் கொண்டு சான்றினை விளக்க தண்டியலங்காரம் உயிர் மெய்யெழுத்துக்களைக் கொண்டு சான்றினை விளக்கியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. நெட்டுயிரைக் குறிப்பிடுமிடத்து இரு நூல்களிலும் 'ஆ' என்ற எழுத்தே பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. மேலும் காவியாதர்சத்தில் 'க'கர விகற்பத்தினால் குறிப்பிடும் மடக்கினை க,க³,கா³ என்ற எழுத்துக்களால் குறிப்பிட தண்டியலங்காரம் கா,கூ,கை,கொ,கோ என்ற 'க' வர்க எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதே போல் 'த' வர்க மடக்கினைக் குறிப்பிடும் போது காவியாதர்சம் த,த³,தா³ என்ற எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. தண்டியலங்காரம் த,தி,து,தூ ஆகிய எழுத்துக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. காவியாதர்சம்

'ர'கரத்தைக் குறிப்பிடும்போது ர,ர,ர,ரி,ரி,ரி,ரு,ரு,ரு என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. தண்டியலங்காரம் நா,நா,நா என முதலடியிலும் தா,தா,தா என இரண்டாம் வா,வா,வா என மூன்றாம் அடியிலும் யா,யா,யா என நான்காம் அடியிலும் குறிப்பிட்டுள்ளது. காவியாதர்சம் ஒரே வர்க எழுத்தினைக் குறிப்பிட தண்டியலங்காரம் நா,தா,வா,யா என்ற நான்கு எழுத்தினைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் மடக்கின் வகையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சென்றாலும் அவற்றிக்கான சான்றுப்பாடல்கள் வேறுபட்ட தன்மை உடையனவாக உள்ளன. மேலும் காவியாதர்சம் உயிர் எழுத்து, உயிர் மெய்யெழுத்து, நெட்டெழுத்து என்று வகைப்படுத்த தண்டியலங்காரம் இவற்றோடு வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் குற்றியிர் என்று வகைப்படுத்தி மடக்கினை விளக்கிச் சென்றுள்ளது.

3.6 கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திமுறை

காவியாதர்சத்தில் மூன்று இயல்களிலும் அந்நூலில் முன்பே விளக்கப்பெற்ற கருத்துக்களை நினைவு கூறுதல் (பொரு.281-292) முன்னுள்ள அலங்கார ஆசிரியர்களை விளித்துச் சொல்லுதல்(பொது.102-4) அணிகளுக்கான விளக்கம் நிறைவு பெருகையில் இவ்வணியை விளக்கினேன், இனி இவ்வணியை விளக்கப் போகிறேன் என்ற முறையைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துதல் (பொ.101,240,281) முதலான கருத்துப்புலப்பாட்டு உத்தி முறைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தண்டியலங்காரத்தில் கருத்துக்களை நினைவு கூறுதல், விளக்கவிருக்கும் அணியை முன்பே கூறுதல், என்ற கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திமுறை மொழியாக்கம் செய்யப்பெறவில்லை. தண்டியலங்காரத்தில் 'என்ப', 'மொழிப' என்ற சொல்லாட்சிகள் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. தண்டியலங்காரத்தில் பொதுவணியியலில் (8,15) பொருளணியியலில் (51,54,65,87) சொல்லணியியலில் (92,96,112) தண்டிக்கு முந்தைய அலங்கார

ஆசிரியர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுதல்பெற்றுள்ளது. எனினும் இது காவியாதர்சம் போன்று அலங்கார ஆசிரியரின் பெயரினை சுட்டுவதாக இல்லை. காவியாதர்சம் தனக்கு முந்தைய அலங்கார ஆசிரியர்களான பரதர், பாமகர் முதலான ரிஷிகள்வழி சொல்கிறேன் என்று கூறும் மரபு தண்டியலங்காரத்தில் காணப்பெறவில்லை.

3.7 தொகுப்புரை

இந்த இயல் வழி அறியலாவன வருமாறு:

- காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் வெவ்வேறு காலக்கட்டச் சூழலில் இயற்றப்பட்ட நூல்களாகும்.
- காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் இயல் அமைப்பு முறையில் வேறுபட்டுக் காணப்படுவதோடு பொதுவணியியலில் கூறப்பெற்ற குணம், காவிய வகை, காவியக் குற்றம் ஆகியவற்றிலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.
- இரு நூல்களும் பொருளணியை வரிசைப்படுத்துவதிலும் அணி வகைப்பாட்டிலும் அணி உள்வகைப்பாட்டிலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. காவியாதர்சம் 35 பொருளணிகள் பற்றிப் பேசுகிறது. ஆனால் காவியப்பிரகாசம் 62 அணிகள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறது.
- இரு நூல்களிலும் ஒத்துள்ள அணிகளாக 27 அணிகள் உள்ளன. காவியாதர்சத்தில் கூறப்பெற்று காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணிகளாக 6 அணிகள் உள்ளன. அணி விளக்கு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாக 21 அணிகளும் வேறுபட்ட அணிகளாக 6 அணிகளும் உள்ளன.
- காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாக 2 அணிகளும் வேறுபட்ட அணிகளாக 11 அணிகளும் காவியாதர்சத்தில் கூறப்பெற்று காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகைகளாக 2 அணிகளும் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெற்று காவியாதர்சத்தில் கூறப்பெறாத அணிகளாக 3 அணிகளும் உள்ளன.

- காவியாதர்சத்தின் தொடக்கச் சுலோகங்களின் கருத்துக்கள் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறவில்லை. காவிய இலக்கணம் கூறுமிடத்துக் காவியாதர்சமும், தண்டியலங்காரமும் சில இடங்களில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.
- காவியாதர்சம் கூறும் உவம உருபுகள் அனைத்தையும் தண்டியலங்காரம் மொழியாக்கம் செய்யவில்லை.
- காவியாதர்சம் சில இடங்களில் முந்நூல் கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக நாட்டியசாஸ்திரம் கூறும் அணி வகை, குணம், குற்றம் அக்னிப்புராணம் கூறும் காவிய வகை, காவியலங்காரம் கூறும் காவியப் பயன் முதலானவற்றை காவியாதர்சம் பின்பற்றியுள்ளது. கோட்பாடு என்று நோக்குகையில் காவியாதர்சத்திற்கு முன் இரசக் கோட்பாடு, அலங்காரக் கோட்பாடு என்ற இரு கோட்பாடுகள் எழுந்துள்ளன. இவற்றில் காவியாதர்சம் அலங்காரக் கோட்பாட்டை ஏற்கும் நூலாகவே திகழ்ந்துள்ளது.
- காவியப்பிரகாசத்திற்கு முன் நாட்டிய சாஸ்திரம், அக்னிப்புராணம், காவியாலங்காரம், காவியாதர்சம், காவியலங்காரச் சூத்திர விருத்தி, தொனியாலோகம் முதலான நூல்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன. எனினும் காவியப்பிரகாசம் தொனியாலோகத்தை ஏற்கும் நூலாகத் திகழ்வதோடு தொனிக் கோட்பாட்டை ஏற்கும் நூலாகவும் திகழ்ந்துள்ளது.

முடிவுரை

“சமஸ்கிருதக் காவியப்பிரகாசம் தமிழ்த் தண்டியலங்காரம்: ஓர் ஒப்பாய்வு” எனும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வின் முடிவுகள் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளுக்கிடையே உள்ள இலக்கிய, இலக்கண உறவுகள் எண்ணற்றவை. குறிப்பாக இலக்கண உறவுகள் பல. தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல், பிரயோகவிவேகம், இலக்கணக் கொத்து போன்ற நூல்களின் வழி இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே உள்ள இலக்கண உறவுகளை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியமே இன்று கிடைக்கும் முதல் இலக்கணமாகத் திகழ்கின்றது. இந்நூலில் கூறப்பெற்றுள்ள இலக்கண கூறுகள் பிற்காலத்தில் யாப்பு, அணி இலக்கணம் தோன்றுவதற்கு முதன்மைத் தரவுகளாக அமைகின்றன. தமிழ் அணி இலக்கண மரபிற்குத் தோற்றுவாயாகத் தொல்காப்பியத்தைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் காலான்றி விட்டாலும், சமஸ்கிருதக் காவியாதர்சத்தின் ஆளுகையே வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் முதலான நூல்கள் வழி ஆழமாகத் தமிழ் அணியிலக்கண மரபைக் கட்டமைத்துள்ளது.

சமஸ்கிருத மொழியில் கி.மு.7-ஆம் நூற்றாண்டில் நிருக்தமும் கி.பி.4-ஆம் நூற்றாண்டில் அஷ்டாத்தியாயியும் எழுதப் பெற்றுள்ளன. நிருக்தாவில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், உபசர்கம் (பெயர், வினை சேர்ந்து வருவது), நிபாதஸ் (ஒப்புமை) முதலானவை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் நிபாதஸ் என்ற பகுதியில் உவமை பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அஷ்டாத்தியாயில் சந்தி, வேற்றுமை, தொகை, வினைச் சொல், தத்தித ஒட்டு முதலானவற்றை விளக்குகையில் தத்தித ஒட்டின் ஒரு வகையில் உவமை அணியைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்விரு நூல்களிலும் அணி பற்றின குறிப்புகள் காணப்படுவதனால் சமஸ்கிருத அணியியல் சிந்தனை இந்நூல்களிருந்தே தோன்றியதாகக் கருதப்பெறுகிறது.

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களின் புறஅமைப்பு வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. தண்டியலங்காரம் மூன்று இயல்களாகவும் காவியப்பிரகாசம் பத்து அதிகாரங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பெற்றுள்ள காவியக் குணம், குற்றம், சித்திரக்கவி ஆகியவற்றுக்குக் காவியப்பிரகாசத்தில் தனி அதிகாரங்கள் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

காவியப்பிரகாசத்திலுள்ள இரண்டு முதல் ஐந்து வரையிலான அதிகாரங்கள் தொனியாலோகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. அதாவது, தொனியாலோகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அபிதா, இலக்ஷணா, வியஞ்சனா முதலியற்றை இரண்டாவது அதிகாரமும் தொனி, குணீபூதவ்யங்கியம் முதலானவற்றைப் பற்றி நான்கு, ஐந்தாம் அதிகாரங்களும் விளக்கிச் செல்கின்றன. இந்த வகைப்பாடுகள் தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறவில்லை. இதற்குக் காரணம் தண்டியலங்காரம் முந்நூலாகக் காவியாதர்சத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டதேயாகும். தொனியாலோகம் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல் என்பதால் தொனி பற்றின கருத்து என்பது கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட காவியாதர்சத்தில் இடம்பெற வாய்ப்பில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் சமஸ்கிருதத் தண்டி காலத்தில் அலங்காரக் கோட்பாடு மேலோங்கியிருந்தது. எனவே, அவர்கள் அலங்காரக் கோட்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். ஆதலால் அந்நூலை முந்நூலாகக் கொண்ட தண்டியலங்காரமும் அந்நூல் கருத்தையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. மம்மட்டர் தொனிக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டவராகத் திகழ்வதால் இவர் தொனியாலோகக் கருத்தையே தமது இயல்களுக்குப் பெயர்களாக வைத்துள்ளார். காவியப்பிரகாசத்தின் ஆறாவது அதிகாரம் சித்திரக் காவியம் பற்றியது. இதனை மம்மட்டர் மூன்றாம்தரக் காவியம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மம்மட்டர் இவ்வியலில் சித்திரக்காவிய வகையைப் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. ஒன்பதாவது இயலான சொல்லணியியலில் இக்கவியத்தை பற்றி விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

தண்டியலங்காரத்தின் மூன்றாவது இயலான சொல்லணியியல் காவியக் குற்றம் பற்றி விளக்குகிறது. இந்தப் பாகுப்பாட்டை காவியப்பிரகாசத்தின் ஏழாவது அதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது. மம்மட்டர் சொல் குற்றம்(16), பொருள் குற்றம்(23), வாக்கியக் குற்றம்(20) என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்து மொத்தம் 59 வகை குற்றத்தைப் பற்றித் தனி அதிகாரத்தில் விளக்குகிறார். இவ்விரு நூல்களிலும் சில காவியக் குற்ற வகை ஒத்துச் செல்கின்றன. அவை, கூறியது கூறல், ஐயம், ஓசை, சீர், யாப்பு, சந்தி, நியாயம் என்பனவாகும். தண்டியலங்காரம் கோமூத்திரி, கூட சதுக்கம், மாலை மாற்று முதலான இருபது சித்திரக் காவிய வகைகளையும் காவியப்பிரகாசம் மத்தளம், கேடயம், தாமரை, சதுரம் ஆகிய நான்கு வகைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வகைப்பாட்டில் சதுரம், முரசு ஆகிய இரண்டு வகை மட்டும் காவியப்பிரகாசத்துடன் ஒத்துச் செல்கின்றன. இலக்கண விதிகளுக்குட்படாத சில கருத்துக்களைப் புறநடையில் கூறும் மரபு தமிழ் தண்டியலங்காரத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த மரபு காவியப்பிரகாசத்தில் காணப்படாததால், இது தண்டியலங்காரத்திற்கே உரிய சிறப்பு என்று கூறலாம்.

பொருளணிகளின் விளக்குமுறையில் தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் அணிகளைத் தொகுத்துச் சொல்லி ஒவ்வொன்றாக விளக்கும் முறையே பொதுவாகக் காணப்பெறுகின்றது. இதனை அணி வரிசமுறை, அணி விளக்குமுறை, அணிகளின் உள்வகைப்பாடுகள், சான்றுப்பாடல்களின் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றின்வழி அறியமுடிகின்றது. அணிகளுக்கு உரிய வகைப்பாட்டை விளக்கும் முறையைப் பொறுத்தவரை இரு நூல்களுக்கும் இடையே சிற்சில வேறுபாடுகளே நிலவுகின்றன. அணிகளுக்கான வகைப்பாடு மட்டுமே காவியப்பிரகாசத்தில் தொகுத்தளிக்கப் பெற்றுள்ளது. அணிகளின் உள்வகைப்பாடுகள் தொகுத்தளிக்கப்பெறாமல் ஒவ்வொரு வகைக்கான இலக்கணம் வகுக்கப் பெற்றுச் சான்றளித்து விளக்கும் முறை இடம்பெற்றுள்ளது.

தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய நூல்களில் மொத்தம் 29 பொருள் அணிகள் ஒத்துள்ளன. இவற்றில் 23 அணிகள் கருத்தளவில் ஒத்துள்ளன. 6 அணிகள் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. இரு நூல்களுக்கான பொருளணி உள்வகைப்பாடுகளாக 109 வகை குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. காவியப்பிரகாசம் உவமையின் வகைப்பாடுகளாக 25 வகையைக் குறிப்பிட தண்டியலங்காரம் உவமையின் வகையாக 32 வகையைக் குறிப்பிடுகின்றது. காவியப்பிரகாசம் தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அணி உள்வகைப்பாட்டு முறையில் ஒத்துள்ள அணிகளாக மூன்று அணிகளும் வேறுபட்ட அணிகளாகப் பத்து அணிகளும் திகழ்கின்றன. தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பெற்றுக் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகைகளாக ஐந்து அணிகளும் காவியப்பிரகாசத்தில் கூறப்பெற்று தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பெறாத அணி உள்வகைகளாக இரண்டு அணிகளும் உள்ளன. இரண்டு நூல்களிலும் உள்வகைப்பாடு இல்லாத அணிகளாகப் பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், புகழாப் புகழ்ச்சி, புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, பாவிகம் ஆகிய அணிகள் காணப்படுகின்றன.

அணிகளுக்கான சான்றுப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் இரு நூல்களிலும் வேறுபட்டே காணப்படுகின்றன. 29 அணிகளுக்கான சான்றுப் பாடல்களாக மொத்தம் 280 பாடல்கள் உள்ளன. தண்டியலங்காரம் 178 பாடல்களையும் காவியப்பிரகாசம் 102 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளன. இரு நூல்களிலும் கருத்தளவில் ஒன்றிய பாடல்களாக 7 பாடல்கள் உள்ளன. தண்டியலங்காரம், காவியப்பிரகாசம் ஆகிய இரு நூல்களில் கருத்தளவில் வேறுபாடு உடைய அணிகளாக 22 அணிகள் திகழ்கின்றன.

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம் வெவ்வேறு காலக்கட்ட சூழலில் இயற்றப்பெற்றுள்ளன. காவியாதர்சம் பல்லவர் காலத்திலும், காவியப்பிரகாசம் போஜர் காலத்திலும், தண்டியலங்காரம் சோழர் காலத்திலும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. எனினும், இந்நூல் ஆசிரியர்களின் சமயம் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. காவியாதர்சம்,

காவியப்பிரகாசம் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் நைடதம், வராங்க சரிதம், கப்பிணாப்யுதயம், அரவிசயம், இராமசரிதம், உதிட்டிர விஷயம், தசாவதாரச் சரிதம், சீகண்ட சரிதம் முதலான காவிய வகைகளும் நவசாகசாங்க சரிதம், இராமசரிதம், விக்கிரமாங்கதேச சரிதம், இராஜவளி, இராஜதரங்கனி முதலான வரலாற்று காவிய வகைகளும் வாசதத்தை, திலக மஞ்சரி, கத்திய சிந்தாமணி முதலான கத்தியக் காவிய வகைகளும் யசஸ்திலக சம்பு ஜீவாந்தர சம்பு முதலான சம்புக் காவிய வகைகளும் தேவி சதகம், லோகேஸ்வர சதகம், பல்லட சதகம், சாந்தி சதகம், பாவ சதகம், உபதேச சதகம், பக்தி சதகம் முதலான சதக காவிய வகைகளும் சகடாயானம் வியாகரணம், ஹேமசந்திர வியாகரணம், ஜவ்மார வியாகரணம், சரஸ்வதா வியாகரணம், முக்தாபோதம் முதலான இலக்கண நூல்களும் எழுதப் பெற்றுள்ளன. இக்காலத்தில் தோன்றிய அணி இலக்கண நூல்களாகக் காவியாலங்காரச் சங்கிரகம், காவியாலங்காரச் சூத்திர விருத்தி, காவியாலங்காரம், தொனியாலோகம், காவியாமீமாம்ஸ, அபிவிருத்தி மாத்திரிகா, காவியா கௌஸ்துகா, ஹிருதய தர்ப்பணம், வக்ரோத்தி ஜீவிதம், தசரூபம், வியக்தி விவேகம், சரஸ்வதி கண்டாபரணம், ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா முதலானவை உள்ளன.

காவியாதர்சம் தனக்கு முன் எழுதப்பெற்ற நாட்டிய சாஸ்திரம், அக்னிப்புராணம், காவியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள அணி பற்றின குறிப்புக்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாக நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் உள்ள பத்துக் குணம், பத்துக் குற்றங்களுள் கூறியது கூறல், யாப்புக் குறைபாடு, புணர்ச்சியின்மை ஆகியவற்றையும் உவமை, உருவகம், யமகம், தீபகம் ஆகிய நான்கு அணிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளது. அக்னிப்புராணம் குறிப்பிட்டுள்ள உரைநடை, செய்யுள்நடை, இரண்டும் கலந்த நடை

ஆகியவற்றைக் காவியாதர்சம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. காவியலங்காரத்தில் கூறப்பெற்ற காவிய வகை, காவிய பயன் காவியாதர்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

காவியப்பிரகாசத்திற்கு முன் அணி தொடர்பானவற்றை விளக்கும் நூல்களாக நாட்டியசாஸ்திரம், அக்னிபுராணம், காவியலங்காரம், காவியாதர்சம், காவியலங்காரச் சங்கிரகம், முதலான நூல்கள் திகழ்கின்றன. காவியப்பிரகாசம் தொனியாலோகக் கருத்தைப் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. கோட்பாட்டு அடிப்படையில் விளக்கும் நூல்களாகத் தொனியாலோகம், காவியாமீமாம்ஸ, அபிவிருத்தி மாத்திரிகா, காவியா கௌஸ்துகா, ஹிருதய தர்ப்பணம், வக்ரோத்தி ஜீவிதம், தசரூபம், வியக்தி விவேகம், ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா முதலான நூல்கள் உள்ளன. தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம் போன்றே 35 பொருளணிகளை விளக்கும் நூலாகத் திகழினும் அந்நூலாக்கத்திற்குச் காவியாதர்சம், வீரசோழியம் ஆகிய இரு நூல்களுமே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளதைத் தண்டியலங்காரப் பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் ஆகியவற்றின்வழி அறிமுடிகின்றது.

காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் உவமை, உருவகம் முதலான அணிகளில் உள்ள உள்வகைப்பாடுகள் ஒத்தனவாக இருந்தாலும் அவற்றை எடுத்தாலும் முறை வேறுபட்டே காணப்படுகின்றது. காவியாதர்சம் உவமை அணியின் வகையாக 32 யைக் குறிப்பிடுகின்றது. தண்டியலங்காரம் உவமையின் வகையாக 24 யைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், தண்டியலங்காரம் உவமை பிற அணிகளுடன் பயின்று வருதல் என்ற வகையில் 8 அணியைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம் உவம உருபுகளைத் தொகுத்தும் அவற்றை வினை, மெய் உரு ஆகியவற்றிற்குரியவை என்றும் வகுத்தும் சுட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் உவம உருபு தொடர்பான எக்கருத்தையும் கூறவில்லை. தண்டியலங்காரம் வினை முதலானவை உவமைக்கு அடிப்படையாக

அமையும் என்று கூறினும் அவற்றிக்குரிய உவம உருபுகள் இவை என்று தொல்காப்பியம் போன்று பகுத்தளிக்காமல் காவியாதர்சம் போன்று தொகுத்து மட்டுமே அளிக்கின்றது.

மேலாய்வுக்கான களம்

சமஸ்கிருத மொழியின் சிறந்த அணியிலக்கண மரபை தமிழ் அணியிலக்கண மரபோடு, காலவரிசைப்படி ஒப்பீடு செய்தால், இரு மரபின் தனித்தன்மைகளையும், பொதுத்தன்மைகளையும் அறிவதோடு, காலந்தோறும் அணியிலக்கண மரபில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை மதிப்பிடலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

- இராமலிங்கத்தம்பிரான் கொ (பதி.ஆ), (1938), *தண்டியலங்காரம்* (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை), சென்னை: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- சுப்பிரமணியம் வ.த.இராம(ப.ஆ), (ம.பதி.2013), *தண்டியலங்காரம்*, சென்னை: முல்லை நிலையம்.
- Belvalkar S.K (Com), (1924), *Kavyadarsa of Dandin*, poona: The Oriental Book Supplying Agency.
- Gajendragadkar A.B (Com), (1979), *The Kavyaprakasa of Mammata*, Bombay: Popular Prakashan.
- Rangacharya (Com), (1970), *Kavyadarsa of Dandi*, Poona: Bhandarkar oriental Research Institute.
- Sri Ganganatha Jha, (Com), (1967), *Kavyaprakasha of Mammata with English Translation*, Varanasi: Bharatiya Vidya Prakasan.

துணைமை நூல்கள்

- அறவேந்தன் இரா, (2004), *தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும்*, சிதம்பரம்: சபாநாயகம் பப்ளிகேஷன்ஸ்.
- இராசகோபாலாச்சாரியார் கே, (நா.ப.1982), *இலக்கண விளக்கம் -அணியியல்*, ஸ்டார் பிரசுரம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
- இராசமணிக்கனார் மா, (2009), *பல்லவர் வரலாறு*, சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

- இராமானுஜ தாதாசாரியார் (மொ.ஆ), 1973, *யாஸ்கர் நிருக்தம்* (தொகுதி 1, 2),
தஞ்சாவூர்: தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால்.
- இளங்குமரன் இரா, (1999), *இலக்கண வரலாறு*, சென்னை: மணிவாசகர்
பதிப்பகம்.
- இளவரசு சோம, (மூ.பதி.2011), *இலக்கண வரலாறு*, சிதம்பரம்: மெய்யப்பன்
- உ.வே.சா, (1982), *சிலப்பதிகார மூலமும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும்*, சென்னை:
கபீர் அச்சுக்கூடம்.
- கண்ணன் ரா, (2003), *அணி இலக்கண வரலாறு*, சென்னை: கூத்தன் பதிப்பகம்.
- கந்தசாமி சோ.நா, (2005), *இலக்கியமும் இலக்கிய வகையும்*, சிதம்பரம்:
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.
- கரிச்சான் குஞ்சு (மொ.ஆ), *தொனிவிளக்கு*, சென்னை: சந்தியா பதிப்பகம்.
- கருணாநிதி ம, (2007), *அணியியல் சிந்தனை*, சென்னை: சேகர் பதிப்பகம்.
- கோவிந்தராஜ் கா.ர(ப.ஆ), (2011), *வீரசோழியம்*, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ்.
- சண்முகம் செ.வை, (1997), *இலக்கண உருவாக்கம்*, சென்னை: மணிவாசகர்
பதிப்பகம்.
- சுந்திரமூர்த்தி இ, (1981), *உவமான சங்கிரகம் அணியிலக்கண ஆராய்ச்சி*,
சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.
- சுப்பிரமணியம் ச.வே, (1980), *அணியிலக்கணம்*, தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை
தொகுதி 5, சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- தமிழண்ணல், (1985), *சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு*, மதுரை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.

- மனோகரன் ந, (மொ.ஆ), (2012), *இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்* (சூழல்-பொருத்தம்), சென்னை: மாற்று வெளியீட்டகம்.
- மீனாட்சி கு (மொ.ஆ), (1998), *பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயி*, (பகுதி1,2,3) சென்னை: உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.
- _____ (1994), *பாணினி ஓர் அறிமுகம்*, சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- ராமன் கே.வி (மொ.ஆ), *சோழர்கள்*, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- ஜகன்நாத ராஜா மு.கு, (1989), *ஒளசித்திய விசார சர்ச்சை* (தகுதிப் பாட்டாய்வியல்), இராஜபாளையம்: விசுவசாந்தி பதிப்பகம்.
- ஸ்ரீ ராமதேசிகர் (மொ.ஆ), (2008), *பரதநாட்டிய சாஸ்திரம்*, சென்னை: உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.

ஆங்கில நூல்கள்

- Delvalkar S.K, Rangacharya B, (1920), *Dandi's Kavyadarsa*, Bombay: The Department of Public Instruction.
- Kane P.V, (1951 3ed), *Introduction to the Sahityadarpana*, Delhi: Motilal Banarsidass.
- _____ (1971), *The History of Alamkara Literature*, Bombay: Ramachara yesu shedge.
- Kane P.V, (1971), *History of Sanskrit Poetics*, Banaras: Motilal Banarasidas.
- Krusnamachariyar K, (1937), *History of Classical Sanskrit Literature*, Madras: Tirumalai-Tirupati Devasthanams Press.
- Lahir P.C, (1937), *Concepts of Riti and Guna in Sanskrit Poetics in Their Historical Development*, University of Dacca.

- Ranghavan V, (1970), *An Introduction of Indian Poetics*, publisher not identified.
- Sushil Kumar De, (1966), *History of Sanskrit Poetics*, Calcutta: Firma

K.L.Mukhopadhyaya.

- Sushil Kumar De, (3ed.1961), *Introduction of Vakroktijivita*, Culcutta: Firma K.L.

Mukhopadhyay.

- Vijayavardhana, (1935), *Outlines of Sanskrit Poetics*, Varanasi: Chowkamba Sanskrit.

சமஸ்கிருத நூல்கள்

- Kamadhenu (com), (1990), *Kavyalankarasutra Vrutti*, Srirangam: Sri Vani Press.
- Potdar K.R, (2ed 1970), *Rangacharya Raddi shastri* (Edited with an Original
Commentary), *Kavyadarsa of Dandi*, Poona: Bhandarkar oriental Research
Institute.
- Vamanacharya Ramabhata Jhalakikar, (1983), *Kavyaprakasa*, Parimal Publication,
Poona: Bhandaramar Oriental Research Institute.

பார்வை நூல்கள்

- இந்துபாலா இரா, (2016), *அணியிலக்கண ஆய்வு* (சொல்லணி,செய்யுளணி),
சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.
- இராசராம் சு, (1992), *வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு*, அண்ணாமலை நகர்:
கே.பி.டி.இண்டஸ்ட்ரீஸ்.

- _____ (2010), *இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும்*, சென்னை: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
- இராமலிங்கத்தம்பிரான் கொ, (1937), *அணியிலக்கணம்*, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி.
- கிருட்டிணமூர்த்தி கோ, (1990), *தொல்காப்பிய ஆய்வின் வரலாறு*, சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.
- கிருஷ்ணமூர்த்தி ச, (2015), *தண்டியலங்கார மூலமும் திருவாடுதுறை ஆதீன கர்த்தர் 14 ஆவது பட்டம் சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரையும்* (ஆராய்ச்சி உரையுடன்), சென்னை: மெய்யப்பதிப்பகம்.
- குமாரசாமிப்பிள்ளை அ (பஆ), (2004), *தண்டியலங்காரம்*(மூலமும் உரையும்), சென்னை: நாகு வெளியீடு.
- கோபாலையர் (பதி.ஆ), (1972), *இலக்கண விளக்கம் -அணியியல்*, சரஸ்வதி மஹால் வெளியீடு, தஞ்சாவூர்.
- _____ (1989), *அணி இலக்கண ஆராய்ச்சியில் எழும் சிக்கல்கள்*, தமிழ்ப்பொழில், தஞ்சாவூர்: கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.
- சண்முகதாஸ் அ, (1982), *தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்*, சென்னை: முத்தமிழ் வெளியீட்டகம்.
- சண்முகம் செ.வை, (1984), *சோழர் கால மொழி உணர்வு*, தஞ்சாவூர்: தமிழிக்கலை, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.
- _____ (1985), *மொழியும் எழுத்தும்*, சென்னை: அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியல் கழகம்.

- _____ (2001), *எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு*, சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- _____ (2013), *இலக்கண ஆய்வு*, சென்னை: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.
- சீனிவாசன் இரா, (2000), *தமிழ் இலக்கண மரபுகள்*, தி பார்க்கர், சென்னை.
- சுந்திரமூர்த்தி கோ,(மொ.ஆ), (1979), *பண்டைத் தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள்*, மதிரை: சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை.
- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி பி.எஸ், (1944), *தொனியா லோகம்*, (பதி.விப.இ)
- _____ (1950), *வடமொழி வரலாறு*, திருச்சிராப்பள்ளி: தி திருச்சிராப்பள்ளி யூனிட்டட் பிரிண்டர்ஸ்.
- திருமுருகன் இரா, (1990), *இலக்கண எண்ணங்கள்*, புதுச்சேரி: பாவலர் பிள்ளை.
- புலவர் வெற்றியழகன் (உ.ஆ), (2005), *தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்* (இளம்பூரனார் உரை), சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.
- பொற்கோ, (1989), *தமிழிலக்கணக் கோட்பாடு*, சென்னை: சென்னை தமிழ் நூலகம்.
- _____, (2005), *இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை* (1,2,3), சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- வரதராசன் மு, (1957), *அணியிலக்கணம்*, சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- வேங்கடசாமி ந.மு, (1940), *யாப்பருங்கலக்காரிகை*, சென்னை: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- வேங்கடசாமி மயிலை சீனி, (2003), *மறைந்துபோனத் தமிழ் நூல்கள்*, சென்னை: சாரதா மாணிக்கம்.

- வேலுப்பிள்ளை ஆ, (2002), *தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்*, சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- _____ (1915), *மாறனலங்காரம்*, மதுரை: மதுரை தமிழ் சங்கம்.
- ஸ்ரீவாசசர்மா சே, (1978), *அலங்காரங்களின் வளர்ச்சி*, Journal of Indian Languages(vol.1), அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

ஆங்கில நூல்கள்

- Chaitanya, Krishna, (1965), *Sanskrit Poetics*, Bombay: Asia Publishing House.
- Chari L.K, (1990), *Sanskrit Criticism*, Honolulu: University of Hawaii Press.
- Gerow Edwin, (1977), *Indian Poetics, A History of Indian Literature*, Wiesbaden onto Harrassowitz.
- _____ (1971), *A Glossary of Indian Figures of Speech*, Mouto: The Hague.
- Keith A.B, (1966), *A History of Sanskrit Literature*, London: Oxford University Press.
- Kirishnamoorthi K, (1968), *Dhvanyaloka and its Critics*, Mysore: Kavyalaya Publishes.
- Kirishnamoorthi K, Dharwar, (1964), *Essay in Sanskrit Criticism*, Benhalur: Karnatak University.
- Krishnamoorthy K, (com), (1975), *Anandavardhana-Dhavanyaloka*, Mysor: Karnatak University.
- Kulkarni V.M, (1986), *Some Aspects of Rasa Theory*, Patna: Bhogilal Leharchand in Institute of Indology.
- Kunjunni Raja K, (1977), *Indian Theories of Meaning*, Adyar: The Adyar Library and the Centre.
- Kunjunni Raja K, (1995), *Makes of Indian Interature Anandaverdhana*, Delhi: Sahitya Academi.

- Meenakshi K, (1999), *literary Criticism in Tamil and Sanskrit*, Chennai: International Institute of Tamil Studies.
- Naganatha sastry P.V(trns), (1970), *Kavyalankara of Bhamah*, Delhi: Motilal Bandrsidass Publishers.
- Narayana Daso Banhatti, (1925), *Kavyalankara -Sara-Sangara of Udbhata*, Poona: Bhandra Oriental Research Institute.
- Pande, Kantihandra, (1956), *Comparative Aesthetics*, Chowkhamba Sanskrit Series.
- pattabhirama sastri, (1990), *Dhvanyaloga With Locana and Balapriya Commentaries*, Banaras: Chowkhamba Sanskrit.
- Ramanavda Sarma, *Kavyalankara of Bhamah*, Varanasi: Chowkhamba Sanskrit Series Office.
- Rangacharya Raddishastri, (1970), *Dandin Kavyadarsa*, poona: Bhandarkar oriental Research Institute.
- Sankara Rama Sastri C, (1959), *Kavyadarsa, Mmadras*: The Sri Balamanorama Press.
- Subhadra C.R, (2008), *Bhamaha's kavyalankara: A Critical Study and Edition*, Calicut: Calicut University.
- Subrahmanya Sastri P.S, (1997), *History of Grammatical Theories in Tamil and their Relation to the Grammatical Literature in Sanskrit*, The Kuppuswami Sastri Research Institute.
- Subrahmanyan S, (1967), *A Critical Study of Tolkappiyam (Eluttu and Col) and Nannul*, Madras: University of Madras.
- Warder A.K, (1973), *Indian Kavya Literature Literary Criticism*, Delhi: Motilal Bnanarasidass.

ஆய்வேடுகள்

- அலமேலு வ, (1992), *தமிழ்ப் பாவியியலில் உருவக அணி*, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
- குசலாமணி சு, (1990), *தமிழ் அணியிலக்கணத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்*, பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்.
- சண்முகம், (1991), *திருவாசகத்தில் யாப்பாமைதியின் அணி நலனும்*, காமராசார்ப் பல்கலைக் கழகம்.
- செல்வராஜ் டி, (1990), *அணி இலக்கணக் கோட்பாடுகள்* (பொருள்கள் மட்டும்), சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.
- தனலெட்சுமி அ, (2002), *சிலப்பதிகாரத்தில் அணிக்கோட்பாடு*, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.
- லலிதா இரா, (1984), *சொல்லணி*, இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு, கேரளப் பல்கலைக் கழகம்.
- விக்டர் ஜோ, (1983), *அணியியல் ஆய்வு வரலாறு*, அச்சிடப்பெறாத எம்.பில். ஆய்வேடு, தமிழ்த்துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.
- விசயராணி இரா, (1984), *அணியியல் அகராதி*, அச்சிடப்பெறாத எம்.பில். ஆய்வேடு, தமிழ்த்துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

- அறவேந்தன் இரா, (1993), “*தமிழிழ் அணியிலக்கண மரபும் இலக்கண மறு ஆய்வும்*”, செந்தமிழ் செல்வி, தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சங்கம், சென்னை.

- _____ (1994), “தொல்காப்பிய அணியிலக்கண மரபு”, தொல்காப்பியக் கருத்தரங்கம், திருச்சிராப்பள்ளி: பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்.
- _____ (1998), “தமிழ் குணவலங்கார மரபு”, மதுரை: நியாலத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வுக்கோவை.
- _____ (1998), “வீரசோழிய அணியிலக்கண மரபு”, மதுரை: ஐந்தமிழ் ஆய்வாளர் மன்ற ஆய்வுக்கோவை.
- இந்திராமனுவேல், (1980), “மாறனலங்காரம்-ஒரு மதிப்பீடு”, ஆய்வுக்கோவை.
- இராமகிருட்டினன் ஆ., (1992), “தண்டியலங்காரம்- மாறனலங்காரம் ஒப்பீடு”, இலக்கண கருவூலம்-3, சிதம்பரம்.
- கோபாலையர் தி.வே, “தமிழ் அணியிலக்கணக் கோட்பாடு”, தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், இலக்கியத்துறை புத்தொலிப் பயிற்சியில் வழங்கிய கட்டுரை.
- சீனிவாசவரதன் டி, (1988), “தண்டியாசிரியரும் அவர் போற்றும் சோழவரசரும்”, ஆய்வுக்கோவை.
- சுந்தமூர்த்தி ஜி, “அணிக்கோட்பாடு”, வியாழன் வட்ட கருத்தரங்க மலர் 2.
- செயராமன் வெ. “உவமையிலும் அணியியல் வளர்ச்சியும்”, தொல்காப்பியர் சிந்தனைகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
- வையாபுரிப் பிள்ளை, “காப்பிய உவமை”, செந்தமிழ் தொகுதி.1
- David Millins, (2007), *Unraveling the Kavyapragasa: Jayadeva Piyusavarsa's Idiosyncratic Sequence of Topic in the Candraloka*,
- Meenakshisundharam T.P, *Anew Light from Tamil on the History of Indian Rhetoric*.

அகராதிகள்

- Laxshman Sarup, 2009, *The Nighantu and The Nirukta*, Delhi: Motilal Banarsidass
Published.
- Patka M.M, (1981), *History of Sanskrit Lexicography*, New Delhi: Munshiram
Manoharlal Publication.
- Ramaswamy Sastrulu V, (1957), *Sanskrit Tamil Dictionary*, Madras: Sri Rama Press.

பின்னிணைப்பு -1

சமஸ்கிருத அணி இலக்கண வரலாறு

அலங்காரச் சாஸ்திரம்

சமஸ்கிருத மொழியில் இலக்கிய நலன் கருதும் அனைத்துக் கோட்பாடுகளுக்கும் 'அலங்காரச் சாத்திரம்' அல்லது 'சாகித்தியச் சாத்திரம்' என்ற பொதுப்பெயர் உண்டு. ஆனால் இங்கு அணி இலக்கணமே 'அலங்காரச் சாஸ்திரம்' என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறது. அலங்காரச் சாத்திரம் என்பது பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. காப்பியங்களின் இலக்கணம்(காவிய லட்சணம்), ரீதி(நடை), அலங்காரம்(சப்தலங்காரம்,அர்த்தலங்காரம்), குணங்கள், குற்றங்கள்(தோஷம்), சொற்பொருள்(சப்தவிருத்தி), சுவைகள்(இரசம்), நாயக, நாயகி பண்பு நலன்கள், நாடக(ரூபக) வகை, பிற அணிகள் என இவையனைத்தும் அலங்காரச் சாத்திரக் கூறுகளாகும். இவற்றுள் அலங்காரம், இரசம், ரீதி, தொனி என்னும் நான்கும் தலைமை கூறுகளாகக் கொண்டு விரிவாக விளக்கப்பெறுகின்றன. இந்நான்கினும் இரசமே தலைசிறந்து விளங்குகிறது. இரசத்தை அடுத்து தொனி இடம் பெறுகிறது. இரசத்தோடு இணையும் போதுதான் தொனிச் சிறப்புப் பெறுகிறது. மூன்றாவதாகவே அலங்காரம் அமைந்தாலும் தொன்றுத்தொட்டு மிகுதியான நூல்களில் பேசப்பட்டு வரும் சிறப்பு இதற்கே உண்டு. அலங்காரத்தின் அடிப்படையாக வக்ரோத்தியும், பொறுத்தமுடைமையாக ஓளசித்தியமும் விளங்குகின்றன.

சமஸ்கிருத மொழியில் முற்கூறிய கோட்பாடுகள் சில மரபு வழியாகத் (Traditional school of Alankara) தொன்றுத்தொட்டு வழங்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு கோட்பாட்டாளரும் தமது கொள்கையே தலைமை வாய்ந்ததென்றும் பிறவெல்லாம் அதற்குத் துணையாவனவே என்றும் விளக்கிக் கூறுவது ஒரு வழக்கமாகிவிட்டது. பரதர் தொடங்கிய இரசக் கோட்பாட்டைப் உத்பட்டர், உருத்திரர், பட்டநாயக்கர்

முதலானவர்கள் ஏற்றுப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். தண்டியும், வாமனரும் 'ரீதியே' பாட்டின் மையப்பகுதி என்றும் பிறவெல்லாம் நடையின் பல்வேறு கூறுகளே என்றும், அதற்கு அடிப்படையாய் நடை சிறப்பை மிகுவிக்கும் என்றும் கூறினார்கள். பாமகரும் குந்தகரும் வக்ரோத்தியே இலக்கிய இன்பத்தின் மிக முக்கியக் கூறு எனக் கூறுகிறார்கள். ஆனந்தவர்த்தனரும், அபிநவகுப்தரும் தொனியை நிலைநாட்டியவர்களுள் முக்கியமானவராகத் திகழ்ந்துள்ளனர். சமஸ்கிருத அலங்காரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இரசம், அணி, குணம், இரீதி முதலானவை வெவ்வேறாக வரையறுக்கப்பட்டாலும் இவற்றிக்கிடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. ஒவ்வொரு இலக்கியக் கோட்பாட்டிற்கும் தனித்தனியே முதன்மை கொடுத்து வரையறுக்கப் பட்டிருப்பினும் அவற்றிற்கெல்லாம் தலைமையானது அலங்காரமேயாகும். இந்திய இலக்கியங்களில் மிகத்தொன்மையான காலத்திலிருந்தே உவமை, உருவகம் முதலிய அணிகள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன.¹ மேலும், சமஸ்கிருதத்தில் சிறந்து விளங்கிய காவியப் பண்புகள் சிலவற்றிற்கு ரிக்வேதம் எவ்வாறு அடிகோலியது என்பதை 'சம்வாத சூக்தங்கள்' மூலம் அறியமுடிகிறது.

சமஸ்கிருத மொழியில் அணியியல் குறித்துத் தொன்மையான நூல்களைப் பெயரளவில் மட்டுமே அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. பழங்காலத்தில் அணியியல் நூல்கள் தோன்றியிருப்பினும் அவைப் பற்றி மிகச்சில குறிப்புகளே காணக்கிடைக்கின்றன. அறிவியல் சார்ந்த சமஸ்கிருத நூல்கள் சிலவற்றை எவ்வாறு பிற்காலத்து ஆய்வாளர்கள் தரும் மேற்கோள்கள் வழியாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றதோ அதே நிலைதான் அணியியலிலுக்கும் உள்ளது. வரருசி, காசியர் இருவரும் அணியியல் தொடர்பான நூல்களை எழுதியுள்ளதாக அணியிலக்கண உரையாசிரியர்களின் கூற்றினால் அறிந்து

¹ P.V. Kane, 1971, *History of Sanskrit Poetics*, pg.314-317

கொள்ள முடிகிறதே தவிர அந்நூல்கள் இன்று கிடைக்கவில்லை² என்கிறார். காவிய மீமாம்சையை இயற்றிய இராஜசேகரர், அலங்காரச் சாத்திரமானது பிரமனுக்குச் சிவன் சொல்லியதாகவும் பிறகு பிரமனிடமிருந்து உலகிற்குப் பரப்பப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார். இராஜசேகரர் அலங்காரச் சாஸ்திரத்தில் பதினெட்டு வகை இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவை, கவிரகசியம், ஒளசித்யம், இரீதி நிர்ணயம், அனுப்பிரகாசிகம், யமகம், சித்ரம், சப்த சிலேஷம், வாஸ்தவம், உவமை, அதிசயம், அர்த்த சிலேஷம், உபயாலங்காரிகம், விநோதம், ரூபக நிருபணம், இரசாதிகாரிகம், தோஷாதிகாரிகம், குண உபதானம், ஒளபஷிநிதகம் முதலியனவாகும். இவை ஒவ்வொன்றையும் விளக்கிய ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் கிடைக்கவில்லை என்கிறார்.

நாட்டிய சாஸ்திரம்

நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் ஆசிரியரான பரதர் கி.மு.2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என்றும், கி.பி.2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என்றும் பல கருத்துகள் நிலவுகின்றன. அவரது காலம் சரியாக வரையறுக்கப்படவில்லை என்றாலும் சமஸ்கிருத நாடகத்திற்கான இலக்கணத்தை முதல் முதலில் வரையறைச் செய்தவர் பரதரே. முப்பத்தாறு அத்தியாயங்களில் நாடக அரங்கின் அமைப்பு, முகபாவங்கள், நாடகவழக்கு, உலக வழக்கு, யாப்பு, சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் முதலிய மொழிகள், காப்பிய அணிகள், நாடக வகைகள், நாடக கதையமைப்பு, நாயகன்-நாயகி, இசை (சுரம், சிராமம், மூர்ச்சனை, தற்காலம் வழங்கும் இராகங்களுக்கு மூலமான ஜதிகள், ஜதிகளுக்கும் சுரங்களுக்கும் உள்ள ரஸ பொருத்தம்), மேடையில் பாடகர், வாத்தியம் வாசிப்போர் அமரவேண்டிய நிலை முதலிய நாடகக் கூறுகளைப் பற்றி விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

² மேலது, ப.1

நாட்டியசாஸ்திரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பிரிவுகளில் ஆறாம், ஏழாம் பிரிவுகள் இரசம், பாவம் பற்றிப் பேசுகின்றன. இவை இரண்டும் இலக்கியப் படைப்பைச் சார்ந்தவை. எனவே, நாட்டியசாஸ்திரத்தில் இவையிரண்டிற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், நாட்டியசாஸ்திரத்தில் எட்டு ரசம், எட்டு ஸாத்விக பாவம், முப்பத்தி மூன்று வியபிசாரி பாவங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இவற்றோடு நான்கு வகை அணிகளான உவமை, உருவகம், தீபகம், யமகம் பற்றியும், பத்துக் குணம், பத்துக் குற்றம் பற்றியும் விவரிக்கின்றன. குணம் என்பது தரப்படுத்தப்பட்ட சில நிலையான அலகுகளை இனிய முறையில் ஒருங்கிணைப்பதாகும். அத்தகைய குணத்தை பரதர் பின்வருமாறு பகுக்கிறார். அவை:

- சொல்விளையாட்டு - சிலேஸா (coalescence)
- சமநிலை - ஸமதா (smoothness)
- அழகு - மாதுர்யம் (sweetness)
- எளிமை - செளகுமார்யம் (softness)
- பொருள் தெளிவு - அர்த்தவ்யக்தி (clearness of meaning)
- உதாரம் - உதாரத (magnificence)
- தெளிவு - பிரசாதம் (simplicity)
- ஆற்றல் - ஓஜா (floridity)
- காந்தம் - காந்தி (polish)
- சமாத்ரி - சமாத்ரி(smoothness)

குணத்தைப் பிரித்துள்ளதைப் போன்றே குற்றத்தையும் பத்து வகையாக வகைப்படுத்துகிறார். அவை:

- கூடார்த்தம் - சுற்றி வளைத்து மாற்றுச் சொற்களால் ஒரு கருத்தைக் கூறல்.
- அர்த்தாந்தரம் - வருணிக்கத் தேவையற்றதை வருணித்தல்
- அர்த்தஹீனம் - பல்வேறு பொருட்களைக் கூறுதல்

- பின்னார்த்தம் – நாகரிகமற்ற முறையில் கூறுதல்
- ஏகார்த்தம் - கூறியது கூறல்
- அபிபுலுதார்த்தம் – ஒரு வாக்கியமாக இணைக்காமல் ஓரடியை முழுமையாகக் கூறுதல்.
- நியாய அபேதம் – தர்க்கக் குறைபாடு
- விஷமம் – யாப்புக் குறைபாடு
- விசந்தி – புணர்ச்சியின்மை
- சப்தஹீனம் – ஒலிகுற்றம்

பரதரின் நாட்டியசாஸ்திரம் நாடகம் குறித்த நூல் என்பதால் அவர் நாடகம் குறித்தச் செய்திகளையே மிகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அணி பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றை முறையாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கவில்லை என்றே கூறலாம்.

பரதரின் இரசக் கோட்பாடு

இரசக் கோட்பாட்டிற்கு அடித்தளமாகக் கொள்ளப்படுவது கீழ்வரும் பரத சூத்திரமும், அதற்கு அறிஞர்கள் பலர் கூறும் விளக்கங்களுமேயாகும். 'விபரவனுபாவ-வியபிசாரி சம்யோகத் ரஸா-நிஷ்பதீஹ்' விபாவம், அனுபாவம், வியபிசாரி பாவங்களின் இரண்டற கலந்த ஒருங்கிணைவால் வெளிப்படுவதே இரசமாகும். இவற்றுள் 'சம்யோகத்'(conjunction) என்ற சொல் பற்றியும் 'ரஸாநிஷ்பதீஹ்'(manifestation of rasa of completion of rasa) என்ற சொல் பற்றியும் அபிநவகுப்தருக்குப் பிறகு நிறையக் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு சுவையைத் தோற்றுவிக்கும் அடிப்படை காரணமாக விளங்குவதே விபாவம். இதனை 'நாடகச்சூழல்' (Dramatic situation) என்றும் கூறுவர். இது பாடலில் தலைவனிடமோ தலைவியிடமோ சுவையை உருவாக்கும் கருவியாகிறது. விபாவம் இரண்டு வகைப்படும். அவை, ஆலம்பன விபாவம், உத்தீபன விபாவம் என்பன.

ஆலம்பன 'விபாவம்' என்பது சுவை தோற்றத்திற்கு அடிப்படை காரணமாயிருக்கும் தலைவனையோ, தலைவியையோ, இருவரையுமோ அல்லது அப்பாடலில் இடம்பெறும் முக்கியப் பாத்திரத்தையோ குறிக்கும். 'உத்தீபன விபாவம்' என்பது உணர்வைத் தூண்டும் சூழலையும், பின்னணியையும் குறிக்கும். 'அனுபாவங்கம்' என்பன உள்ளத்துள் தோன்றும் சுவையைப் புறத்தோர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகளாகும். இது இரண்டு நிலையில் வெளிப்படும். ஒன்று தானாக வெளிப்படுவன, மற்றொன்று முயன்று வெளிப்படுத்தப்படுவன. தானாக வெளிப்படுவதை 'அனுபவங்கள்' என்றும், முயன்று வெளிப்படுத்தப்படுவதைச் 'சாத்துவிகப் பாவங்கள்' என்றும் குறிப்பர். பரதர் இத்தகைய மெய்ப்பாடுகளை 49 வகையாகப் பகுக்கிறார். வியபிசாரி பாவம், ஒரு சூழலில் ஏதேனும் ஒரு சுவை மேலோங்கி நின்றாலும் அதனை விளைவிக்கும் பல துணையுணர்வுகள் அங்கு அமையும். அவற்றை மன உணர்வு நிலைகள் அல்லது பல்வேறு அபிநய உணர்வுக்கூறுகள் எனலாம். சுவையின் காண்முளையே 'ஸ்தாயிபாவம்' எனப்படும். சுவை என்பது வெளியேயிருந்து பெறப்படுவதன்று, அடி மனத்தில் இருந்தே தோன்றுவதாகும். பரதர் ஒவ்வொரு சுவைக்கும் உரிய ஸ்தாயிபாவங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை பின்வருமாறு:

ஸ்தாயிபாவம் (அடி மன உணர்வு)	இரச வெளிப்பாடு (சுவை அல்லது மெய்ப்பாடு)
• ராதி (sensuous delight)	- சிருங்காரம்
• உற்சாகம் (spirit of fervor)	- வீரம்
• சோகம் (grief)	- கருணை
• ஹாசம் (laughter)	- ஹாஸ்யம்
• குரோதம் (anger)	- உருத்திரம்
• பயம் (fear)	- பயானகம்

- ஜுகுப்சம் (disgust) – பீபற்சம்
- விஸ்மயம் (wonder) – அற்புதம்

பட்டநாயக்கர் இரசம் என்பது ஆக்கப்படுவதோ, உணர்த்தப்படுவதோ, படைக்கப்படுவதோ அல்ல என்றும் முறையான முருகியல் கலைப்படைப்பு நம் உள்ளத்தில் உள்ள முருகியலுணர்ச்சியை எழுச்சிக்கொள்ள செய்ய வல்லது என்றும் கூறுகிறார். மேலும், இவர் நம் உள்ளத்திலுள்ள சிறந்ததொரு ஆற்றலால் நாம் அதை அனுபவிக்க முடிகிறது என்கிறார். முன்னது சுவைப்படைப்பு(பாவகத்துவம்) என்றும் பின்னது சுவையனுபவம்(போஜகத்துவம்) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அபிநவகுப்தர் இதை மறுக்கிறார். “படைப்பில் மூழ்கிய பிறகு நம் உள்ளத்தில் எஞ்சி நின்று இன்பம் பயப்பதே சுவையாகும். தனி அனுபவங்கள் உலகப்பொதுமை அனுபவங்களாகி இன்பம் நல்குகின்றன. இதனால்தான் துன்பியல் நாடகங்களிலும் நாம் இன்பம் காணமுடிகிறது”³ என்கிறார். அதாவது, சுற்றுச் சார்புகளின் நீங்கிய மேலான தனி இன்பமே இரசமாகும். இங்ஙனம் உலகப் பொதுவான மீவுயர் இன்ப உணர்வுக்கு, அனுபவத்திற்கு, மகிழ்ச்சிக்கு நம்மை இட்டுச் செல்வதே இரசம் என்பது அவரது கருத்தாகும். இவ்வாறு பரதர் உருவாக்கிய இரச கோட்பாட்டை பின்னால் வந்த பட்டநாயக்கர், அபிநவகுப்தர், முதலானவர்கள் பின்பற்றி வந்துள்ளனர்.

அக்கினிப்புராணம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் பற்றித் தெரியவில்லை. இந்நூல் கி.பி.5-ஆம் நூற்றாண்டாகும். சமஸ்கிருதப் புராண நூல்களுள் முக்கியமானதாக விளங்கும் அக்கினிப்புராணம் அடிப்படையில் சமயநூலாக இருப்பினும் கலைக் களஞ்சியத்தைப் போன்று பல்வேறு செய்திகளைத் தொகுத்தளிக்கிறது. இந்நூலில் 15000 செய்யுள்கள்

³ தமிழண்ணல், 1985, சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.192

இடம்பெற்றுள்ளன. பதினொரு இயல்களில் அடிப்படைப் பொருண்மைகளை வெளிப்படையாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கும் முதல் நூலாகவும் இந்நூல் திகழ்கிறது. கவிதையின் கூறுகள், அணி, இரசம், தொனி, கருத்துக்கோடல், முன்னோர் பயன்பாட்டிலிருக்கும் பாடல்களை அப்படியே பயன்படுத்தல் என்ற தன்மையில் அமைந்துள்ளது. தொகுப்பு நூலாக இருப்பினும் சில கூறுகளில் முன்னிருந்த கோட்பாட்டாளர்களின் கோட்பாடுகளிருந்து சற்று விளக்கிச் செல்கிறது. புதியக் கோட்பாடுகளை உருவாக்க வேண்டுமென்பது இதன் நோக்கமல்ல. முன்புள்ள புராண மரபு சார்ந்த தரவுகளைப் பதிவு செய்வதே இதன் முக்கிய நோக்கமாகும்.

அக்கினிப்புராணம் கவிதை, நாடகம் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே அவற்றோடு தொடர்புடைய அணியைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. 'நுண்மை, இருண்மைப் பொருள்களைத் தெளிவாக வர்ணிப்பதே கவிதை என்றும், கவிதை ஓர் அரிய வரப்பிரசாதம்'⁴ என்றும் அக்கினி புராணம் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூல் கூறும் கவிதையாற்றல் என்பது பரதர், பாமகர், தண்டி மூவரும் கூறும் கற்பனையுடன் ஒத்துள்ளது. கவிதையைக் கட்டமைப்பதே வாக்கியம் என அக்கினிப்புராணம் தான் முதன் முதலில் குறிப்பிடுகின்றது. கவிதை பற்றிய தரவுகளைத் தருவதிலும், எழுத்துக்களை வகைப்படுத்தி விளக்குவதிலும் தனக்கு முந்தைய இலக்கணிகளை அக்கினிப்புராணம் பின்பற்றுகிறது. கவிதையைப் படைக்க முயல்கையில், சொற்கூறுதான் முதன்மை வகிக்கும் என்கிறது. கவிதையின் அழகு, அதில் சேர்க்கப்படும் அணிகள் ஆகியனவும் செறிவாய் இருக்க வேண்டுமென உரைக்கிறது. கவிதை கொள்கைகளைப் பற்றிப் பேசுகையில் இராஜசேகரும், போஜரும் பெரும்பாலும் அக்கினிப்புராணத்தைப்

⁴ மேலது, ப.78

பின்பற்றியுள்ளனர். கவிதை வாக்கியங்களால் ஆனது. சிறப்பான பொருளையும் அணிகளையும் உடையது என இராஜசேகர் குறிப்பிடுகிறார். அக்கினிப்புராணம் இலக்கியத்தை மூன்றாகப் பகுக்கிறது. அவை, உரைநடை, செய்யுள், இரண்டும் கலந்தது என்பனவாகும். இவற்றில் உரைநடையை ஆக்கியாயிகா, கதா, கந்தகதா, பரிகதா, கதாநிகா என ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது. மேலும், இலக்கியத்தை மூன்றாகப் பிரிப்பதோடு கவிதை வழங்கப்படும் மொழியையும் மூன்றாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது. அவை, சமஸ்கிருதம்(இலக்கியங்கள் இயற்றப்படும் மொழிநடை), பிராகிருதம்(நாடகத்தில் கதை தலைவர் பேசும் மொழிநடை), அபப்பிரம்சம்(உரைநடை, கவிதை இரண்டும் கலந்த மொழிநடை) என்பனவாகும்.

அக்கினிப்புராணம் இரசம் தான் கவிதையின் ஆன்மா என்ற பரதரின் கருத்துக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்துள்ளது. உணர்ச்சிக்கும், காவியத்தின் உடற்பகுதிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடும் ஒரே நூலாகவும், கவிதையியலைப் பற்றிய விரிவான நூலாகவும் இந்நூல் திகழ்கிறது. மேலும், இந்நூல் பின்வரும் நான்கு முதன்மைக் கூறுகளை அணி பற்றிய பகுதியில் குறிப்பிடுகின்றது. அவை:

1. வான்மயம் - தொனி(ஒலி)
2. வர்ணம் - எழுத்து கூறு
3. பதம் - சொல்
4. வாக்கியம் - சொற்றொடர்

இந்த நான்கு கூறுகளை வேறு எந்த கவிதையியல் நூல்களும் விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. போஜராஜன் தம் சரஸ்வதி கண்டாபரணம் என்ற நூலில் பேச்சுக் கடவுள் பற்றிப் பேசுகையில் இந்த நான்கு வகையினை மிகச்சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அக்கினி புராணத்தில் அணி குறித்தக் கருத்துக்கள் சாத்தியம் என்னும்

இலக்கியப் பிரிவில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் அணியை மூன்று வகையாகப் பகுக்கிறது. அவை:

- சொல்லுக்கு அழகூட்டுவது
- பொருளுக்கு அழகூட்டுவது
- சொற்பொருளுக்கு அழகூட்டுவது

இவ்வாறு அணிகளை மூன்றாகப் பகுத்து அவற்றின் வகையினையும், உட்பிரிவினையும் அக்கினிப்புராணம் விரிவாக விளக்குகிறது. சொல்லணி, பொருளணி, சொற்பொருளணி என முதன்முதலில் வகைப்படுத்தியது இந்நூலே ஆகும். பரதர் அணி பற்றிக் கூறியுள்ளாரே தவிர சொல்லணி, பொருளணி என்று பகுக்கவில்லை. இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த பாமகர், தண்டி இருவரும் சொல்லணி, பொருளணி என்று இரண்டு பிரிவாகப் பகுத்துள்ளார்கள். ஆனால், சொற்பொருளணி என்ற வகையினைக் இவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. அக்கினிப்புராணம் எட்டுவகை பொருளணியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை, ஸ்வரூபம், சாத்ரஷயம், உத்பிரேஷம், அதிசயம், விபாவனம், விரோதம், ஹேது, சாமா என்பனவாகும். இவற்றில் ஸ்வரூபம் என்னும் வகை சுபாவோக்தி என்றும் அழைக்கப்பெறும். இதில் நிஜா, ஆகந்துகா என இரு வகை அணிகள் உள்ளன. மேலும் சில உட்பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளன. இரண்டாவதாக உள்ள சாத்ரஷயம் என்னும் அணியில் உவமை, உருவகம், சகோத்தி, அர்த்தாந்தர நியாயம் என்னும் நான்கும் அடங்கும். உவமையணி இருவகைப்படும். அவை,

- கூட்டுச் சொல்லின் மூலம் ஒரு பொருளை விளக்குவது
- கூட்டுச் சொல் இன்றி ஒரு பொருளை விளக்குவது

இவையிரண்டும் அடிப்படையில் மூன்று வகைப்படும். அவை,

- உவமிக்கப்படும் பொருளோடு சொல் இணைந்து கூட்டுச் சொல்லில் வருவது.
- ஒப்புமைப்படுத்தப்படும் பொருளை வெளிபடுத்தும் சொல் நிலை.

✿ இவையிரண்டும் இணைந்தது.

கூட்டுச் சொல் இல்லாமல் சொல்லப்படும் உவமை மூன்று வகைப்படும். அவை,

✿ ஒப்புமைப்படுத்த வேண்டிய பொருளைச் சொல் ஒப்புமைப்படுத்தினும் அது பொருளோடு சேராது தனித்து நிற்பது.

✿ ஒப்புமை நிலையைச் சொல்லே புலப்படுத்துவது.

✿ இரண்டும் கலந்தது.

மேலும், உவமையணியைப் பதினெட்டுப் பிரிவுகளாகவும், ஐந்து வகைகளாகவும் அக்கினிப்புராணம் பகுக்கிறது. உருவகத்தில் இருவகைகள் உள்ளன. அதிசய அணியில் சம்பவம், அசம்பவம் என்னும் வகையும், ஹேது அணியில் காரகம், ஞாபகம் என்னும் இரு வகையும் உள்ளன. காரகமானது செய்யுளைப் படிக்கும் முன் ஏற்படும் விளைவு ஆகும். இது இருவகைப்படும். ஞாபக அணி பல உட்பிரிவுகளை உடையது என்று கூறினும் அவை எவை எனபதைப் பற்றிய விளக்கம் ஏதும் அக்கினிப்புராணத்தில் குறிப்பிடப் பெறவில்லை.

காவியலங்காரம்

சமஸ்கிருத இலக்கிய வரலாற்றில் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்குப் பின் அக்கினிப்புராணம் இயற்றப்பட்டிருந்தாலும் இவற்றின் காலம் சரியாக வரையறுக்கப்படவில்லை என்பதால் பரதருக்குப் பின் பாமகரையே குறிப்பிடப் பெறுகிறது. இந்நூலின் காலம் கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் பல காலம் மேற்கோள் அளவில் மட்டுமே அறியப்பட்டு வந்துள்ளது. பின்னர் திரவேதி வெளியிட்ட பிரதாபருத்ரிய சோபூஷணம் என்பதன் வாயிலாக இதை அறியமுடிகிறது.⁵ நடப்பியலில் ஈடுபாடு மிக்க பாமகர் 'பாவிசார்த்தம்' என்னும் நூலையும் இயற்றியுள்ளார். அதில் காவியத்தின் உள்ளடக்கம் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறார். பாமகர் தனக்கு முந்தைய அணியிலக்கண ஆசிரியர்களின் கருத்துக்களை அறிந்தும், ஆராய்ந்தும் தமது நூலினைப்

⁵ P.V.Kane, 1951, *Introduction to the Sahityadarpana*, p.6

படைத்துள்ளார். நியாசகார, மேதாவின், சகவர்த்தனா, இரத்னாகரனா, இராஜமித்ரா, இராமசர்மா, அச்சதோத்ரா ஆகியோரும் பாமகருக்கு முன்னதாக நூல்கள் எழுதியுள்ளதாகவும் அவை இன்று கிடைக்கவில்லை என்றும் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் குறிப்பிடுகின்றார்.⁶

காவியலங்காரம் மொத்தம் ஆறு இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை சரீரம், நிர்ணிதம், அலங்கதி, தோஷ திருஷ்டி, நியாய நிர்ணயம், சப்த சுத்தி என்பனவாகும். இந்நூலில் மொத்தம் நானூறு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. முதல் இயலில் கடவுள் வணக்கம், காவியம் இயற்றுவதற்கான நோக்கம், கவிஞனுக்கு வேண்டிய தகுதிகள், காவிய வரையறை, காவிய வகைகள் (உரைநடை,செய்யுள்) முதலானவை விளக்கப் பெற்றுள்ளன. காவிய வகைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியை மூன்றாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது. அவை, சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், அபப்ரம்சம் என்பனவாகும். மேலும், தேவர்களின் சரிதை, சருக்கப்பந்தம், அபிநேயார்த்தம், ஆக்கியாயிகா, அணிபந்தம், கதா முதலானவைப் பற்றியும் இவ்வியலில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது. இரண்டாவது இயலில் மூன்று குணங்களைப் பற்றிக் கூறப் பெற்றுள்ளது. அவை இனிமை, எளிமை, ஆற்றல் என்பனவாகும்.

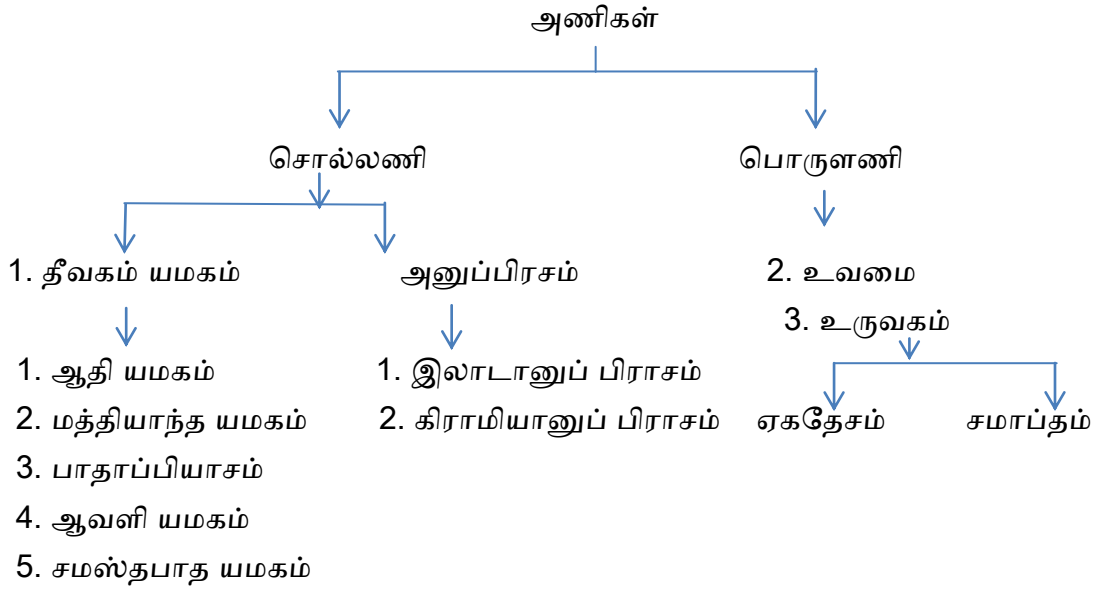
மூன்றாவது இயல் சொல்லணி, பொருளணி முதலியானவற்றை விவரிக்கிறது. சொல்லணியில் அனுப்ரஸா, யமகம் பற்றியும், பொருளணியில் உருவகம் தொடங்கி அதிசயயோக்தி வரை மொத்தம் நாற்பத்திரெண்டு அணிகள் பற்றியும் விளக்கப் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இந்நூல் எல்லா அணிகளுக்கும் உயிர்மூச்சாக இருப்பது அதிசயயோக்தி என்கிறது.⁷ கவிதையின் அணியான இது மொழி நடைக்குச்

⁶M. Kirusnamachariyar, 1937, *History of Classical Sanskrit Literature*, p.227

⁷G.Vijayavardhana, 1935, *Outlines of Sanskrit Poetics*, pg. 31-32

சிறப்புச் சேர்க்கிறது. வக்ரத்தா என்னும் சொல்லுக்கு இதுவே அடிப்படையாக உள்ளது. பாமகரால் அணிகளின் உட்பிரிவுகளாகக் கூறப்பட்ட சில அணிகளைப் பிற்கால அணி இலக்கண அறிஞர்கள் தனிப்பெரும் அணிகளாக வளர்த்தெடுத்தனர். பாமகரின் அணி வகைப்பாட்டைப் பின்வரும் வரைபடம் மூலம் விளக்கலாம்.

நான்காவது இயலில் பதினோறு வகையான குற்றம் பற்றிக் கூறுகிறது. ஐந்தாவது இயலில் குற்றம் ஏற்படுவதற்கான காரணம் பற்றியும், ஆறாவது இயலில் மங்கள வழக்குகள் பற்றியும் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. கவிதையில் இனிமையைக் கொண்டு வரும் பொருட்டு இவற்றைப் பாமகர் குறிப்பிடுகிறார்.

அணிகளை உறவுகளின் அடிப்படையிலோ அல்லது தன்மைகளின் அடிப்படையிலோ பாமகர் வகைப்படுத்தவில்லை. இவருக்குப் பின் வந்தோரே அவற்றை முறைப்படுத்தியும் வரையறைப்படுத்தியும் கூறியுள்ளனர். தமக்கு முந்தைய இலக்கண ஆசிரியர்களின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து இலக்கணம் வகுத்த பாமகர் நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறும் பத்துக் குணங்களுள் மூன்று குணங்களை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். குணம், குற்றம் பற்றிய வரையறைகள் பாமகருக்கு முன்பே இருந்த போதிலும் அவற்றை

அணியோடு யாரும் இணைத்துக் கூறவில்லை. கவிதையின் தெளிவைவிட அதில் அமையும் மோனை, சொல்விளையாட்டு, ஆற்றல்மிக்கச் சொற்கள் ஆகியவற்றிற்கே பாமகர் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

பாமகரின் வக்ரோத்திக் கோட்பாடு

வக்ரோத்தி பற்றி முதன் முதல் குறிப்பிட்டவர் பாமகர், அதற்கு வடிவம் கொடுத்து வரையறை செய்து கோட்பாடாக்கியவர் குந்தகர். பிற அணியிலக்கண ஆசிரியர்கள் அனைவரும் வக்ரோத்தியை ஓர் அணி வகையாக மட்டுமே சுட்டினர். பாமகர் ஒரு பாடலைச் சொல்லும் பொருளும் சேர்ந்து உருவாக்குகின்றன என்றும், சொற்களில் பொருளை அமைத்து முருகுணர்ச்சியுடையார்க்கு இன்பம் நல்கும் வகையில் வெளிப்படுத்தும் திறனே வக்ரோத்தி என்றும் தெளிவுபடுத்தினார். இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

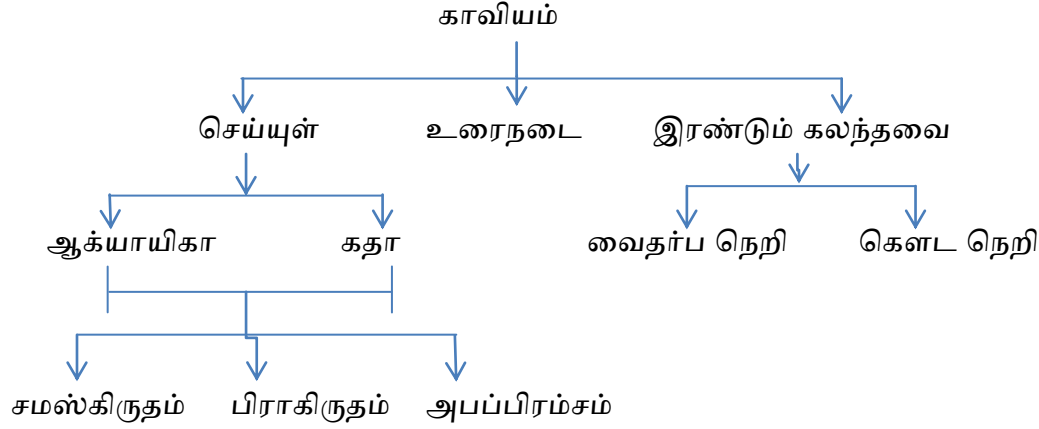
*ஞாயிறு மறைந்து நிலவுதித்தது, பறவைகள் கூடுகட்டச் சென்றன. இவ்விதம் கூறுவதில் கவிச்சுவையில்லை செய்தி மட்டுமே உள்ளது (காவி.அல.2.74)
வாசாம் வக்ரார்த்த சப்தோக்திர லங்காராயகல்பாதே (காவி.அல.5.66)*

சொல்லில் வக்ரோத்திதான் அழகூட்டுகிறது என்றும் அணிபெற வக்ரோத்தி வேண்டும் என்றும் பாமகர் கூறுகிறார். இவரின் கூற்றின்படி பாடலின் உயிர் வக்ரோத்தி என்பதாகும். ஏனைய மாதூரியம், பிரசாதம், ஓசஸ் போன்ற குணங்கள் 'இசைமதிப்பு' உடையனவே தவிர கவிதை மதிப்புடையன அல்ல என்கிறார். மொழியில் ஒன்றைக் கூறும்போது சுற்றி வளைத்துக் கூறுவதாகிய வக்ரோத்தி அமைந்தால் போதும், அந்தக் கவிதைக்குப் பிற அழகுணர்ச்சிகள் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்கிறார்.

தண்டி ஓர் அணி வகைக்கு வக்ரோத்தி என்று பெயரிடுகிறார். அவர் கருத்துப்படி கவிதையழகு இருவகைப்படும். அவை, தன்மையணி சுவபவோத்தி (Natural or Svabhavokti), கலைப்புனைவணி வக்ரோத்தி (Artistic or Vakrokti) என்பன. பாமகரும் குந்தகரும் தன்மையணியை ஏற்கவில்லை. அறிவியலில் தன்மைபட இயல்பாகச் சொல்வது பொருந்தும், கலையியலில் அதற்கிடமில்லை என்கின்றனர். கலைநலம் பொருந்த சொல்வதே அணி என்றும் எதனையும் நேரே சொல்வதால் கலைப்பயன் விளையாது என்றும் கூறுகிறார். வக்கிரம் என்பது நேரானதன்று குறுக்கு வழியில் சொல்வதாகும். கவிதை சுவையுணர்வு, முருகியலுணர்வைத் தந்து இன்பமூட்டுவதைத் தனிப் பண்பாகக் கொள்கிறது. மனத்தில் உள்ள கருத்தை அழகுபட அமைத்து மனத்தை ஈர்க்க கூடிய சொற்களில் வெளிப்படுத்துவதே அணி. பாமகர் பரதர்போல் கவிதை குறித்த செய்திகளை ஆங்காங்கே கூறாது முறையாக வரையறுத்துத் தனிக் கோட்பாடாகக் கூறியுள்ளார்.

காவியாதர்சம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் தண்டி. இவரின் காலம் கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டாகும். காவியாதர்சம் பொதுவணியியல் (காவியமார்க்க விபாகம்), பொருளணியியல் (அர்த்தாலங்கார விபாகம்), சொல்லணியியல் (சப்தாலங்கார தோஷ விபாகம்) எனும் மூன்று பரிசேதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் பரிசேதத்தில் செய்யுள் வகைபாடு, முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை (கோஷம்) தொடர்நிலை (சங்கதம்), காவிய வறையறைகள் (உள்ளடக்கம், இரசம், பாவம்), உரைநடை, கதா, ஆக்கியாயிகா அதன் வகைபாடு, மிஸ்ரம் என்னும் நாடக வடிவம், கௌடி, வைதர்பி என்னும் இரு நெறிகள், பத்துக் குணங்கள் முதலியன பற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதனைப் பின்வரும் வரைபடம் மூலம் அறியலாம்.

இரண்டாவது பரிசேதத்தில் காவியத்தை அழகுபடுத்தும் 35 அணிகள் பற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மூன்றாவது பரிசேதத்தில் சொல்லணிகளான யமகம், சித்திர பந்தம், கோமூத்திரிக்கா, அர்தப்ரம்ம முதலியவற்றோடு பத்துக் குற்றம் பற்றியும் விளக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நூல் அணிகளை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளது. அவை, சுபவோக்தி, வக்ரோத்தி என்பனவாகும். ஒரு பொருளின் இயல்பை வெளிப்படையாய் விவரிப்பது சுபவோக்தி என்றும் இயல்பாகப் பேசும் முறையில் அல்லாமல் சற்று மாறுபட்ட முறையில் பிறர் மகிழும் வண்ணம் அழகு பெற வெளிப்படுத்துவது வக்ரோத்தி என்றும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. தண்டி தன் காவியக் கொள்கைகளில் சில இடங்களில் பாமகரைப் பின்பற்றுகிறார். கவிதையை அழகுபடுத்தும் கூறுகள், மகாகாவியம், சருக்கபந்தம் குறித்த வரையறை முதலியவற்றில் பாமகரோடு ஒத்துச் செல்லும் தண்டி வேறு சில கருத்தாக்கங்களில் வேறுபடுகிறார். பாமகர் காவியத்தின் வெளியுருவத்தில் அதிக நாட்டம் செலுத்துவதாகத் தண்டி கூறுகிறார்.⁸ கவிதை, உரைநடையின் வெளிப்பாட்டு வடிவமாகத் திகழும் மொழியைச் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், அபப்பிரம்சம், மிஸ்ரம் என நான்கு வகைப்படுத்தப்படுகிறார். இவற்றில் மிஸ்ரத்தைப் பாமகர் குறிப்பிடவில்லை. இதேபோல் கதா, ஆக்கியாயிகாவைத் தனித்து விளக்குகிறார் தண்டி.

⁸ மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா, 1989, *ஒளசித்ய விசார சர்ச்சை*, ப.45

இவ்விரு கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியத்தை நான்காகப் பகுக்கிறார். அவை:

- ❁ சருக்கபந்தம்
- ❁ பிராகிருதத்தில் உள்ள ஸ்கந்தம்
- ❁ அப்பிரம்சத்தில் உள்ள ஓசரா
- ❁ கலப்பு மொழியில் உள்ள நாடகம்

எனினும், தண்டி மேலேகூறப்பெற்றவைக் குறித்து விளக்கவில்லை. இவற்றை அழகுபடுத்தும் கூறுகள் பற்றி விரிவாக விளக்குகிறார். கவிதையைக் காவியத்தை அழகுபடுத்தும் அனைத்துக் கூறுகளையும் அணிகளின் கீழ் கொண்டுவருகிறார். சொல், நடையழகுகளுக்கு மிகுதியும் சிறப்பளித்து எளிமை, இனிமை முதலிய குணங்களுக்கு முதன்மை அளித்துள்ளார். தண்டி கவிதையின் உயிரான இயல்பு, சொல்லாட்சி இவற்றை மேம்படுத்துபவை குணங்களும் அணிகளுமே ஆகும் என்கிறார். குணங்கள் கவிதை மார்க்கங்களின் உயிர்த்தன்மையைக் கட்டமைக்கின்றன என்றும் இவ்வுயிர்த்தன்மை தான் கவிதையின் அழகை உணரச் செய்கின்றது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அணிக் கோட்பாட்டாளர்கள் பொதுவாகக் குணத்திற்கு முதன்மை தருவதில்லை. ஆனால் தண்டி குணக்கொள்கைக்கு முதன்மையான இடம் தருகிறார் என்கிறார்.⁹ படைப்பில் குணங்களின் வழி இரீதி உருவாகிறது. பல்வேறு இரீதிகள் குணங்கள் வாயிலாக உணரப்படுகின்றன. ஏனெனில் குணங்கள் மீதுதாம் இவை கட்டமைக்கப்படுகின்றன. குணங்கள் நிலையானவை. தண்டி அணி இல்லாமல் கவிதை உண்டு, ஆனால் குணம் இல்லாமல் கவிதை இல்லை என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும், மனிதனின் வீரம், பணிவு முதலிய பண்புகள் அவனது ஆன்மாவோடு எவ்வாறு தொடர்புடையனவோ அவ்வாறே குணங்கள் காவியத்தோடு தொடர்புடையன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

---

⁹ மேலது, ப.78

குணக் கொள்கை

கவிதையின் உயிராகக் கருத்தப்படும் குணம் பல நெறிகளுக்கு அடிப்படையாய் விளங்குகிறது. குணத்தைப் பற்றி முதலில் பேசியவர் பரதர். குணத்தை இரீதியோடு தொடர்புறுத்தி அதைக் கோட்பாடாக உருவாக்கியவர் தண்டி.¹⁰ இவர் குணப்பிரஸ்தானம் என்பதை முதன்மைப்படுத்தும் கவிதையில் இடம் பெற வேண்டிய குணங்களாகச் சிலேடை, பிரசாதம், சமதம், மாதுர்யம், சுசுமாரதை, அர்த்தவியக்தி, உதாரத்துவ, ஓஜஸ், காந்தி, சாமதி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். குணங்கள் பத்து என்ற போதிலும் சில குணங்களை மற்ற குணங்களுள் உள்ளடக்குவதும் உண்டு என்கிறார். உதாரணமாக, அர்த்தவியக்தி பிரசாதத்தில் அடங்கிவிடும். குறிப்பிட்ட சொல்லமைப்பு முறை என்று மாதுரியம் வரையறுக்கப்பட்டாலும் நுண்மையான இக்குணத்தை முழுமையாக விளக்கவியலாது. உதாரத்துவம், காந்தி முதலியன தெளிவில்லாமல் உள்ளன. இவ்வாறு குணங்களைச் சொல், பொருள் என இரண்டாகப் பகுக்கும் தன்மையை தண்டியிடம் காணமுடிகின்றது. மாதுர்யம், சுசுமாரதம் இரண்டும் சப்தகுணம். இவை சில குறிப்பிட்ட வகை சொற்களால் ஆனவை. மாதுரியம் என்பது ஒரே ஒலி மீண்டும் மீண்டும் வருவது. மாதுரியம் சொற்குணமாகவும் பொருட்குணமாகவும் கருதப்படுகிறது. சுசுமாரதம் என்பது மெல்லின ஒலியில் வருவதாகும். பிரசாதம் முதலியன பொருள் குணத்தைச் சேர்ந்தவை. இத்தகு குணங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் எதிரான குற்றங்களும் உள்ளன. அவற்றைப் பிவருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

சைதில்யம்	×	சிலேசம்
ஆனதிருதட்டா	×	பிரசாதம்
கிராமியதா	×	மாதுரியம்
கிஷ்துரதா, தீப்தா	×	சுசுமாரதா

¹⁰ P.C. Lahir, 1937, *Concept of Riti and guna in Sanskrit Poetics*, p.55

நியாயார்தா   ×   அர்த்தவியக்தி
அயுத்தி   ×   காந்தி

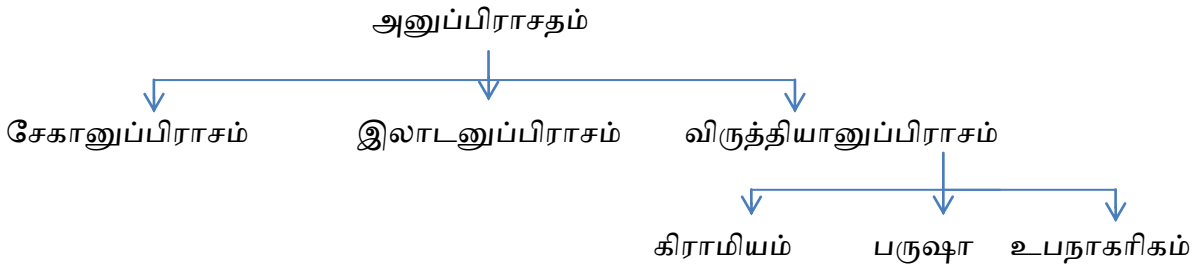
சமதம், உதாரத்துவா, சமாதி, ஓசஸ் என்னும் நான்கு குணங்களுக்கும் எதிரிடையான குற்றங்கள் இல்லை. இக்குணங்களுள் ஒன்றோ பலவோ கலந்தது தான் கவிதை. தண்டி குணத்தையும் அணியையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. எனினும், இவர் கவிதைக்கு அழகுதரும் கூறுகள் என்ற அளவிலேயே இவற்றை விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு குணத்திற்கு முதலிடமும் அணிக்கு இரண்டாமிடமும் தந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவையே கவிதைக்கு முதன்மை அழகையும், துணை அழகையும் தருகின்றன.

காவியாலங்காரச் சங்கிரகம்

காவியாலங்காரச் சங்கிரகம், பாமக விவரணம் என்னும் இரு நூல்களை இயற்றியவர் உத்பட்டர். இவரின் காலம் கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் குமாரசம்பவம், நாட்டியசாஸ்திரம் ஆகிய இரு நூல்களுக்கு உரையும் எழுதியிருக்கிறார். இவர் தன் அணிக்கோட்பாட்டில் பரதர், பாமகர் இருவரையுமே பின்பற்றுகிறார். இரசக்கோட்பாட்டை அலங்காரத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தாலும் அது பற்றி விரிவாக விளக்கவில்லை. பாமகரைப் பின்பற்றியது போல் தோன்றினும் இரசக்கோட்பாடு, அணி கோட்பாடு முதலானவற்றின் பிரதிநிதியாக இவர் இருந்திருக்கிறார்.

காவியலங்காரச் சங்கிரகம் ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் 75 காரிகைகளையும் 95 எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்களையும் கொண்டுள்ளன. 41 காரிகையில் அணிகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இந்நூலாசிரியர் அணிகளின் வரிசைமுறை, வரையறைப்படுத்தல் என்பவற்றில் பாமகரைப் பின்பற்றுவதோடு அவரின் நூலில் உள்ள செய்யுட்கள் பலவற்றையும் எடுத்தாண்டுள்ளார். மேலும் பாமகர் கூறிய அணிகளின்

விளக்கத்தோடு மேலும் சில அணிகளைச் சேர்த்துக் கூறுகிறார். பல்வேறு அணிகளைப் பகுத்தாய்வது வேறுபடுத்துவது ஆகியவற்றில் உத்பட்டரின் தனித்திறம் வெளிப்படுகிறது. சான்றாகப் பாமகர் அதிசயயோக்தி என்னும் ஒரு அணியைக் குறிப்பிட, உத்பட்டர் அதனை நான்கு வகைகளாகப் பகுக்கிறார்.¹¹ பாமகர் அனுப்பிராசத்திற்கு இரண்டு வடிவங்களைச் சொல்ல உத்பட்டர் மூன்று வடிவங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அனுப்பிராசத்தின் வகைகளாக மூன்று வகைப் புலப்பாட்டு முறைகளை முதன் முறையாக இனங்கண்டு உரைத்தவர் உத்பட்டர். பாமகர் கூறாத புணருக்தவத், அப்யாசம், காவ்யாலிங்கம், திருஷ்டாந்தம், சம்காரம் எனும் நான்கு அணிகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.¹² உத்பட்டர் பகுக்கும் அனுப்பிராச வகைப்பாடு பின்வருமாறு அமைகின்றது.

உத்பட்டர் பாமகர் தண்டியைப் போல் பிரேயஸ், இரசவாதம், ஊர்ஜஸ்வின் எனும் மூன்று அணிகளைக் கூறுவதோடு சமாகிதம் எனும் அணியைப் புதிதாகச் சேர்த்து நான்கு வகைகளாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு அணிகளை வகைப்படுத்துவதில் சிலவிடங்களில் பாமகரையும் தண்டியையும் ஒத்தும் வேறுபட்டும் செல்வதை இவரிடத்தில் காணமுடிகின்றது.

தொனியாலோகம்

ஆனந்தவர்த்தனரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் மொத்தம் நான்கு உத்யோதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் உத்யோதத்தில் “தொனி

¹¹ Sushil Kumau De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, p.55

¹² மேலது, ப.56

காவியத்தின் ஆன்மவாகப் பரம்பரையாய் பெரியோர்களால் கொள்ளப்பட்டது என்றும், அதற்கு இலக்கியம் வால்மீகியின் இராமாயணம், வியாசரின் மகாபாரதம் முதலிய நூல்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.¹³ இவர் தொனியை வஸ்துத்தொனி, அணித் தொனி, சுவைத்தொனி என மூன்று வகைப்படும் என்றும் அது வாச்சியப் பொருளின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டது என்றும் கூறுகிறார். மேலும் தொனியைச் சில உட்பிரிவுகளின் கீழ் வகைப்படுத்துகிறார். அவை:

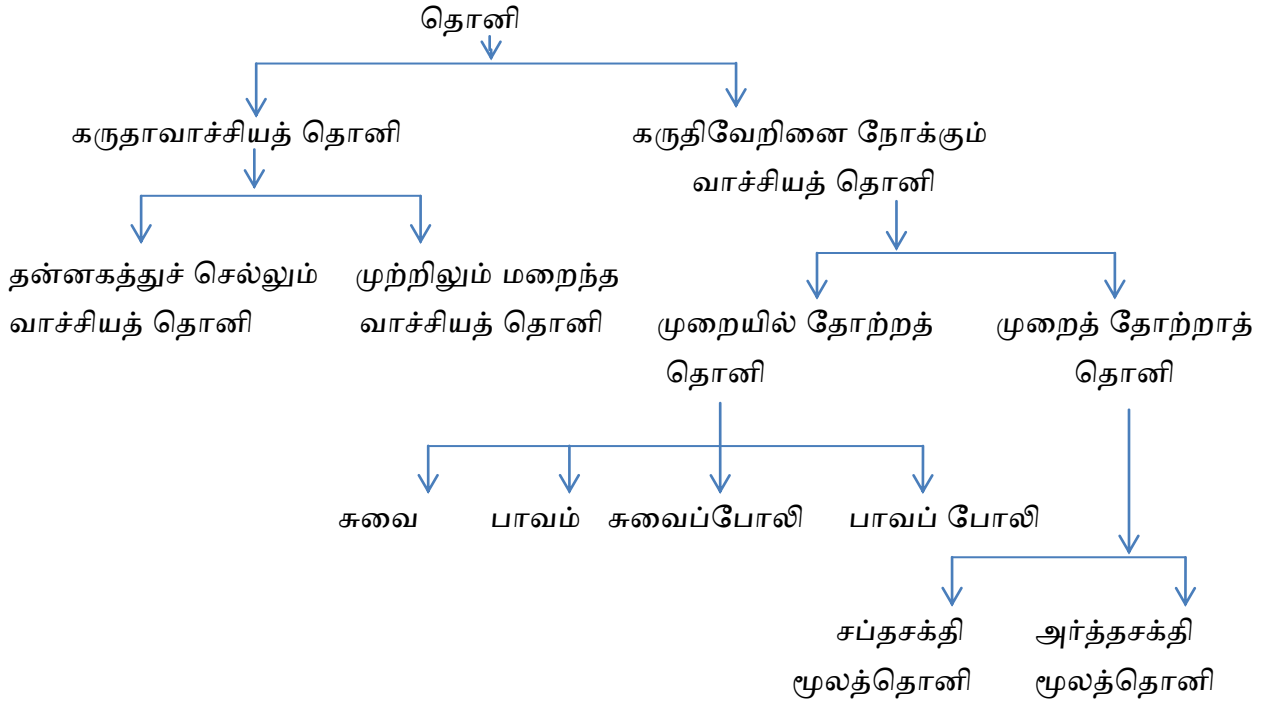
- ❁ குறிப்புப் பொருளைத் தோற்றுவிக்கும் சொல்
- ❁ குறிப்புப் பொருளைத் தோற்றுவிக்கும் இடுகுறிப் பொருள்
- ❁ குறிப்புப் பொருள்
- ❁ குறிப்புப் பொருள் தோன்றக் கருவியாகிய குறிப்பாற்றல்
- ❁ குறிப்புப் பொருள் கொண்ட காவியம்

எனத் தொனியை ஐந்து வகையாகப் பிரித்து விளக்குகிறார். இங்குக் குறிப்புப் பொருளையும் அதனைக் கொண்ட காவியத்தினையுமே சிறப்பாகக் காட்டப் பெறுகிறது.

இரண்டாம் உத்யோத்தில் தொனியைக் கருதாவாச்சியத் தொனி, கருதிவேறினை நோக்கு வாச்சியத்தொனி என இரு வகைப்படுத்துகிறார். இதில் கருதாவாச்சியத் தொனி, பிறிது பொருட்கண் மாலை நூல்போல தன்னகத்துச் செல்லும் வாச்சியத்தொனி, முற்றிலும் மறைந்த வாச்சியத் தொனி என இருவகைப்படும். கருதிவேறினை நோக்கு வாச்சியத் தொனி முறையில் தோற்றத் தொனி, முறைதோற்றாத் தொனி என இரு வகைப்படும். சுவை, பாவம், சுவைப்போலி, பாவப் போலி முதலியானவை முறையில் தோற்றத் தொனியின் பாற்படும். சொல், வாக்கியப் பொருள் இவற்றைப் பற்றியன என்பதும் அவ்வணிகள் சிறந்து விளங்க எவ்வாறு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்பதும்

¹³ பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, தொனிவிளக்கு, ப.8

முறைத் தோற்றத் தொனி சப்தசக்தி மூலத்தொனி, அர்த்த சக்தி மூலத்தொனி என இருவகைப்படும். சப்தசக்தி மூலத்தொனிக்கும் சிலேடைக்கும் மாறுபாடு யாது என்பதும் அர்த்தசக்தி மூலத் தொனியில் வஸ்துவும் அணியும் வியங்கியமாயிருத்தல் கூடும் என்பதும் தொனியின்பாற்படும். ஆனந்தவர்த்தனாரின் தொனி குறித்த வகைப்பாட்டைப் பின்வரும் வரைபடம் மூலம் அறியலாம்.

மூன்றாவது உத்யோத்தில் காவியத்தில் தொனி பொருள் பெறும் சிறப்பினை ஒட்டி அது தொனிக்காவியம், குணியூதவியங்கியம், சித்திரக்காவியம் என மூன்று வகையாகப் பகுத்துள்ளார். மேலும், கவிஞன் கையாளும் முறைகள், உத்திகள், காவியப்பொருள், கதைமாந்தார்களின் உணர்வு இவற்றிற்கிடையே இருக்க வேண்டிய இயைபு (ஒளசித்தியம்) ஆகியவை குறித்து இவ்வியலில் விளக்குகிறார்.

நான்காவது உத்யோதத்தில் பாமகர், தண்டி, வமான்ர் போன்றோர் காவிய அணியை, காவியக் குணம், காவிய நடை முதலியவை பற்றிக் குறிப்பிட்டு வந்த நிலையை ஆனந்தவர்த்தனார் மாற்றுகிறார். காவியங்களையும், நாடகங்களையும் எழுதும்

கலைஞனுக்கு இருக்க வேண்டிய ரசனை, கவிதை மாந்தர்களின் உணர்ச்சி, காவியத்தைப் படிப்போர், நாடகத்தைக் காண்போர் பெறும் இன்பம், உணர்வு ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டு காவியத்தில் தொனி பெறும் சிறப்பிடம் பற்றி இவ்வியலில் கூறுகிறார்.

காவியலங்காரச் சூத்திரவிருத்தி

வாமனர் இயற்றிய இந்நூல் கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இந்நூல் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இது நடை, செய்யுள், எடுத்துக்காட்டுப் பாடல் என்ற தன்மையில் அமைந்துள்ளது. முதல் இயலில்(சாரிர்) காவியப்பயன், கவிஞனுக்கு வேண்டிய தகுதிகள், காவிய வகைகள், காவிய உயிர் என்று வகைபடுத்துகிறார். மேலும், காவிய உயிர் என்ற தலைப்பில் வைதர்ப்ப நெறி, கௌட நெறி, பாஞ்சாலர் நெறி என்ற மூன்று நெறிகளைப் பற்றி இவ்வியலில் பேசுகிறார். இரண்டாவது இயலில் (தோஷ தர்சனம்) மூன்று வகை குற்றங்களான பொருள் குற்றம், வாக்கியக்குற்றம், சொல்குற்றம் பற்றி விளக்குகிறார். மூன்றாவது இயலில்(குணவிவெயண்) பத்து வகையான குணங்கள் பற்றியும் நான்காவது இயலில் (அலம்காரிக்கா) யமகம், அனுப்ரஸா, உவமை முதலியவற்றோடு அறு வகை குற்றம் பற்றியும் ஐந்தாவது இயலில் (ப்ரயோகிகம்) சந்தி பற்றியும் விளக்குகிறார்.

வாமனரின் ரீதி(நெறி) கோட்பாடு

வாமனர் ரீதியைச் சொற்களின் குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு முறைகள்(விஸிஷ்ட பத-ரசனா) என்று விளக்குகிறார். இவர் ரீதி காவியத்தின் ஆன்மா என்று கூறுகிறார். 'ரீதி ராத்மா காவ்யஸ்ய விஸிஷ்ட பதரசனா ரீதி' என்ற சூத்திரத்தில் காவியத்தின் ஆன்மா ரீதி எனப்படும் நடைதான் என்றும் தனித்திறன் வாய்ந்த சொற்களின் அமைப்பு முறையே நடை என்றும் கூறுகிறார். தம் காலத்திய அறிஞர்களின் நடையை அந்தந்த நாட்டினரின் மேல் ஏற்றி வைதர்ப்பி(விதர்ப நாடு) கௌட (வங்காளம்) பாஞ்சாலர் (பஞ்சாபி) என

மூன்றாகப் பகுத்துள்ளார். இவற்றுள் வைதர்ப்பி பத்துக் குணங்களையும் கௌட ஓஜஸ், காந்தி என்ற இரண்டு குணங்களையும் பாஞ்சாலி மாதுரியம் செளகுமாரியம் என இரண்டு குணங்களையும் பெற்று விளங்குகின்றன. இப்பெயர்கள் முறையே விதர்ப்ப, கௌட, பாஞ்சால நாட்டவர்களால் பின்பற்றப்பட்டதால் தோன்றியன என்பர். பாட்டின் சொற்பொருள் இனிமையே ‘குணம்’ என்பர் சிலர். வாமனர் “பாட்டு ஒரு சித்திரம் போன்றது. அச்சித்திரத்தின் வரை கோடுகள் போல்வன குணங்கள் எனவும் அதில் தீட்டப்படும் வண்ணம் அணிகள் போன்றன” என்கிறார்¹⁴. பரதர் பத்துக் குணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வாமனர் இதனை ஏற்கிறார். நாட்டிய சாத்திரத்தைப் போற்றியவர்கள் ‘பத்துக் குணங்கள்’ என்ற கொள்கை வழியினர் ஆயினர். பாமகர் மூன்று குணங்களையே தலைமையாகக் கொண்டு கூறினார். பிறவற்றை அலங்காரங்களாக்கிச் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார் .

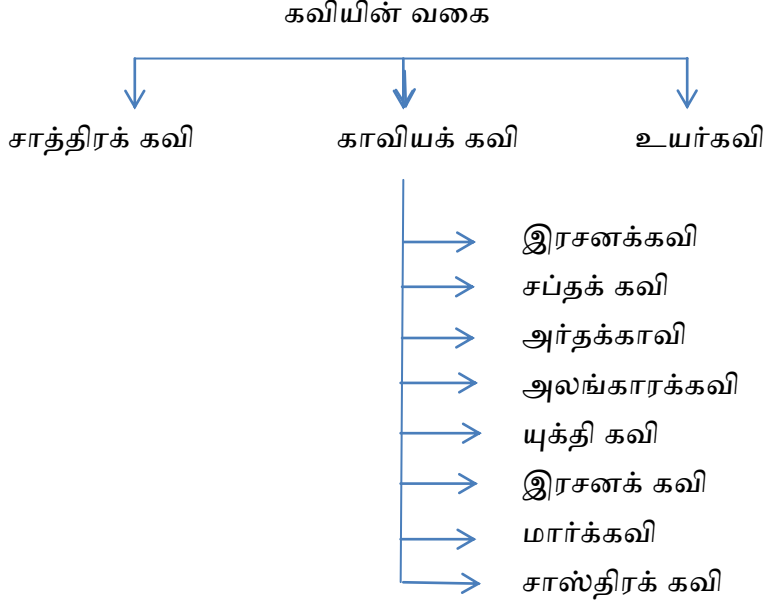
காவியமீமாம்சம்

இராஜசேகர் இயற்றிய இந்நூல் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டாகும். பல செய்திகளின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ள இந்நூல் 18 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. இந்நூலாசிரியர் இலக்கியத்தைச் சாத்திரம், காவியம் என இரண்டாகப் பிரிக்கிறார். காவியப் புருஷத்தில் கவியின் ஆற்றல், கற்பனை (பிரதீபா) பண்பாடு(வியுக்பதி) பற்றிப் பேசுகிறார். படைப்புத் திறன் இயல்பாகவே இருக்க வேண்டும் என்றுரைக்கும் இவர் கவிஞர்களைச் சாத்திரக் கவி, காவியக் கவி, உயர் கவி என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கிறார். இவற்றில் காவியக்கவியை இரசனக்கவி, சப்தக்கவி, அர்த்தக்கவி, அலங்காரக்கவி, யுக்திக்கவி, இரசக்கவி, மார்க்கக்கவி, சாஸ்த்ராந்தக் கவி என எட்டு வகையாக வகைப்படுத்துகிறார்.¹⁵

அவை பின்வருமாறு:

¹⁴ தமிழண்ணல், 1985, சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.208.

¹⁵ Sushil Kumau De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, p.294

கற்பனையாற்றல் மிக்க கவித்துவமுடையவன் காவியக்கவி என்றும் செய்யுள் புனையும் ஆற்றல் மட்டும் உடைய கருத்துக்களை விவரிப்பவன் சாத்திரக்கவி என்றும் உயர்கவி என்பவன் கரடுமுரடான தருக்கம் முதலிய சாத்திரங்களைக்கூட சுவையாகவும் உவமையாகவும் படைக்க வல்லவன் என்றும் விளக்கிச் செல்கிறார். மேலும் கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டிய பத்துப் பயிற்சிகள், குணங்கள், ஆற்றல்கள், கற்பனைத் திறன், படைப்பின் சிறப்பு, இரசிகர்களின் வகைகள், கவிஞர்களின் வகைகள் முதலியன குறித்தும் இந்நூலில் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

அபிதாவிருத்தி மாத்திரிகா

இந்நூலின் ஆசிரியர் முகுளபட்டர். இவர் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். அபிதாவிருத்தி மாத்திரிகா என்ற இந்நூல் சொற்கள் எவ்விதம் இடுகுறிப் பொருளையும், இலக்கணப் பொருளையும் வெளிப்படுத்துகிறது என்பதை பற்றிப் பதினைந்து காரிகைகளில் ஆராய்ந்துள்ளது.

காவியகௌதுகா

பட்டலொட்டர் இயற்றிய இந்நூல் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அபிநவகுப்தர் எழுதிய அபிநவ பாரதி என்னும் நூல் வாயிலாக இதை அறியமுடிகிறது. இந்நூலின் இரசக் கோட்பாடு தண்டியின் கோட்பாட்டிற்கு இணையானது என்ற கருத்தும் உண்டு.

ஹிருதய தர்பணம்

ஹிருதய தர்பணம் என்னும் இந்நூலின் ஆசிரியரான பட்டநாயகர் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். அபிநவகுப்தர் போன்றோரின் மேற்கோள்களால் இந்நூலில் காரிகைச் செய்யுள் உரைநடையாலானது என்று அறியமுடிகிறது. மகிமபட்டர் எழுதிய 'வியக்தி விவேகா' என்ற நூலின் பொருண்மை போன்றே ஹிருதய தர்பணமும் அமைந்துள்ளது என்று கூறுவர். இவ்விரு நூல்களும் தொனிக் கோட்பாட்டிற்கு எதிராக எழுந்தவையாகும். பட்டநாயகர் சொற்களின் பொது, நேரடியான பொருளிருந்து வேறுபட்ட இரசம் விபாவங்களின் தொடர்பால் அனுபவிக்கப்படுகிறது என்கிறார். இதிகாசத்திற்குப் பொருளும், காவியத்திற்குச் சொல்லும் பொருளும் முக்கியம் என்பதே பட்டநாயகர் கொள்கை என்று அபிநவகுப்தர், ஹேமசந்திரர், ஜெயதரர், மாணிக்கச்சந்தர் முதலானோர் குறிப்பிடுகின்றனர். அபிநவகுப்தர், ஹேமசந்திரர், ஜெயதரர், மாணிக்கச்சந்தர் முதலானோர் ஒரு சொல்லுக்கு அபிதா (இன்புறுத்துவது), பாவகத்வா (நேரடியாகப் பொருளைப் புலப்படுத்துவது), போஜகத்வா (செறிவாகக் கூறுவது) முதலிய மூன்றும் முக்கியம் எனக் கருதுகின்றனர். இம்மூன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இரசவாதம் என்னும் கொள்கையை நிறுவுகின்றனர். சுவை குறித்து

ஆராயும் பட்டநாயகர் மெய்ப்பாடு நடிகனிடமோ, கதையிலோ இல்லை பார்வையாளரிடமே உள்ளது என்கிறார்.

தசரூபகம்

தனஞ்செழியரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் மொத்தம் நான்கு ஒளிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதல் ஒளியில் நாடகங்களின் வகைகள், அதன் உட்பிரிவுகள் பற்றி விளக்குகிறது. இரண்டாவது ஒளியில் தலைவன் தலைவியின் வகைகள், குணநலன்கள், தோழர், தோழியர் போன்றோரின் இலக்கணங்களை வரையறுக்கிறது. மூன்றாவது ஒளியில் கதை, கதையமைக்கும் முறைகள், நடைகள் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. நான்காவது பிரிவு சுவை, விபாவம், சஞ்சரி பாவங்கள் ஆகியன பற்றியும் பிற மெய்ப்பட்டுக் கூறுகள் குறித்தும் விளக்குகிறது.

வியக்தி விவேகம்

மகிமபட்டர் இயற்றிய இந்நூல் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டாகும். தத்வோக்தி, கோசம் ஆகிய நூல்களையும் இவரே இயற்றியதாகக் கருதப்படுகிறது. வியக்தி விவேகத்தில் மூன்று அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அத்தியாயங்களை இவர் விமர்சனம் என்றே குறிப்பிடுகிறார். முதல் விமர்சனத்தில் தொனி அனுமானத்தின் உள்ளடக்கமே என்கிறார். அதாவது, “அனுமானே அந்தர்பாவம் சர்வஸ்யாபி த்வனே ப்ரகாயிதும், வியக்தி விவேகம் குருதே ப்ரணய மஹிமா பராம் வாசம்” இச்செய்யுள் எல்லா விதமான தொனிகளும் அனுமானத்தில் அடங்கும் என்பதை தெளிவுபடுத்துகிறது. இரண்டாவது விமர்சனத்தில் அனுமானத்தின் தகுதிப்பாட்டினைக் குறிப்பிடுகிறார். மூன்றாவது விமர்சனத்தில் ஆனந்தவர்த்தனர் கூறிய உதாரணச் செய்யுட்கள் அனுமானமே, தொனியன்று என நிறுவுகிறார். தொனிக் கோட்பாட்டை மறுப்பவர்களில் மகிமபட்டரும் குந்தகரும் முதன்மையானவர்களாக இருக்கின்றனர். தொனிக்கொள்கைக்கு மாறாக

மகிமபட்டர் அனுமானக் கொள்கையையும், குந்தகர் வக்ரோத்திக் கொள்கையையும் முன்வைக்கின்றனர்.

சரஸ்வதி கண்டாபரணம்

போஜதேவர் இயற்றிய இந்நூல் கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டாகும். இவர் பல நூல்கள் எழுதியிருப்பினும் சம்பூ இராமாயணம், சரஸ்வதி கண்டாபரணம், சிருங்காரப் பிரகாசம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்க நூல்களாகத் திகழ்கின்றன. இரசம், சிருங்காரம் குறித்து ஆராயும் மகாராஜ போஜதேவர் சிருங்காரத்திற்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். இவரைப் பின்பற்றிச் சமஸ்கிருதத்தில் பல சிருங்கார நூல்கள் தோன்றின. மகாராஜ போஜதேவரின் சிருங்காரம் பற்றிச் சிருங்காரப்பிரகாசம் என்று தனி நூலை படைத்துள்ளார். முப்பத்தாறு இயல்களைக் கொண்ட இந்நூல் கவிதையியல், நாடகவியல் முதலியன பற்றி விவரிக்கிறது. 1-6 வரையிலான இயல்கள் சொல், பொருளணி பற்றிக் கூறுகின்றன. 7-11 வரையிலான இயல்கள் கவிதையின் இலக்கணம், சொல், பொருள் அமையும் சாகித்தியம், குற்றம், குணம், அணி முதலியானவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. 12-வது இயல் நாடகத்தின் பொது வரையறை பற்றியும், 13,14-வது இயல்கள் இரசம் குறித்தும், 18-21-வது இயல்கள் நான்கு வகையான சிருங்காரம், நாடகப் புருஷார்த்தம், பொருள் புருஷார்த்தம், காமப் புருஷார்த்தம், மோட்சப் புருஷார்த்தம் குறித்தும் விரிவாகப் பேசுகின்றன. நாடகவியல் பற்றிய பகுதியில் விப்ரலம்ப, சம்போகம் குறித்தும் ஆண், பெண் இடையிலான சிருங்காரம் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சிருங்காரத்தின் ஒவ்வொரு படிநிலையையும் விளக்கும் இந்நூல் சிருங்காரத்திற்கும் இரசத்திற்கும் அடுத்தபடியாக விளங்கும் அலங்காரம் பற்றியும் கூறுகிறது.

ஒளசித்திய விசாரசர்ச்சை

சேஷமேந்திரர் இயற்றிய நூல் ஒளசித்திய விசாரசர்ச்சை ஆகும். இவர் கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் கவிகந்தாபரணம், ஸூவிருத்த திலகம் ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார். ஒளசித்திய விசாரசர்ச்சை என்ற இந்நூல் கவிதை குறித்த நூலாகும். ஒளசித்தியத்தைக் குணம், குற்றம், அணி முதலானவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்துவதோடு, அது அமைய வேண்டிய இடம் குறித்தும் விளக்குகிறார். கவிதையின் பாத்திரப் படைப்பு, சொல், உவம உருபுகள், உவமை என ஒவ்வொன்றும் முறையே அமைவது ஒளசித்தியம் என்றும் இரசம் கவிதையின் அடிப்படையாக அமைய, ஒளசித்தியம் அதன் ஆன்மாவாக அமைகிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் கவிதையில் இரசம் அமைந்திருக்கும் தன்மையை அளக்கும் அளவுகோலாகவும் ஒளசித்தியம் திகழ்கிறது என்கிறார்.

சேஷமேந்திரர் ஒளசித்தியத்தையே இலக்கியத்தின் ஆன்மாவாகக் கருதுகிறார். ஒளசித்தியம் என்பதற்கு 'பொருத்தம்' என்று பொருள். எதைச் சொன்னாலும் அது அந்த இடத்திற்கு, பாத்திரத்திற்கு, சூழலுக்குப் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். ஒரு படைப்பில் ஒளசித்தியம் இல்லையெனில் அதன் இலக்கிய இன்பம் குறைவுபடும். ஒளசித்திய விதிகளைப் பற்றி முதன்முதலில் கூறியவர் பரதர். இவர் ஒளசித்தியம் (தகுதி) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும், ஓர் இலக்கியப் படைப்பிற்கு ஒளசித்தியம் அவசியம் என்ற கருத்தினைப் பல இடங்களில் சுட்டுகின்றார். "நாடகத்தில் பொருத்தமான வேடம், பாத்திரத்திற்கு ஏற்ற மொழி, அணிகலன், உரையாடல், இசை முதலியவற்றைக் கையாளும் முறையை எடுத்துரைக்கிறார். ஒரு பாத்திரத்தின் வேடம் இடம் (தேசம்), காலம் முதலியவற்றிற்குப் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டும், அப்படி இல்லாது போனால் அதன்

இலக்கிய அழகு கெடும் என்று பரதர் குறிப்பிடுகிறார்”.¹⁶ பாமகரும் தண்டியும் இக்கோட்பாட்டைத் தமது கவிதை சிந்தனைக்கேற்ப உள்வாங்கினர். நடை, அலங்காரம் முதலியன சரியாக அமைப்பதில் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். மேலும், கவிதையின் குறைபாடுகள் பற்றிக் கூறி அதை நீக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றனர். ருத்ரடர் கவிதையில் ஒளசித்யத்தின் பங்கு என்ன என்பதைப் பற்றி விளக்குகிறார். இவரின் கூற்றுபடி “பாத்திரப் படைப்புகளின் உடை, நடை, பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன பண்பாட்டோடு பொருந்தக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்” என்பதாகும். ஒளசித்யம் என்ற சொல்லைப் பரவலாக்கியவர் ஆனந்தவர்த்தனர். தொனிக் கோட்பாட்டிற்கு முதலிடம் தரும் ஆனந்தவர்த்தனர் ஒளசித்யக் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தைக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

*சங்கடனை தானே மாதூரி யமாதி
குணங்களைப் பற்றிச் சுவைகளைக் குறிக்கும்
அந்நிய மத்தி நேது கூறுவோன்
வாச்சிய மிவற்றி னெளசித் யமாகும் (காரிகை.61)*

ஒளசித்யம் என்பதைப் பிரிதியாகும் தகுதி என்றும், தகுதி என்பது யோக்யதை என்றும் ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுகிறார். மேலும், ஒளசித்ய விதிகள் மீறிவிடாமல் இருக்கின்றனவா? என்று இலக்கியப் படைப்பின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் கவனிக்க வேண்டும் என்றும் சொல், எழுத்து உச்சரிப்பு முதலியனவற்றில் கூடச் சரியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷ குந்தகர் வக்ரோத்தியே கவிதையின் ஆன்மா என்று வாதிட்டாலும் ஒளசித்தியக் கோட்பாட்டை அவரால் மறுக்க முடியவில்லை. ஒளசித்யம்

¹⁶ மு.கு. ஜகந்நாதராஜா, 1989, *ஒளசித்ய விசார சர்ச்சா*, ப.41

¹⁷ பி.எஸ். சுப்ரமணிய சாஸ்திரி(மொ.ஆ), *தொனியலோகம்*, மூன்றாங்கதிர், ப.110

கவிதைக்கு மிகத் தேவையான ஒன்று என்பதே அவரின் கருத்து.¹⁸ மகிமப்பட்டரும் ஒளசித்யக் கோட்பாட்டைப் பேசுகிறார். தொனிக் கோட்பாட்டைத் தீவிரமாக விமர்சனம் செய்தாலும் ரசம் மற்றும் ஒளசித்யக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒளசித்தியத்தின் தேவையைக் கூறும் இவர் ஒளசித்யத்தோடு ரசமும் கவிதையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது என்கிறார்.

ஒளசித்தியம் பயின்றுவரும் இடங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை, சொல், சொற்றொடர், காவியப் பொருள், குணம், அணி, இரசம், வினைச் சொல், வேற்றுமை, பால், வசனம், உருபு, உரி, இடைச்சொல், காலம், இடம், குலமரபு, நோன்பு, தத்துவம், சத்துவம் (ஆழ்பொருள்), கருத்து, இயல்பு, சாரசங்கிரகம், பிரதிபை, அவத்தை, விசாரம், பெயர், வாழ்த்து முதலானவை ஆகும். காவிய அங்கங்களுக்கிடையே பரவிக்கிடக்கும் ஒளசித்யமே காவியத்தின் ஆன்மா என்று சேஷமேந்திரர் 8,9,20 ஆம் பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

உசிதம் ப்ராஹராசார்யா: ஸத்தசம் கிள யஷ்ய யத்

உசிதஸ்ய ச யோ பா4வஸ்ததௌ3சித்யம் ப்ரசண்தே (காரிகை.7)

எதற்கு எது பொருத்தமாக (தகுதியாக) அமைக்கிறதோ அதனை 'உசிதம்' (தகுதி) என்று சான்றோர் கூறுவர். அத்தகைய உசிதம் உடையதே ஒளசித்யமாக (தகுதிப்பாடு) விளங்குகிறது. அதாவது தொனியாக இருந்தாலும், இரசமாக இருந்தாலும், ஏனைய அணிகளாக இருந்தாலும் அவை எல்லாம் 'பொருத்தமுற' அமைந்தால்தான் ஒரு படைப்புச் சிறப்பாக அமையும். பெரும்பாலான சமஸ்கிருத அலங்கார அறிஞர்கள் இலக்கியப்படைப்பின் அடிப்படைக் கூறுகளில் முக்கியமானது ஒளசித்யம் என்று

¹⁸ S.K.De, 1961, *Introduction of Vakrotijivita*, p.99

கருதுகின்றனர். அதோடு சமஸ்கிருத இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களும் ஒளசித்யக் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருக்கின்றனர்.

காவியாலோசனம்

அபிநவகுப்தர் எழுதிய இந்நூல் கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டாகும். அபிநவகுப்தர் தொனியாலோகத்திற்கு 'லோசனம்' என்னும் விரிவுரையும் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு 'அபிநவ பாரதி' என்னும் உரை நூலையும் எழுதியுள்ளார். இவர் இலக்கியம் யாருக்காகப் படைக்கப்படுகிறது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியத்தை வகைப்படுத்துகிறார். ஒருவன் தன் மனைவிக்குச் சொல்வது கவிதை, நண்பனுக்குச் சொல்வது வரலாறு, குரு மாணவனுக்குச் சொல்வது வேதம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவரது கருத்தை மம்மடர், ஹேமசந்திரர், வித்தியநாதர் ஆகியோரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இரீதிகள் மூன்றும் உயர்ந்த, மென்மையான இசைப்பட்ட பொருண்மை உடையன, அவை குணங்களின் கூட்டிணைவால் விளையக் கூடியன என்கிறார்.

வாக்பட்டலங்காரம்

கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வாக்பட்டர் இயற்றிய இந்நூல் சூத்திர விருத்தி அமைப்பிலான இந்நூல் அனுஷ்டு யாப்பால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இது ஐந்து இயல்களையும், 260 செய்யுட்களையும் கொண்டுள்ளது. முதல் இயலில் காவிய வரையறை, காவியத்திற்கு மூலமாக அமையும் பிரதீபா குறித்த விளக்கம், கற்பனைக்குத் துணையாக அமையும் வியுத்தியு, அபிபாஷா பற்றிய விளக்கம், கவிதைக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை, கவிஞர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய மரபு ஆகியன குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது இயலில் கவிதை இயற்றப்படும் மொழி வடிவங்களான சமஸ்கிருதம்,

பிராகிருதம் பற்றிய விளக்கம், கவிதை வடிவம், யாப்பு சார்ந்த வடிவம், உரைநடை, செய்யுள், இவை இரண்டும் கலந்த நடை முதலானவற்றை விவரிக்கிறது. மூன்றாவது இயலில் பத்துக் குற்றம் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காவது இயலில் சித்திரம், வக்ரோத்தி, அனுப்ரசம், யமகம் என்னும் நான்கு சொல்லணிகள், 35 பொருளணிகள், வைதர்ப்பி, கௌட என்னும் இரண்டு நடை முதலானவை பற்றிக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. ஐந்தாவது இயலில் நவரசம், நாயக-நாயகி தொடர்புடைய தலைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு இந்நூல் கவிதை குறித்தச் செய்திகளை ஐந்து இயல்களாகப் பிரித்து விளக்கியுள்ளது.

காவியானுசாசனம்

காவியானுசாசனம் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் ஹேமசந்திரர். இவர் 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் காவியம் குறித்த செய்திகளை எட்டுப் பிரிவாகப் பிரித்து விளக்குகிறார். முதல் இயலில் கவிதையின் குறிக்கோள், பிரதீபா, வியுத்பதி, அப்பியாசாம் குறித்த விளக்கமும், சொல், பொருளின் இயல்புகள் குறித்தும் விளக்கியுள்ளார். இரண்டாம் இயலில் இரசம் மற்றும் அதன் துணை வகைகள் குறித்து விளக்குகிறார். மூன்றாவது இயலில் பதவாக்கியம், அர்த்தத்தில் அமையும் குற்றங்கள் குறித்தும் நான்காம் இயலில் குணங்கள் குறித்தும், ஐந்தாம் இயல் அனுப்பிராசம், யமகம், சித்திரம், சிலேடை, வக்ரோத்தி, புணருக்தவத்-அப்பியாசாம் ஆறு சொல்லணிகள் குறித்தும், ஆறாவது இயலில் உவமை, உத்பிரகேஷை, உருவகம் முதலான இருபத்தி ஒன்பது பொருளணிகள் குறித்தும், ஏழாவது இயலில் நாயகன்-நாயகி குறித்தும், எட்டாவது இயலில் கவிதையின் பிரிவுகளாகப் பிரகேஷ்யா, ஸ்ரவியா மற்றும் அதன் உட்பிரிவுகள் குறித்தும் விளக்கியுள்ளார்.

பிரதாபருத்திரிய சோபூஷணம்

18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வித்தியாநாதர் இயற்றிய இந்நூல் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. முதல் இயலான நாயகப் பிரகரணம் தலைவன்-தலைவிக்கு இடையேயான தொடர்பை விளக்குவதாய் உள்ளது. இரண்டாவது இயலான காவியப் பிரகரணம் காவியத்தின் பொது இயல்கள் காவியத்தைக் கட்டமைக்கும் கூறுகள் விருத்திகள், இரீதிக் கிடையிலான உறவு, கவிதையின் உடலாக விளங்கும் சொல், பொருள், ஆன்மாவாக விளங்கும் வியஞ்சியம், புற அணிகளான குணம், அணி, ஆன்மாவை அழகுபடுத்தும் இரீதி, தொனி வகைகள் ஆகியன குறித்துப் பேசுகின்றது. மூன்றாவது இயலான நாடகப் பிரகரணம் ரூபகம், நாடகப் புனைவை விளக்குவதோடு கதைப்பின்னலை ஐந்து சந்திகளாகப் பிரித்துத் தொடக்கம் (முகம்), வளர்ச்சி, பிரதிமுகம், உச்சம்(கருப்பம்), வீழ்ச்சி(விளைவு), முடிவு(துய்த்தல்) குறித்தும் விளக்குகிறது.

வித்தியாநாதரிடம் மம்மட்டரின் தாக்கம் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. எனினும் குணம் பற்றிக் கூறுகையில் போஜரையும், அணி பற்றிக் கூறுகையில் ருய்யக்கரையும் பின்பற்றுகிறார். இவரின் நூல் பெரும்பாலும் காவியபிரகாசத்தின் அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது. இருப்பினும் காவியப்பிரகரணத்தில் தொனியாலோகத்தையும், நாடகபிரகரணத்தில் தசரூபத்தையும், அலங்காரப் பிரகரணத்தில் அலங்கார சரஸ்வத்தையும் பின்பற்றுகிறார்.¹⁹

காவியவிருத்தி

இந்நூலின் ஆசிரியர் வித்தியாதரர். இவர் காலம் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். எட்டு இயல்களாக அமைந்துள்ள இந்நூல் முதல் இயலில் காவியம் எழுதும் புலவனின் தகுதி, காவிய நோக்கம், தொனி முதலானவை பற்றிப் பேசுகின்றது. இரண்டாவது

¹⁹ Sushil Kumau De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, p.237

இயலில் சொல், பொருளுக்கிடையேயான உறவு, அபிதா, இலக்ஷணா, வியஞ்சனா பற்றிக் கூறுகிறது. மூன்றாம் இயலில் தொனி வகைப்பாடு, இரசக் கோட்பாடு, எட்டு வகை குறிப்புப் பொருள் குறித்து விளக்குகிறது. நான்காவது இயலில் இரண்டாம் தரக் கவிதை (தொனிபூத வியஞ்சிய காவியம்) பற்றிக் கூறுகிறது. ஐந்தாவது இயலில் குணங்களை அணியிலிருந்து பிரித்து இரீதியோடு இணைத்துக் கூறப் பெற்றுள்ளது. ஆறாவது இயலில் குற்றங்கள் பற்றியும் ஏழு, எட்டாவது இயல்கள் சொல்லணி, பொருளணி பற்றியும் விளக்குகின்றது.

அலங்காரச் சர்வஸ்வம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் ருய்யகர். இவரின் காலம் கி.பி.12 நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் சூத்திரம் விருத்தியாலானது. நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ குறிப்புப் பொருளைக் கையாண்டுள்ள இவர் வெளிப்படையாய் தெரியும் பொருளுக்கு அழகு சேர்க்கக் கூடியது குறிப்புப் பொருளே என்கிறார். கவிஞனால் வலிந்து கூறப்படும் குறிப்புப் பொருள் கவிதையின் இரண்டாம் நிலையாகவே கருதப்படும். அதேசமயம் குறிப்புப்பொருள் இரசத்தை அனுபவிப்பதற்கு இன்றியமையாக் கூறாகவும் விளங்குகிறது என்கிறார். கவிதையின் மூன்று முக்கியக்கூறுகளாக ஆனந்தவர்த்தனர் கூறும் தொனி, தொனிபூத வியங்கியம், சித்திரக் காவியம் ஆகியவற்றை ருய்யகரும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

வக்ரோத்தி ஜீவிதம்

குந்தகர் வேகவதி கரையிலுள்ள மலபாரின் அரசராக இருந்துள்ளார். கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இவர் வளைத்துக் கோணலாகக் சொல்லப்படும் மொழியாடலே கவிதையின் உயிர் என்று நிறுவும் வகையில் வக்ரோத்தி ஜீவிதம் என்னும் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் நெடுங்காலம் அறியப்படாமல் இருந்தது. இதனை எஸ்.கே.டே பதிப்பித்துள்ளார். காரிகை, விருத்தி, உதாரணங்களுடன் நான்கு

இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. கவிஞனின் நோக்கம் இரசத்தை எழுப்புவதோ அல்லது பொருளை வெளிப்படையாகச் கூறுவதோடு நின்றுவிடாமல் வாசகனை ஈர்க்கும் வகையில் கவிதையை படைப்பதே முக்கியமாகக் கருதுகிறார். இவர் பாமகரைப் பின்பற்றி வக்ரோத்தியைக் குறிப்பிடுகிறார். வக்ரோத்தி வாசகனை ஈர்க்க கூடியதாகவும், கவிதைக்கு சுவையூட்ட கூடியதாகவும் இருக்கிறது. கவிதையின் சொல், பொருள் முதலியவற்றில் கற்பனை கலந்து இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால்தான் அது ஒரு படைப்பாக விளங்க முடியும் என்பதை ஓர் படைப்பாக்கக் கோட்பாடாகக் குந்தகர் வரையறுக்கிறார். அதுதான் சாதாரண மொழியிலிருந்து ஒரு கவிதைக்கான தகுதியைப் படைப்புக்கு வழங்குகிறது.²⁰ இயல்பாய் அமையும் சொற்களின் அமைப்பு முறையை மாற்றி அமைப்பது, மொழிப்பின்னலின் முழு அமைப்பு முறையை மாற்றி அமைப்பது, மொழிப் பின்னலின் முழு அமைப்பில் சிலவற்றைச் சேர்ப்பது போன்றவற்றின் மூலமே வக்ரோத்தி உருவாகிறது. ஒரு கவிஞனின் படைப்புப் கற்பனையிலிருந்து தோன்ற கூடிய கவிதை கலையின் எல்லா வடிவங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வகையான கொள்கைகளின் வழி வக்ரோத்தி கொள்கையைத் தோற்றுவித்தவர் குந்தகர். சில வேளைகளில் இது வக்ரோத்தியின் மற்றொரு பரிமாணமாகவும் கருதப்படுகிறது. குரோசின் வெளிப்பாட்டு உத்தியோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகவும் இக்கொள்கை உள்ளது.²¹ கவிதையைக் கட்டமைக்கும் சொல்லையும் பொருளையும் அழகு செய்வதாய் வக்ரோத்தி உள்ளது. கவிதையின் பாடுபொருள் எதுவாயினும் அதனை அழகுபடுத்துவதே அணியின் நோக்கம். அவ்வாறு கவிதைக்கு எவையெல்லாம் அழகூட்ட கூடியவையோ அவையெல்லாம் வக்ரோத்தியாகும். இந்நூலாசிரியர் வக்ரோத்தியை

²⁰ Sushil Kumar De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, pg.185-186

²¹ மேலது, ப.186

ஆறு வகையாகப் பகுத்துள்ளார். அவை:

- வர்ண விநயாஸ வக்ரதா
- பதபூர் வக்ரதா
- பிரத்திய வக்ரதா
- வாக்ய வக்ரதா
- பிரகரண வக்ரதா
- பிரபந்த வக்ரதா

இவற்றில் முதல் மூன்று வகை சொல்லணிகள் பற்றியும் நான்காவது வகையான வாக்ய வக்ரதா பொருளணிகள் பற்றியும் ஐந்தாவது பிரகரண வக்ரதா ஒரு கதையில் ஒரு கட்டத்தை, ஒரு திருப்பத்தை மாற்றி அமைத்துக் காவியம் இயற்றுவதைப் பற்றியும் ஆறாவதான பிரபந்த வக்ரதா ஒரு கதையில் ஒரு கட்டத்தை இயற்றுதல் பற்றியும் முழுக் கதையையே மாற்றி அமைக்கும் முறைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

காவியானுசாசனம்

வாக்பட்டரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் மொத்தம் ஐந்து பரிசேதங்களைக் கொண்டுள்ளது. கவிதையின் இலக்கணத்தை வரையறுக்கிறதே தவிர நாடகம் குறித்த வரையறைகள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இந்நூல் மூன்று குணம், மூன்று இரீதி குறித்த வரையறைகள், கவிதையில் அமையும் அணிகள் நாற்பது என்று முந்தைய இலக்கணிகள் வரையறுக்க, இவர் அவற்றை எழுபது அணிகளாக விரிவுபடுத்துகிறார்.

முதல் இயலில் காவியத்தின் பயன், ஏது, காவிய வகைகள்(கத்யம்,பத்யம்,மிஸ்ரம்), வியுத்தி, அபியாசாவின் துணையால் அமையும் கவிதைப் படைப்பு வகை (பிரதீபா), மகாகவியம், ஆக்கியாயிகா, கதா, சம்பூ, ரூபகம் ஆகியன வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது இயலில் பதம் சார்ந்த பதின்மூன்று குற்றங்களையும், வாக்கியம் சார்ந்து

பதினான்கு குற்றங்களையும், அர்த்தம் சார்ந்து பதினான்கு குற்றங்களையும் குறிப்பிடப்படுவதோடு, தண்டி, வாமனர் கூறிய பத்துக் குணங்களுள் மாதூரியம், ஓஜஸ், பிரசாதம் என்னும் மூன்று குணங்களையும் வைதர்ப்பி, கௌடீ, பாஞ்சாலி என்னும் மூன்று இரீதிகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன. மூன்றாம் இயலில் அறுபத்தி மூன்று பொருளணிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நான்காம் இயலில் சித்திரம், சிலேடை, அனுப்பிரசம், வக்ரோத்தி, யமகம், புணருத்தவத் ஆபாஷா என்னும் ஆறு சொல்லணிகளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாம் இயலில் ஒன்பது இரசங்கள், நாயக நாயகி குறித்த செய்திகள், குற்றங்கள், இரசம் குறித்த செய்திகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாகித்திய தர்ப்பணம்

விசுவநாதரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் கி.பி 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. இந்நூல் பத்துப் பரிசேதங்களில் அலங்காரச் சாத்திரம் பற்றிப் பேசுகிறது. உணர்ச்சியை ஆன்மாவாகக் கொண்ட வாக்கியம் தான் கவிதையாக உருவாகிறது²² என்னும் கருத்தை உடையவர் விசுவநாதர். கவிதையைத் தொனி, தொனிபூத வியஞ்சன காவியம் என இரண்டாக வகைப்படுத்துகிறார். தொனிபூத வியஞ்சனத்தில் வரக்கூடிய இரசம் துணை இரசம் அல்லது மூன்றாம் நிலை சித்திரமாகும். இங்கு இரசம் சொல், பொருள் என்னும் இருவகையில் வரும் என்றும் கவிதைக்கு முதன்மையானது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டாம் நிலை குணங்கள் இரசத்தைப் பொருள் அளவில் உணர்த்துகின்றன என்கிறார். கவிதையிலிருந்து இரசம் விலகினால் அது குற்றம் ஆகும். குணம், மாதூரியம், ஓஜஸ், பிரசாதம் முதலியன குறிப்பிட்ட எழுத்துக்களின் கூட்டிணைவால் உருவாகின்றன

²² Sushil Kumar De, 1923, *History of Sanskrit Poetics*, p.227

என்கிறார். மேலும், வியஞ்சனம் என்பது குறிப்புப் பொருளை மட்டுமே உணர்த்தாது. குறிப்பாக இரசத்தையும் அது புலப்படுத்தும் என்கிறார். ஆனந்தவர்தரைப் பின்பற்றி சொல், பொருள் அல்லது இரண்டின் அடிப்படையில் விளையக் கூடிய குறிப்புப் பொருளே இரசம் என்கிறார்.

ஏகாவளி

இந்நூலின் ஆசிரியர் வித்யாதரர். இவர் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் காவியப்பிரகாசத்தில் உள்ள நூல் அமைப்புப் போன்றே தன் நூலைப் படைத்துள்ளார். இந்நூலுக்கு மல்லிநாதர் உரை எழுதியதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நூலில் தொனி, குணம், குற்றம், சொல், பொருள், அணி முதலியானவை எட்டு இயல்களில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

சந்திரலோகம்

ஜெயதேவரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் கி.பி 14-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் மொத்தம் பத்து இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் பாமகர், தண்டி போன்றே உதாரணப் பாடல்களை அவரே படைத்துள்ளார். மம்மடரின் காவியப்பிரகாசத்தின் அமைப்புப் போன்றே இந்நூலை அமைத்துள்ளார். மம்மடர் 62 பொருளணியைப் பற்றிக் கூற ஜெயதேவர் இவற்றோடு 38 அணியைச் சேர்த்து மொத்தப் பொருளணிகள் 100 என்று வகைப்படுத்தி விளக்குகிறார்.

குவலயானந்தம்

அப்பைய தீட்சிதர் தமழகத்தின் ஆரணிக்கு அருகில் உள்ள அடையபலம் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். கி.பி 16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் சித்திரமீமாம்சை, குவலயானந்தம், விருத்தி வாத்திசம் என்ற மூன்று நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவற்றில் குவலயானந்தம் என்பது ஜெயதேவரின் சந்திரலோகத்தை அடியொற்றியுள்ளது. அணி

இலக்கண நூல்களில் அதிக எண்ணிக்கையிலான அணிகளைக் கூறும் நூலாக இந்நூல் உள்ளது. இந்நூல் 120 அணிகளைக் குறிப்பிடுகிறது. உவமையின் பல்வேறு வடிவங்கள்தான் பிற அணிகள் என்கிறார். விருத்தி வாத்திகம் என்னும் நூல் விசுவேசுவரரின் அலங்கார கௌஸ்துபத்தை அடியொற்றியுள்ளது. மூன்று இயல்களாலான இந்நூல் விளக்க உரைபோல் அமந்துள்ளது. முதல் இயல் அபிதா குறித்தும் இரண்டாம் இயல் இலட்சணா குறித்தும் மூன்றாவது இயல் வியஞ்சானவின் தேவை குறித்தும் விவரித்துள்ளன.

அலங்காரச் சேகரம்

கேசவமிஸ்ரா கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இந்நூல் எட்டு இயல்களாலானது. முதல் இயல் பிரதீபா, மூன்று இரீதிகள், நான்கு உத்திகள், மூன்று விருத்திகள் ஆகியவற்றை விளக்குகிறது. இரண்டாம் இயல் தோஷ இரத்தினம் இதில் சொல், பொருள் எட்டு குற்றம், வாக்கியக் குற்றம் பன்னிரண்டு என்று குற்றங்களை எடுத்துரைக்கிறது. மூன்றாம் இயல் குண இரத்தினம் இதில் ஐந்து குணங்கள் (சாமக்ஷிபதாத்வம், உதாரத்வம், பிரசாதம், உத்தி, சமாதி) நான்கு பொருட் குணங்கள் (பாவகத்வம், சுஷாபதத்வம், பரியாயோக்தி, சுதர்மிதா) சில குற்றங்கள் குணங்கள் மாறும் தன்மை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. நான்காம் இயல் அலங்கார இரத்தினம், இது எட்டு வகையான சொல்லதிகாரம் (சித்திரம், வக்ரோத்தி, அநுப்பிராசம், கூடா, சிலேடை, பிரகேளிகை, யமகம், பிரஸ்நூட்டாரா) பதினான்கு பொருளணிகள் (உபமம், ரூபகம், உத்பிரசஷம், சமசோக்தி, அபநுதி, சமாகிதி, சுபாவா, விரோதம், சாரா, தீபகம், சகோத்தி, அந்நிய தேசத்துவம், விசேஷோக்தி, விபாவனம்) முதலியன பற்றிப் பேசுகின்றது. ஐந்தாம் இயல் (வர்ணக இரத்தினம்) உவமானங்கள், அழகு, பெண் வருணனை, ஒன்பது இரசம்,

நாயக நாயகி, வகைகள் பல்வேறு பாவங்கள் ஒவ்வொரு இரசத்திற்கும் பொருத்தமான எழுத்துகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

இரசகங்காதரம்

ஜெகந்நாதரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இரசகங்காதரம் இரண்டு இயல்களைக் கொண்டது. இவர் காவியத்தை உயர்தமோத்தமம், உத்தமம், மத்தியமம், உபயம் என்று வகைப்படுத்துகிறார். குணம் பற்றி விளக்கும் போது இரசம், பாவம் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொள்கிறார். தொனியைச் சமயோக, விப்ரயோக என்று வகைப்படுத்துவதோடு அபிதா, இலக்ஷணம் பற்றியும் விளக்குகிறார். அது மட்டுமல்லாமல் உவமை முதலாக எழுபது அணிகளையும் இந்நூலில் விளக்கிச் செல்கிறார்.

சமஸ்கிருத அணியிலக்கணிகள் நூலின் உட்பிரிவான அதிகாரத்தைக் குறிக்க பயன்படுத்தும் பல்வேறு வகையான சொற்கள்:

- ☞ பரதர் – அத்யாயம்
- ☞ பாமகர், தண்டி – பரிசேதம்
- ☞ உத்பட்டர் – வர்கம்
- ☞ ஆனந்தவர்த்தனர் – உத்யோதம்
- ☞ குந்தகர் – உமேஷம்
- ☞ தனஞ்செழியர் – பிரகாசம்
- ☞ மகிமபட்டார் – விமர்சனம்
- ☞ மம்மடர் – உல்லாசம்
- ☞ ஜெயதேவர் – மயூகம்
- ☞ ஜெகந்நாதர் – ஆநந்

சமஸ்கிருத அணியிலக்கண நூல்கள்

வ. எண்	நூல் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்	காலம்
1.	நாட்டியசாஸ்திரம் (நாட்யशास्त्र)	பரதர் (भरत)	கி.மு.2
2.	அக்கினிபுராணம் (अग्निपुराण)	-	கி.மு.5
3.	காவியாலங்கரம் (काव्यालंकार)	பாமகர் (भामह)	கி.பி.6
4.	காவியாதர்சம் (काव्यादर्श)	தண்டி (दण्डी)	கி.பி.7
5.	காவியாலங்காரசங்கிரகம் (काव्यालंकारसंग्रह)	உத்பட்டர் (उद्भट)	கி.பி.8
6.	காவியலங்கார சூத்திரவிருத்தி (काव्यालंकारसूत्र)	வாமனர் (वामन)	கி.பி.8
7.	காவியலங்காரம் (काव्यालंकार)	உருத்திரர் (रुद्र)	கி.பி.9
8.	தொனியாலோகம் (ध्वन्यालोक)	ஆனந்தவர்த்தனர் (अभिनवगुप्त)	கி.பி.9
9.	காவியமீமாம்சம் (काव्यमीमांसा)	இராஜசேகரர் (राजशेखर)	கி.பி.9
10.	அபிதாவிருத்தி மாத்திரிகா (अभिधावृत्तिमातृका)	முகுலாபட்டா (मुकुलभट्ट)	கி.பி.9
11.	காவியகௌதுகா (काव्यकौतुक)	பட்டதோடா (भट्टतोत)	கி.பி.9
12.	ஹிருதய்தர்ப்பணம் (हृदयदर्पण)	பட்டநாயகர் (भट्टनायक)	கி.பி.10
13.	வக்ரோத்திஜீவிதம் (वक्रोत्तिजीवित)	குண்டகர் (कुंतक)	கி.பி.11
14.	தசரூபம் (दशरूप)	தனஞ்செயர் (धनञ्जय)	கி.பி.11
15.	வியக்தி விவேகம் (वियक्तिविवेक)	மகிமபட்டா (महिमभट्ट)	கி.பி.11
16.	சரஸ்வதி கந்தபுராணம் (सरस्वतीकण्ठाभरण)	போஜர் (भोज)	கி.பி.11
17.	அவுசித்திய விசாரசர்ச்சை (औचित्यविचारचर्या)	சேமேந்திரர் (क्षेमेन्द्र)	கி.பி.11
18.	காவியபிரகாசம் (काव्यप्रकाश)	மம்மடர் (मम्मट)	கி.பி.11
19.	அலங்காரசரஸ்வம் (अलंकारसर्वस्व)	ரூய்யகா (रुय्यक)	கி.பி.12
20.	வாக்பட்டலங்காரம் (वाग्भटालंकार)	வாக்பட்டா (वाग्भट)	கி.பி.12
21.	காவியானுசாசனா	ஹேமசந்தரர்	கி.பி.13

22.	சந்திரலோகம் (चंद्रलोक)	ஜெயதேவன் (जयदेव)	கி.பி.13
23.	ஏகாவலி (एकावली)	வித்யாதரர் (विद्यातरु)	கி.பி.14
24.	காவியானுசாசனம் (काव्यानुशासन)	வாக்பட்டா (वाग्भट)	கி.பி. 14
25.	சாகித்யதர்பணம் (साहित्यदर्पण)	விஸ்வநாதர் (विश्वनाथ)	கி.பி.14
26.	சித்திரமீமாம்சம்	அப்பையதீட்சிதர்(अप्पय्यदीक्षित)	கி.பி.16
27.	ரசகங்காதரம் (रसगङ्गाधर)	ஜெகன்நாதர் (जगन्नाथ)	கி.பி.17

பின்னிணைப்பு - 2

சமஸ்கிருதம் - தமிழ் அணிபெயர்கள்

விசாகப்பெருமாள் அய்யர் இயற்றிய அணியிலக்கணம் என்ற நூலையும் கி.காவேரி பதிப்பித்த குவலயானந்தம் என்ற நூலையும் பின்பற்றி பின்வரும் அட்டவணை தயாரிக்கப் பெற்றுள்ளது. மேலும், சமஸ்கிருத அணிப் பெயர்கள், ஆங்கிலப் பெயர்கள் காவியப்பிரகாசத்திற்கு உரை எழுதிய கஜேந்தர கட்கர் நூலிருந்து எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன.

வ. எண்	சமஸ்கிருத அணி பெயர்கள்	ஒலிபெயர்ப்பு	ஆங்கில பெயர்கள்	தமிழ் அணி பெயர்கள்
1	उपमा	உபமா	Simile	உவமை
2	अनन्वयः	அனன்வய:	Comparison absolute	இயைபின்மையணி
3	उपमेयोपमा	உபமேயோபமா	Reciprocal comparison	இதரவிதர உவமை
4	उत्प्रेक्षा	உத்ப்ரேக்ஷா	Poetic fancy	தற்குறிப்பேற்றணி
5	ससंदेहः	ஸந்தேஹ:	Doubtful	ஐயவணி
6	रूपकम्	ரூபகம்	Metaphor	உருவகம்
7	अपह्नृतिः	அபஹ்நுதி:	Concealment	அவனுதி (ஒழிப்பணி)
8	श्लेषः	சிலேஷ:	Paronomasia	பல்பொருட் சொற்றொடரணி
9	समासोक्तिः	ஸமாசோக்தி:	Modal metaphor	ஒட்டணி (சுருக்கச்சொல்லணி)
10	निदर्शना	நிதர்சனா	Illustration	காட்சியணி
11	अप्रस्तुतप्रशंसा	அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா	Indirect description	மாறுபடு புகழ்நிலை (தெரிவில் புகழ்ச்சியணி)
12	अतिशयोक्तिः	அதிசயோக்தி:	Hyperbole	உயர்வுநவிற்சியணி
13	प्रतिवस्तूपमा	பிரதிவஸ்தூபமா	Typical comparison	மறுபொருளுவமை (எதிர் பொருளுவமை)
14	ष्टान्तः	திருஷ்டாந்த:	Exemplification	எடுத்துக்காட்டு உவமையணி

15	दीपकम्	தீபகம்	Illuminator	தீவகம்
16	मालादीपकम्	மாலாதீபகம்	Serial illuminator	மாலை விளக்கணி
17	तुल्ययोगिता	துல்யயோகிதா	Equal pairing	ஒப்புமைக்கூட்டம்
18	व्यतिरेकः	வ்யதிரேக:	Dissimilitude	வேற்றுமையணி
19	आक्षेपः	ஆசேஷப:	Hint	எதிர்மறையணி
20	विभावना	விபாவனா	Peculiar causation	பிறிதாராய்ச்சியணி
21	विशेषोक्तिः	விசோஷோக்தி:	Peculiar allegation	விசேடம் (சிறப்பு நிலை)
22	यथासंख्यम्	யதாஸங்க்யம்	Symmetrical	நிரல் நிறையணி
23	अर्थान्तरन्यास	அர்தாந்தரந்யாஸ:	Transition	வேற்றுபொருள் வைப்பணி
24	विरोधः	விரோத:	Contradiction	முரண் அணி
25	स्वभावोक्तिः	ஸ்வபாவோக்தி:	Natural description	தன்மையணி
26	व्याजस्तुतिः	வ்யாஜஸ்துதி:	Dissembling	புகழாப் புகழ்ச்சி (வஞ்சப் புகழ்ச்சி)
27	सहोक्तिः	ஸஹோக்தி:	Connected description	புணர்நிலை (உடன் நவற்சி)
28	विनोक्तिः	வினோக்தி:	Private description	இன்மை நவற்சியணி
29	परिवृत्तिः	பரிவ்ருத்தி:	Exchange	மாற்றுநிலையணி
30	भाविकम्	பாவிசம்	Visualization	நிகழ்வின்வற்சியணி (பாவிசம்)
31	काव्यलिङ्गम्	காவ்யலிங்கம்	Poetic reason	தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறியணி
32	पर्यायोक्तम्	பர்யாயோக்தம்	Periphrasis	பிறதினவற்சியணி
33	उदात्तम्	உதாத்தம்	Exalted	வீறுகோளணி
34	समुच्चयः	ஸமுச்சய:	Concatenation	கூட்டவணி
35	पर्यायः	பர்யாய:	Sequence	முறையிற்படர்ச்சியணி
36	अनुमानम्	அனுமானம்	Inference	அனுமானம்
37	परिकरः	பரிகர:	Insinuation	கருத்துடையணி
38	व्याजोक्तिः	வ்யாஜோக்தி:	Artful assertion	வஞ்சநவற்சியணி
39	परिसंख्या	பரிஸங்க்யா	Exclusion	ஒழித்துக்காட்டணி
40	कारणमाला	காரணமாலா	Spring of causes	காரண மாலையணி

41	अन्योन्यम्	அன்யோன்யம்	Reciprocal	ஒன்றுகொன்றுதவிய ணி
42	उत्तरम्	உத்தரம்	Answer	இறையணி
43	शूक्ष्मम्	சூக்ஷ்மம்	Subtle	நுட்பணி
44	सारः	ஸார:	Climax	மேன் மேலுயர்ச்சியணி
45	असंगतिः	அஸங்கதி:	Disconnection	தொடர் பின்மையணி
46	समाधिः	ஸமாதி:	Convenience	எளிதின் முடியணி
47	समम्	சமம்	Compatible	தகுதியணி
48	विषमः	விஷம:	Incongruous	தகுதியின்மையணி
49	अधिकम्	அதிகம்	Exceeding	பெருமையணி
50	प्रत्यनीकम्	ப்ரத்யனீகம்	Hostile	விறல்கோளணி
51	मीलितम्	மீலிதம்	Obscured	மறைவணி
52	एकावली	ஏகாவலி	Necklace	ஒற்றை மணி மாலையணி
53	स्मरणम्	ஸ்மரணம்	Reminiscence	ஞாபகணி
54	भ्रान्तिमान्	ப்ராந்திமான்	Illusion	மயக்கணி
55	प्रतीपम्	ப்ரதீபம்	Converse	எதிர்நிலையணி
56	सामान्यम्	ஸாமான்யம்	Identification	பொதுமையணி
57	विशेषः	விசேஷ:	Extraordinary	சிறப்பணி
58	तद्गुणः	தத்குண:	Quality borrowing	பிறிதின் குணம் பெறளணி
59	अतद्गुणः	அதத்குண:	Non-borrowing of quality	பிறிதின் குணம் பெறாமையணி
60	व्याधातः	வ்யாகாத:	Frustration	மற்றதற்காக்கயணி
61	संसृष्टि	ஸம்ஸ்ருஷ்டி:	Collocation of commixture	சேர்வையணி
62	संकरः	ஸங்கர:	Commixture	கலவையணி

பின்னிணைப்பு - 3

காவியப்பிரகாசம், காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில்

இடம்பெற்றுள்ள அணிகள்: ஓர் ஒப்பீடு

கஜேந்திர கட்கரின் காவியப்பிரகாச உரையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சமஸ்கிருத அணிகளின் பட்டியல்.

வ.எண்	காவியாபிரகாசம்	காவியாதர்சம்	தண்டியலங்காரம்
1	உவமை	✓	✓
2	இயைபின்மையணி	-	✓ உவமையின் ஒருவகையாகக் கூறுதல்
3	இதரவிதர உவமை	-	✓ உவமையின் ஒருவகையாகக் கூறுதல்
4	தற்குறிப்பேற்றணி	✓	✓
5	ஐயவணி	-	✓ உவமையின் ஒருவகையாகக் கூறுதல்
6	உருவகம்	✓	✓
7	ஒழிப்பணி(அவனுதி)	✓	✓
8	பல்பொருட் சொற்றொடரணி	✓	✓
9	ஒட்டணி (சுருக்கச்சொல்லணி)	✓	✓
10	காட்சியணி	✓	✓
11	மாறுபடு புகழ்நிலை (தெரிவில் புகழ்ச்சியணி)	✓	✓
12	உயர்வு நவீர்சியணி	✓	✓
13	மறுபொருளுவமை (எதிர் பொருளுவமை)	-	-
14	எடுத்துக்காட்டு உவமையணி	-	✓ உவமையின் ஒருவகையாகக் கூறுதல்

15	தீவகம்	✓	✓
16	மாலைவிளக்கணி	-	-
17	ஒப்புமைக்கூட்டம்	✓	✓
18	வேற்றுமையணி	✓	✓
19	எதிர்மறையணி	✓	-
20	பிறிதாராய்ச்சியணி	✓	✓
21	விசேடம் (சிறப்பு நிலை)	✓	✓
22	நிரல் நிறையணி	✓	✓
23	வேற்றுபொருள் வைப்பணி	✓	✓
24	முரண் அணி	✓	✓
25	தன்மையணி	✓	✓
26	புகழாப் புகழ்ச்சி(வஞ்சப் புகழ்ச்சி)	✓	✓
27	புணர்நிலை (உடன் நவிற்கி)	✓	✓
28	இன்மை நவிற்கியணி	-	-
29	மாற்றுநிலையணி	✓	✓
30	நிகழ்வின்விற்கியணி(பாவிசம்)	✓	✓
31	தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறியணி	-	-
32	பிறதினவிற்கியணி	-	-
33	வீறுகோளணி	✓	✓
34	கூட்டவணி	-	-
35	முறையிற்படர்ச்சியணி	-	✓
36	அனுமானம்	-	-
37	கருத்துடையணி	-	-
38	வஞ்சநவிற்கியணி	✓	✓
39	ஒழித்துக்காட்டணி	-	-
40	காரண மாலையணி	-	-
41	ஒன்றுகொன்றுதவியணி	-	-
42	இறையணி	-	-
43	நுட்பணி	✓	✓
44	மேன் மேலுயர்ச்சியணி	-	-

45	தொடர் பின்மையணி	-	-
46	எளிதின் முடியணி	-	-
47	தகுதியணி	-	-
48	தகுதியின்மையணி	-	-
49	பெருமையணி	-	-
50	விறல்கோளணி	-	-
51	மறைவணி	-	-
52	ஒற்றை மணி மாலையணி	-	-
53	ஞாபகணி	-	-
54	மயக்கணி	-	-
55	எதிர்நிலையணி	-	-
56	பொதுமையணி	-	-
57	சிறப்பணி	-	-
58	பிறிதின் குணம் பெறலணி	-	-
59	பிறிதின் குணம் பெறாமையணி	-	-
60	மற்றதற் காக்கயணி	-	-
61	கூட்டவணி	✓	✓
62	கலவையணி	-	-

❁ காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 62 அணிகளுள் 28 அணிகள் காவியாதர்சத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இடம்பெறாத அணிகளாக பின்வருவிலக்கணி(ஆவ்ருத்தி), சுவையணி (ரஸவத்), கருத்தணி(பரியாயோக்தா), சேர்க்கையணி(ஸமாஹித), வன்மையணி(ஊர்ஜஸ்வி), வாழ்த்தணி(ஆசி), ஹேது, கிரமம், சங்கீரணம் முதலான அணிகள் உள்ளன.

❁ தண்டியலங்காரத்தில் உள்ள 35 அணிகளுள் 30 அணிகள் காவியப்பிரகாசத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவற்றில் 4 அணி உவமையின் வகையாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. இரு நூல்களிலும் இடம்பெறாத அணிகளாகப் பின்வருநிலை அணி, முன்னவிலக்கு, ஏது, ஆர்வமொழி, சுவையணி, தன்மேம்பாட்டுரை,சமாயித, வாழ்த்து, சங்கீரண அணி முதலான அணிகள் உள்ளன.

பின்னிணைப்பு - 4

காவியாதர்சம், காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்:

அணி உள்வகை ஒப்பீடு

இரா. அறவேந்தன் தமிழ் அணி இலக்கண மரபும் இலக்கண மறுவாசிப்பும் என்ற நூலில் காவியாதர்சம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள அணி உள்வகையினை ஒப்பீடு செய்துள்ளார். அவரைப் பின்பற்றி காவியப்பிரகாசம், காவியாதர்சம், தண்டியலங்காரம் ஆகியவற்றின் அணி உள்வகை இங்கு ஒப்பீடு செய்யப்படுகிறது.

வ.எண்	அணி பெயர்கள்	காவியாதர்சம்	காவியப்பிரகாசம்	தண்டியலங்காரம்
1	உவமை	விரி,தொகை,இதரவிதரம், நியமம்அநியம்,உம்மை, அதிசியம்,அற்புதம், மயக்கம்,ஐயம், சிலேடை, புகழ்,விரோதம்,உண்மை, உயர்வு,அபூதம்,பலவியல், விக்ரியம்,கோவை, இன்சொல்,வாக்கியம், எதிர்பொருள்,கூடவுவமை, ஒப்புமைக்கூட்டம்,ஏது, நிந்தை,துணிவு,விபரீதம், விலக்கு,இயம்,தற்குறிப் பேற்றம்,புதல்வேட்கை, சந்தானம்.(32)	1.பூர்ணா: (6) வாக்யகாச்ரௌதி,ஸ மாஸகாச்ரௌதி, தத்திதகாச்ரௌதி, வாக்யகாஆர்தி,ஸமாச ஸகா ஆர்தி, தத்திதகா ஆர்தி, 2.லூப்தா: (19) தர்ம லூப்தா(5) தர்மலூப்தா வாக்ய காச்ரௌதி,தர்ம லூப்தா வாக்யகா ஆர்தி, தர்ம லூப்தா ஸமாஸகாச்ரௌதி, தர்ம லூப்தா ஸமாசஸகா ஆர்தி, தர்ம லூப்தா தத்திதகா	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்

			<p>ஆர்தி, உபமான லுப்தா(2) உபமான லுப்தா வாக்யகா ஆர்தி, உபமான லுப்தா ஸமாஸகா ஆர்தி, வாதிலுப்தா(6) ஸமாஸகா,கர்மக்யஜ் யா,ஆதாரக்யஜ்கா, க்யங்கா, கர்மணமுல்கா, கர்த்ருணமுல்கா, தர்ம வாதிலுப்தா(2) க்விப்கா, ஸமாஸகா தர்ம உபமான லுப்தா (2) ஸமாஸகா ஆர்தி, வாக்யகா ஆர்தி. வாகுஉபமேயலுப்தா(1) க்யஜ்கா, வாதிதர்ம உபமான லுப்தா(1) ஸமாஸகா. (24)</p>	
2	இயைபின்மைய ணி		-	
3	இதரவிதர உவமை		-	
4	தற்குறிப்பேற்ற ணி	இயங்கு பொருள்,இயங்காப்	-	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள்

		பொருள்		அனைத்தும்
5	ஐயவணி		உபமானம்,உபமேயம் இரண்டும் வெளிப்படுத்துவது, வெளிப்படுத்தாது என்று வருவது. இவை உபமானம் விசேச குணம் குறிப்பது, உபமேயம் விசேச குணம் குறிப்பது, சுத்தம்(3)	
6	உருவகம்	தொகை,விரி,தொகைவிரி, முற்று,அவயவம்,அவயவி, ஏகாங்கம்,இயைபு, இயைபிலி,ஏது, சிலேடை,உவமை, வேற்றுமை,விலக்கு, சமாதானம்,அநேகங்கம், வியநிலைசிறப்பு,விருத்தம் (19)	விஷயம்,ஏகதேச விவர்த்தி, கேவல நிரவியம், மாலா நிரவயம், மாலா சிலுஷ்டம், மாலா ஆசிலுஷ்டம், மாலாருபம், அமாலா ருபம் (8)	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்
7	அவனுதி (ஒழிப்பணி)	வகை இல்லை குணம், செல்வம் விளக்கப்பெறுதல்	உபமானத்தைச் சிறப்பித்து உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுவது,உபமேயத் தை ஒழித்து காரணம் கூறி ஒழித்துக் கூறுவது, இரண்டும் கலந்து வருவது(3)	குணம்,பொருள், சிறப்பு,சிலேடை இவை பெருந்தேவனரா ல் விளக்கப்பெறுத ல்
8	பல்பொருட்	ஒருவினை,பலவினை,	சொல்,பொருள்(2)	காவியாதர்சக்

	சொற்றொடரணி	முரன்வினை,நியமம், அநியமம்,அவிரோதம், விரோதம்,செம்மொழி, பிரிமொழி (9)		கருத்தே
9	ஒட்டணி சுருக்கச்சொல்லணி			
10	காட்சியணி	வகை இல்லை. நன்மை,தீமை என்று விளக்குதல்	பதார்த்தவிர்த்தி, அர்த்தவிர்த்தி (2)	-
11	மாறுபடு புகழ்நிலை		காரியத்தனால் காரணத்தை அறிதல்,காரணத்தினால் காரியத்தை அறிதல்,பொது சிறப்பினால் சிறப்புத் தன்மை அறிதல், சிறப்பினால் சிறப்பை அறிதல், துல்ய துல்யஷ்ய.(5)	
12	உயர்வு நவீரசியணி	ஐயம், துணிவு, ஆசிரயாதிக்ய(3)	உருவகவுயர்வுநவீரசி, பொருள் மீண்டும் வந்து வேறு பொருள் தருவது,பொருளை ஏற்றுக் கொள்ளுதல், முறையிலுயர்வு நவீரசி (4)	பொருள்,குணம், தொழில்,ஐயம்,து ணிவு,திரிபு (6)
13	மறுபொரு ளுவமை (எதிர் பொருளுவமை)	-	-	-

14	எடுத்துக்காட்டு உவமையணி	-	-	-
15	தீவகம்	முதல்:சாதி,கிரியை, குணம்,பொருள் இடை: சாதி,கிரியை கடை:சாதி,கிரியை, மாலதிபகம், சிஷ்டார்த தீபகம்	க்ரியாதிதீபகம், காரணதீபகம், க்ரியாதீபகம்,குண தீபகம் ப்ரக்ருதக்ரியாருபம், அப்ரக்ருதக்ரியாருபம், ப்ரக்ருதா ப்ரக்ருதக்ரியா	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும். நடுப்பொருள், நடுக்குணம், அந்தப் பொருள்,அந்தக் குணம் ஆகியனவும் கூடுதலாக இடம் பெற்றுள்ளது.
16	மாலை விளக்கணி	-	பண்பு,செயல்.(2)	-
17	ஒப்புமைக்கூட்ட ம்	வகை இல்லை.புகழ்தல்,பழித்தல்	புகழ்வது(செயல்,குண ம்), பழிப்பது(செயல்,குண ம்).(2)	-
18	வேற்றுமையணி	ஒருமை,இருமை,சிலேடை, உயர்வு,ஏது,சாதி,ப்ரதியாச தி ரசுஷ்யம்குறிப்பு	-	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்.கூடு தலாக பொருள் இடம் பெறல்.
19	எதிர்மறையணி	-	-	-
20	பிறிதாராய்ச்சிய ணி	இயல்பு,குறிப்பு,காரணம்(3)	-	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்
21	விசேடம் (சிறப்பு நிலை)	வடை இல்லை. குணம்,சாதி,தொழில், பொருள், உறுப்பு(5)	காரணம் மறைமுகமாக வருவது, காரணம்	காவியாதர்சக் கருத்தே

			வெளிப்படையாக வருவது, இரண்டும் கலந்து வருவது. (3)	
22	நிரல் நிறையணி	பொருளை நிரநிறுத்தி பொருள் விளக்குதல்		நிரலே நிறுத்திப் பொருள் விளக்குதல், நேரே பொருள் விளக்குதல் (2)
23	வேற்றுபொருள் வைப்பணி	முழுவதும் சேரல், ஒருவழிச் சேரல், சிலேடை, விரோதம், கூடவியற்கை, கூடுமியற்கை, இருமையியற்கை, விபரீதம் (8)	ஒற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை, வேற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை. (2)	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்
24	முரண் அணி	வகை இல்லை. குணம், கிரியை, அவயவம் என்று விளக்கப்பெறுதல்	சாதி, குணம், தொழில், பொருள் என்று விளக்கப் பெறுதல்.	சொல், பொருள், சிலேடை
25	தன்மையணி	சாதி, குணம், பொருள், தொழில்	சாதி, குணம், தொழில், பொருள் என்று விளக்கப் பெறுதல்.	காவியாதர்ச வகைப்பாடு அனைத்தும்
26	புகழாப் புகழ்ச்சி (வஞ்சப் புகழ்ச்சி)	-	-	-
27	புணர்நிலை (உடன் நவற்சி)	-	-	-
28	இன்மை நவற்சியணி	-	உயர்வு, தாழ்வு என்று விளக்குதல்.	-
29	மாற்றுநிலையணி	-	-	-
30	நிகழ்வினவற்சியணி	-	-	-

	(பாவிசம்)			
31	தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறியணி	-	வாக்கியம்,பதம், இரண்டும் கலந்தவை.	
32	பிறதினவிற்கியணி	-	-	-
33	வீறுகோளணி	வகை இல்லை. குணம், செல்வம்-விளக்கப்பெறுதல்	குறிப்புப் பொருள் வைத்து விளக்குதல்.	செல்வம் உண்மை வைத்து விளக்குதல்
34	கூட்டவணி	-	-	
35	முறையிற்படர்ச்சியணி	-	-	-
36	அனுமானம்	-	-	
37	கருத்துடையணி	-	-	
38	வஞ்சநவிற்கியணி	நன்மை,தீமை,புகழ்வது, போலப் பழித்தல்,பழித்தல் போலப் புகழ்தல் விளக்கப் பெறுதல்.	-	காவியாதர்சக் கருத்தே
39	ஒழித்துக்காட்டணி	-	பிரதியமான நவ்யாபோகமான, வாச்யவ்யோபோகமான, அப்ரசியூர்விகா பிரதியமான நவ்யாபோகமான, அப்ரசியூர்விகா வாச்யவ்யோபோகமான.(4)	-
40	காரண மாலையணி	-	-	-
41	ஒன்றுகொன்றுத	-	-	-

	வியணி			
42	இறையணி	-	வியப்பு,மறைப்பு(2)	-
43	நுட்பணி	குறிப்பு,தொழில்,விளக்கப் பெறுதல்.	-	காவியாதர்சக் கருத்தே
44	மேன் மேலுயர்ச்சிய ணி	-	-	-
45	தொடர் பின்மையணி	-	-	-
46	எளிதின் முடியணி	-	-	-
47	தகுதியணி	-	-	-
48	தகுதியின்மைய ணி	-	-	
49	பெருமையணி	-	-	-
50	விறல்கோளணி	-	-	-
51	மறைவணி	-	-	-
52	ஒற்றை மணி மாலையணி	-	காரணம் முன்னாக வருவது, பின்னாக வருவது.	-
53	ஞாபகணி	-	-	-
54	மயக்கணி	-	-	-
55	எதிர்நிலையணி	-	-	-
56	பொதுமையணி	-	-	-
57	சிறப்பணி	-	குறிப்பு நிலை,சிறப்பு நிலை என்று விளக்குதல்	-
58	பிறிதின் குணம் பெறளணி	-	-	-
59	பிறிதின் குணம் பெறாமையணி	-	-	-
60	மற்றதற்காக்கய	-	-	-

	ணி			
61	சேர்வையணி	-	சொல்,பொருள்,சொற் பொருள்(3)	-
62	கலவையணி	-	-	-

பின்னிணைப்பு - 5

காவியப்பிரகாசத்தில் இடம் பெறாத அணி உள்வகை ஒப்பீடு

வ.எண்	அணி பெயர்கள்	காவியாதர்சம்,	தண்டியலங்காரம்
1.	பின்வரு நிலையணி	சொல்,பொருள், சொற்பொருள்	காவியாதர்சக் கருத்து முழுதும் இடம் பெறல்,உவமையுடனும் வருதல்.
2.	முன்னவிளக்கு	இறந்தகாலம்,எதிர்காலம், நிகழ்காலம்,குணம், பொருள், காரணம்,காரியம், உடன்பாடு, தலைமை,இழிச்சி, வாழ்த்து, துணைசெயல்,முயற்ச்சி,பர வசம்.உபாயம்,வெகுளி,இர ங்கல்,சிலேடை,கையறல், ஐயம்,பிறபொருள்வைப்பு, ஏது,மயக்கம்.	காவியாதர்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மயக்கம் தவிர ஏனைய அனைத்தும் இடம் பெறல்.
3.	ஏது	கரக,அபாவசாதன, நிர்வர்த்தியம், விக்காரியம்,பிராம்யம், ஞாபக, அபாவம், அழிவுபாட்டாபவம், அன்யோன், அபாவம், இல்லாமையினது இன்மை,	காவியதர்ச வகைப்பாடுகளில் நிர்வர்த்தியம், விக்காரியம், பிராம்பியம், தூரக்காரிய, ஒருங்குடன் தோற்றம், காரணம் முந்தாறுங்காரிய நிலை ஆகியவை விடுபட்டுள்ளன.

		சித்திர, தூரக்காரிய, ஒருங்குடன் தோற்றம்,காரணம் முந்துருங்காரிய நிலை, யுத்தகாரி,ஆயுத்த காரி	
4.	ஆர்வமொழி	சொல்பவர் மட்டும் மகிழ்தல்,கேட்பவரும் மகிழ்தல்	-
5.	சுவையணி	சாந்தம் தவிர்த்த எட்டு சுவை	காவியாதர்ச வகைப்பாடுகள் அனைத்தும்
6.	கருத்தணி	-	-
7.	வன்மையணி	-	-
8.	வாழ்த்து அணி	-	-
9.	சங்கீரண அணி	வகை இல்லை. பல அணி விரவி வருதல், முதன்மை அணி ஒன்றும் துணை அணி பலவும் வருதல், சமதன்மையுடன் வருதல் என்று விளக்குதல்.	முதன்மை அணி ஒன்றும் துணை அணி பலவும் சம தன்மையுடன் வருதல்.

பின்னிணைப்பு - 6

காவியப்பிரகாசம், தண்டியலங்காரம்: அணி விளக்க முறை ஒப்பீடு

ஒற்றுமை	வேற்றுமை
தன்மை,உருவகம்,தீபகம்,வேற்றுமையணி, விபாவனை,ஒட்டணி,தற்குறிப்பேற்றணி, நுட்பணி,நிரல்நிறை,பரியாயம்,சமாயிதம், உதாத்தம்,சிலேடை,ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம்,மாறுபாடு புகழ்நிலை,புகழாப் புகழ்ச்சி,புணர்நிலை,பரிவருத்தனை, பாவிகம்.(20)	உவமை, வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி,அதிசய அணி, விசேடம்,காட்சியணி,ஒழிப்பணி.(6)

காவியப்பிரகாசம் தண்டியலங்காரம்: ஒத்துள்ள சான்றுப்பாடல் ஒப்பீடு

அணி	அணி வகை	எண்ணிக்கை
தன்மையணி	பொருள் தன்மை	1
வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி	கூடா இயற்கை	1
அதிசய அணி	துணிவு அதிசயம்	1
நுட்ப அணி	தொழில் நுட்பம்	1
சிலேடை	செம்மொழி சிலேடை	1
புகழாப் புகழ்ச்சி	பழிப்பது போல் புகழ்வது	1
புணர்நிலை	புணர்நிலை	1

பின்னிணைப்பு - 7

காவியப்பிரகாசம் (பொருளணியியல்): தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

1.உவமை

இரண்டு பொருளுக்கு இடையே ஒப்புமைபடுத்திக் காட்டுவது உவமையணி. இது நிறை உவமை, குறை உவமை என இரண்டு வகைப்படும்

1.1.நிறை உவமை

நிறை உவமை என்பது உபமானம், உவமேயம், பொதுவான குணம், உவம உருபு, என்ற நான்கு வகையும் பெற்று வருவது. இது இரண்டு வகையில் வரும். அவை, வெளிப்படையான பொருளை உணர்த்துதல் மறைமுகமான பொருளை உணர்த்துதல் என்பனவாகும்.

நேரடியாக வரும் பொருள் மூன்று வகைப்படும். அவை, நேரடியாக வரக்கூடிய வாக்கியம், நேரடியாக வரக்கூடிய தொகை, நேரடியாக வரக்கூடிய ஒட்டு என்பன. இதே போல் மறைமுகமாக வரும் பொருள் மூன்று வகைப்படும் அவை, மறைமுகமாக வரக்கூடிய வாக்கியம், மறைமுகமாக வரக்கூடிய தொகை, மறைமுகமாக வரக்கூடிய ஒட்டு என்பனவாகும்.

1.1.1. நேரடியாக வரக்கூடிய வாக்கியம்

(எ.கா) கணவனைத் தன் வசத்தில் வைத்திருக்கும் பெண் தன்னுடைய அன்பின் தாக்கத்தினால் கணவனை எப்படி விடுவதில்லையோ அதுபோல போரில் வெற்றித்திருமகள் உன்னை கனவிலும்கூட கைவிடமாட்டாள்.

1.1.2. நேரடியாக வரக்கூடிய தொகை

(எ.கா) அரசன் தன்னுடைய நான்கு உபாயங்களால் தீயவர்களை அடக்கினான். அதுபோல திருமாலைப் போன்று தீர்க்கமான விளைவுகள் தருகின்ற(விஷ்ணு என்ற பொருளில் நீண்டகைகள்) தீயவர்களை அடக்குவதற்குச் சட்டங்கள் இயற்றுவதும்

(துஷ்டர்களானஅரக்கர்கள்) மேலானதும் (திவ்யமானது) வலிமைவாய்ந்ததும் (ஒளிமயமானது) தவறாததும் (நிலையானதும்) ஆன நான்கு உபாயங்களைக் கொண்டு செல்வதும் அருளும் நிறைந்த நிலத்தை (லக்ஷ்மிபவன்) ஆளுகிறார்.

1.1.3. நேரடியாக வரக்கூடிய ஒட்டு

(எ.கா) அரசனுடைய மகத்துவம் நிச்சயமாக கம்பீரமும், பெருமையும் கடல் போன்று ஆழமிக்கது. உச்சி வெயிலில் சூரியனைப் பார்க்க முடியாதது போல நீ போர் நடுவிலே வீரத்தினால் பிரகாசித்ததுப் பார்க்க முடியாதது போன்று உள்ளாய்.

1.1.4. மறைமுகமாக வரக்கூடிய வாக்கியம்

(எ.கா) தாமரைக்கு நிகரான அவளுடைய முகத்தையும் அஞ்சுகின்ற பெண்மான் போன்ற கண்களையும் கோபத்தினால் சிவப்புக்கல் பதித்த ஆரம்போன்று ஒளிரும் முகத்தையும் கண்டு பரவசமடைந்தான்.

1.1.5. மறைமுகமாக வரக்கூடிய தொகை

(எ.கா) விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் மேலாண்மைத் தன்மையினால் எதனுடைய மகிமை பாடப்படுகின்றாதோ அந்த கல்ப விருஷும் போல உலகத்திற்குத் தலைவனான உன்னை எவர்தான் விரும்பமாட்டார்கள்?

1.1.6. மறைமுகமாக வரக்கூடிய ஒட்டு

நேரடியாக வரக்கூடிய ஒட்டின் இரண்டாவது பகுதியில் அமைந்த ஒட்டு 'ரத்னவத்'

1.2. குறை உவமை

குறை உவமை என்பது உபமானம், உவமேயம், பொதுவான குணம், உவம உருபு என்ற நான்கு வகையினால் ஒன்றோ அல்லது இரண்டோ அல்லது மூன்றோ குறைந்து வருவது. இது தர்மலுப்த(5), உபமான லுப்த(2), வாதி லுப்த(6), தர்மவாதி லுப்த(2), தர்மோபமான லுப்தா(2), வாத்துபமேய லுப்தா(1), வாதிதர்மோப லுப்தா(1) என்ற ஒவ்வொன்றும் வகையே மொத்தம் பத்தொன்பது வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. தர்மலுப்தா(5) - வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய நேரடிப் பொருள், வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், மற்றும் ஒட்டில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள் என்பனவாகும்.

1.2.1. வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய நேரடிப் பொருள்

(எ.கா) பிறரிடம் பொதுவாகக் காணப்படாத நற்குணங்கள் நிறைந்த பெருமைவாய்ந்த அவருடைய அமிர்தம் போன்ற சொற்கள் நிச்சயமாகப் பின்பற்றத் தகுந்தவை.

வச: - உபமேயம், அமிர்தம் - உபமானம், யதா - உவம உருபு. இங்கு கரணியம் என்ற பொது குணம் குறைந்து காணப்படுகிறது.

1.2.2. வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்

(எ.கா) போர்க்களத்தில் கையில் வாளுடன் சுற்றி கொண்டிருக்கும் அரசனை எதிரிகளின் படைகள் எமனைப் போல கண்டனர்.

ப்ரபு: - உபமேயம், யம: - உபமானம், ஸம: - உவம உருபு. இங்கு கூர்த்வம்(அரசன் மற்றும் இறப்பு) என்ற பொது குணம் குறிப்பிடப்பெறவில்லை.

1.2.3. தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய நேரடிப் பொருள்

(எ.கா) ஓ நண்பனே! நீ அவருடைய செய்கை வால்போலவும் சொற்கள் அமிர்தம் போலவும் மனது நஞ்சு போலவும் இருக்கின்றன என தெரிந்துக்கொண்டால் நீ வாழ்வாய். 'ஆசார: கரவாலஇவ' - தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய நேரடிப் பொருள், பொது குணம் என்பது தைசஷ்ணய, தாதுகத்வம் என்பதாகும்.

1.2.4. தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்

(எ.கா) வாக் அம்ருதோபமா - அமிர்தம் போன்ற சொற்கள்

1.2.5. ஒட்டில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்

(எ.கா) விஷகல்பம் மன: - நஞ்சு போன்ற மனசு. இங்கு கல்ப என்பது துள்ளிய என்ற பொருள்.

2.உபமான லுப்த(2) – வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்.

1.2.2.1. வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள் உபமான லுப்த

(எ.கா) உயர்ந்த உணர்ச்சிக்கு இன்பம் தரும் அழகிய கவிதைக்கு நிகரானது எதுவும் இல்லை. அதாவது சிறிய அளவு கவிதைக்கூட மிகப் பெரிய இன்பத்தைத் தருவதாகும். இங்கு உபமானம் குறைந்து காணப்படுகிறது.

1.2.2.2. தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள் உபமான லுப்த

3.வாதி லுப்தா(6) – தொகை, கர்மக்யஜ்கா, ஆதாரக்யஜ்கா, க்யங்கா, கர்மணமுல்கா, கர்த்ருணமுல்கா.

1.2.3.1. தொகை வாதி லுப்தா

உபமானானி ஸாமான்ய வசன: (பாணினி:2.1.55)

உபமானமாக அமையும் சொற்களுடன் மற்றொரு பெயர்ச் சொல் பொதுவான இரண்டு சொற்களுக்கும் பொதுவான கூறுகளை உணர்த்தும் சொல் (ஸாமான்யவசன:) சேர்ந்து தத்புருஷமாகும்.

(எ.கா) கண்களுக்கு இன்பம் தருகின்ற சந்திரனால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிழக்குத் திசை போன்று காதல் உணர்ச்சி மிகுந்த பெண்களின் கன்னங்கள் வெளிறின. ஸரஸகாவ்ய – உபமேயம், சகலகரண - பொது குணம், ஸத்ருச – உவம உருபு. இங்கு உபமானம் குறிப்பிடப்பெறவில்லை.

மூன்று பத தொகை வாதி லுப்த:

(எ.கா) கருநாகம் போன்று அச்சமூட்டும் படைகளும் இலை போன்ற வால் நுனி உடையவரும் வன்மை மிகுந்த பரப்பரப்பு நிரம்பிய மனம் காரணமாக அதிகரித்த வேகமான நடைவுடையவருமான இந்த வீரனின் கன்னங்கள் எதிரிப் படையினரின் வீரத்தைக் கண்டு உடல் சிலிர்த்தனர்.

1.2.3.2.கர்மக்யஜ்கா வாதி லுப்த

(எ.கா) விசித்திரமான பௌரம் ஜனம் சூதியதி

1.2.3.3. ஆதாரக்யஜ்கா

(எ.கா) ஸமராந்தரே அந்த: புரீததி

1.2.3.4. க்யங்கா

(எ.கா) ஸபத்நசேனா நாரியாதே

1.2.3.5. கர்மணமுல்கா

(எ.கா) அரசன் போர்க்களத்தில் அர்ஜுனன் போல் சுற்றி வருவதை எதிரிகள் உச்சிக்கால சூரியனைப் போல பார்த்தனர்.

1.2.3.6. கர்த்ருணமுல்கா

(எ.கா) ஸ: பார்த்தசஞ்சார (பார்த இவ ஸஞ்சர்ய) ஸஞ்சரதி

4. தர்மவாதி லுப்த(2) – குணம், சொற்கள் குறைந்து வருவது. இது இரண்டு வகைப்படும். அவை, க்விப்கா, தொகை என்பனவாகும்.

1.2.4.1. க்விப்கா தர்மவாதி லுப்த

(எ.கா) மனம் மகிழ்ச்சினாலும் துக்கத்தினாலும் ஆட்கொள்ளும் போது சூரியன் சந்திரன் போலவும் சந்திரன் சூரியன் போல நடக்கின்றன. இரவு பகல் போலவும் பகல் இரவு போலவும் நிகழ்கின்றன.

1.2.4.2. தொகை தர்மவாதி லுப்த

(எ.கா) யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும் அரசன் எதிரிகளின் நூற்றுக்கணக்கான வீணான ஆசைகளால் கட்டுப்படுத்த முடியாத மதயானை போல போர்க்களத்தில் விளங்குகிறார்.

5. தர்மோபமான லுப்த(2) - வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள், தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்.

1.2.5.1. வாக்கியத்தில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்

(எ.கா) ஓ தேனீயே! முட்கள் நிறைந்த தாழம்பூ காட்டில் சென்று குதித்தால் நீ இறந்து போவாய். எங்கு அலைந்தாலும் மாலதி மலர் போன்ற நிகரான மலரை நீ அடைய முடியாது.

1.2.5.2. தொகைச் சொல்லில் வரக்கூடிய மறைமுகப் பொருள்

(எ.கா) மாலதி குஸுமேன சமம் – மாலதி மலர் போன்ற நிகரான மலரை நீ அடைய முடியாது.

6. வாத்துபமேய லுப்த (1) – க்யஜ்கா

7. வாதி தர்மோப லுப்த(1) – ஸமஸகா

2. இயைபின்மையணி

ஒரு வாக்கியத்தில் ஒருபொருளையே உபமானமாகவும் உபமேயமாகவும் கூறுவதற்கு இயைபின்மையணி என்று பெயர்.

(எ.கா) கவர்ச்சியான பெண் அதுமட்டுமல்லாமல் மிக அழகான பளப்பளப்பான கவர்ச்சியான பெண். அதுமட்டும் மன்மதனை கவருவதில்லை. அவளுடைய விளையாட்டான பேச்சும் கூட.

3. இதரவிதர உவமை

இரண்டு பொருள்களுக்கு உபமான உபமேயத் தன்மைகளை எதிர்ப்பட மாற்றிக் கூறுவது. இதனை புகழ் பொருள் ஒப்பணி என்றும் கூறுவர்.

(எ.கா) அவரது மனது லக்ஷ்மி போன்றது, லக்ஷ்மியின் மனது அவரைப் போன்றது; அவரது உடல் ஒளிபோன்றது, ஒளி போன்றது அவரது உடல்; அவரது வலிமை பூமி போன்றது, பூமி அவரது வலிமை போன்றது.

4. தற்குறிப்பேற்றணி

காவியத்தில் அமைந்திருக்கும் கற்பனைப் பொருட்களைக் கொண்டு மேலும் அழகுபடுத்துவதற்குத் தற்குறிப்பேற்றணி என்று பெயர்.

(எ.கா) ஓ! அழகான ஒன்று, நான் நினைக்கிறேன் அது அழகான தாமரைக்கு இணையான உன்னுடைய பாதம் என்று, உன்னுடைய எதிரியான நிலவுகூட உன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றது; இரவில் மலரும் மலரும் உன்னுடைய சிறந்த அழகை இரகசியமாக உள்ள தாமரை போன்ற முகத்தையும் பேரொளி கொண்ட கண்களையும் உடைய பெண்ணே!

5.ஐயவணி

உபமேய, உபமான ஆகிய இரண்டை ஒற்றுமைபடுத்தும் போது இதுவா, அதுவா என்று சந்தேகிப்பது ஐயவணி. இது இரண்டு நிலையில் வரும். அவை, உபமேயம், உபமானம் ஆகியவற்றின் வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துவது, வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்தாது என்பதாகும்.

1. வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துவது

(எ.கா) இது சூரியன்தானா? ஆனால் சூரியன் ஏழு குதிரைகளைச் சுமந்து கொண்டுள்ளது. நிச்சயமாக இது நெருப்புத்தான். ஆனால் நெருப்பு எல்லா பக்கமும் ஒளியைத் தரவில்லையே; இவர் எமதர்மன் தான் ஆனால் எமதர்மனின் வாகனம் எருமை தானே? அதுபோல, ஓ அரசனே! போர்களத்தில் உன்னை காணும் உன்னுடைய எதிரிகள் பலவிதமான சந்தேகத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள்.

2. வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்தாதது

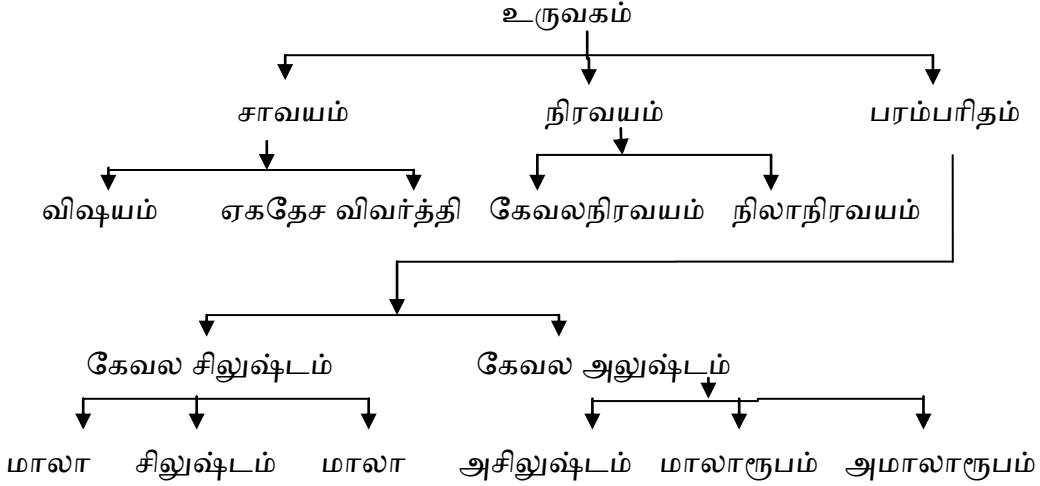
(எ.கா) இது நிலவுதானா? எங்கே அதில் உள்ள கறை? இது தாமரைதானா? எங்கே போயிற்று அதனுடைய தண்ணீர்? அதற்குப் பிறகுதான் உணர்ந்தேன் அது உன்னுடைய முகம் என்று. அழகான விளையாட்டான சொற்கள் உடைய மான் போன்ற கண்களை உடைய பெண்ணே!

6.உருவகம்

உபமானம், உபமேயம் இவற்றை வேறுபாடுயின்றி வெளிப்படுத்துவது உருவகம்.

(எ.கா) முகம் சந்தர்: (முகமே சந்திரன்). இங்கு முகம்(உபமேயம்), சந்திரன்(உபமானம்) இவை இரண்டும் சேர்ந்து ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

7. ஒழிப்பணி

ஒன்றைச் சிறப்பித்தல் பொருட்டு மற்றொன்றை மறுத்துக் கூறுவது. இவ்வணி மூன்று வகைப்படும். உபமானத்தைச் சிறப்பிக்க உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுவது, உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூருங்கால் ஏதேனும் ஒரு காரணம் கூறி ஒழித்துக் கூறுவது, இரண்டும் கலந்து வருவது.

1. உபமானத்தைச் சிறப்பிக்க உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூறுவது

(எ.கா) ஓ மலைமகளே! சந்திரன் மீது நீ காணப்படுவது மிக ஒளியுடன் கூடிய களங்கம் அல்ல; அது அவனுடைய காதலியான இரவு அமுத துளிகளால் குளிர்ச்சிப் பெற்று அவனுடைய மார்பில் சுகமாக உறங்கும் காட்சி.

2. உபமேயத்தை ஒழித்துக் கூருங்கால் ஏதேனும் ஒரு காரணம் கூறி ஒழித்துக் கூறுவது

(எ.கா) ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்து வாழும் காதலர்கள் மீது காமதேவன் எத்தனைப் பகையைப் பார்; மாந்தோப்பில் மாமரங்களின் மீது சுற்றித் திரியும் கரு வண்டுகளின் வியாஜகமாகக்(அதனைக் காரணமாகக்) கொண்டு தன்னுடைய ஒவ்வொரு அம்பின் நுனியிலும் காலகொடும் எனும் நஞ்சை தடவியிருக்கு. அதாவது கொடுமையான நஞ்சு போன்றது என் பிரிவு.

3. இரண்டும் கலந்து வருவது

(எ.கா) சிவபெருமானால் எரிக்கப்பட்ட காமதேவன் இந்த மான்போன்ற கண்களுடையவளின் அழகின் அமுதம் தடாகம் போன்ற பருத்த தொடைகளில் விழுந்தால். அவளுடைய தொப்பூழ் சுற்றி உள்ள ரோமங்கள் எழும்பி நிற்பது தீ கனல்கள் முதல் புகை எழும்புவதின் அடையாளமாகத் தெரிந்தது.

8. சிலேடை

ஒரு சொல் பல பொருள்களைத் தருவதற்கு சிலேடை என்று பொருள். இது இரண்டு வகைப்படும். அவை, சொல் சிலேடை, பொருள் சிலேடை.

(எ.கா) சூரியன் விபாகரன் என்ற அரசன் ஒளியின் கொள் இடம்(தடாகம்) அபரீதமான ஆற்றல் கொண்டவன்(அரசன்). அடைகிறான்; மலையினை அடைகிறான்(சூரியன்) புகழை அடைகிறான்(அரசன்); எல்லாம் இடங்களிலும் உள்ள இருட்டை போக்குகிறான்(சூரியன்), மக்களின் ஏழ்மையை அகற்றுகிறான்(அரசன்), உறக்கத்தை அழிக்கிறான்(சூரியன்), மக்களுடைய சோர்வை போக்குகிறார். அறசெயல்களுக்கு பொல்லாத செயல்களை நிறுத்துகிறார். இதில் சூரியனையும் அரசனையும் இரு பொருளாக ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார்.

9. ஒட்டணி

ஒரு பொருளை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதற்குச் சமமான வேறு பொருளைக் கூறுவது ஒட்டணி ஆகும். மம்மட்டர் ஒட்டணி வகைகள் குறித்து எதுவும் கூறவில்லை. விஸ்வநாதர் கூறிய வகையே இவரும் கூறுகிறார்.

(எ.கா) உன்னுடைய புயங்களின் பரிசம் பெற்ற பெருஉவகை அடைந்த வெற்றித் திருமகள் நிச்சயமாக உன்பிரிவில் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கவில்லை அவள் மெலிந்துவிட்டால்.

10. காட்சியணி

உபமான, உபமேயங்களாக இருக்கிற இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருட்களை ஒன்றாகக் காட்சிப்படுத்துவது காட்சியணி. இது இரண்டு வகைப்படும்.

1.பதார்த்தவிர்த்தி நிதர்சனலங்காரம்: உபமான,உபமேயங்களாக இருக்கும் இரண்டு சொற்பொருள்களுக்கு ஒற்றுமை ஆரோபித்தல் பதப்பொருட் காட்சியணி.

(எ.கா) மிகப்பரந்த கதிரவன் மரபு எங்கே! அறிவில் முதிர்ச்சி பெறாத என் குறுமதி எங்கே! அறிவு குறைந்த வானதலின் சிறு படகு வாயிலாக மாபெருங் கடலைத் தாண்ட விரும்பினேன்.

2. அர்த்த நிதர்சனலங்காரம்: இவ்வணி நன்மை,தீமை என்ற இரண்டு பொருளில் வரும்.

(எ.கா) ஒரு பக்கத்தில் சந்திரன் மறைகின்றது. மறுபக்கம் சூரியன் ஒளி கதிர்களோடு மணிகள் அணிந்த யானையோடு உதிக்கின்றது.

11. மாறுபடு புகழ்நிலை

கருதிய பொருளை விளக்காமல் மறைத்து அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளைக் கொண்டு விளக்குவது. இது நான்கு வகைப்படும்.

1.காரியத்தினால் காரணத்தை அறிதல் (कार्य-कारणस्य)

(எ.கா) ஓ அழகிய பெண்ணே! பயணம் போகிறவர்கள் திரும்பவும் வந்து சந்திப்பதில்லையா? எனக்காக நீ வருந்த வேண்டாம். நீ மெலிந்து இருக்கிறாய் என்று நான் கண்ணீருடன் கொண்டிருக்கும் போதே வெட்கம் நிறைந்த கண்மணிகள் கண்ணீர் நிரம்பிய அவள் என்னைப் பார்க்கும்போது தனது மரணம் அன்மித்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி கொண்டிப்பவள் போல சிரித்தாள்.

2. காரணத்தினால் காரியத்தை அறிதல் (निमित्ते – कार्यस्य)

(எ.கா) ஓ அரசனே! உன்னுடைய எதிரியின் அரண்மனையில் ஏதோ ஒரு வழிப்போக்கனால் திறந்துவிடப்பட்ட கூண்டிலிருந்து வெளியே வந்த கிளி சுவற்றில் வரைந்த சித்திரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உருவத்தையும் நோக்கி அரச குமாரிகள் ஏன் பேச கற்பிக்கவில்லை? அரசியர்கள்கூட மௌனமாக இருக்கின்றனரே; ஓ கூனியே! எனக்கு உணவு கொடு, ஏன் இவ்வளவு நேரமாகியும் அரசகுமாரர்களும் அமைச்சர்களும் ஏன் இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்று சுவற்றில் உள்ள ஓவியத்தைப் பார்த்து கூறுகிறது.

3. பொதுசிறப்பினால் சிறப்புத் தன்மையை அறிதல் (सामान्ये – विशेषस्य)

(எ.கா) ஒரு மதியீனன் தாமரை இலையின்மீது பரந்த நீர் துளிகளைச் சிறந்த முத்துக்கள் என்று எண்ணியது அவன்கூற கேட்க எவ்வளவு வியப்பாக உள்ளது. இதைவிட இன்னும் அதிசியமான செய்தியைக் கேளுங்கள் அந்த மதியினனுடைய விரல்கள் லேசாக பட்டதுமே நீர் துளிகள் சிதைந்து போயின என்ற துக்கத்தில் அவன் பல நாள் உறங்காமல் இருக்கிறான்.

4. சிறப்பினால் பொது சிறப்பை அறிதல் (विशेषे – सामान्यस्य)

(எ.கா) எவன் ஒருவன் எதிகளிடம் வஞ்சம் தீர்ப்பதன் மூலம் நண்பர்களின் மனைவியின் கிண்ணீரைத் துடைக்கின்றானோ அவன்தான் ஆண்மையுள்ளவன், ராஜதந்திரம் அறிந்தவன், அவனுடைய வாழ்க்கை தான் சிறந்தது. அவன்தான் புகழுக்கு இருப்பிடமானவன்.

12. உயர்நவீற்சியணி

மம்மட்டர் இதற்கான பொது விளக்கத்தைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் இதன் வகைகளாக நான்கினைக் கூறுகிறார்.

1. ஒரு பொருள் நேரடியாக கூறாமல் குறிப்பினால் மற்றொரு பொருளைக் கொண்டு விளக்குவது. (உருவகவுயர்வுநவீற்சி)

(எ.கா) தண்ணீர் இல்லாத தாமரையில் விரிந்திருக்கிறது. இரண்டு தாமரைகள் அந்த தாமரையில் விரிந்தன அவை மூன்றும் ஒரு பொற்கொடியில் பூத்திருக்கின்றன. அந்த அழகிய மெல்லியவள் மனக்கிளர்ச்சியைத் தருகிறாள்.

2. வெளிப்படுத்துகின்ற அதே பொருள் மீண்டும் வரும்போது மற்றொரு பொருளாக வரும்.

(எ.கா) அவளுடைய மென்மை தனிமையானது; அவளுடைய உடல் நிறத்தின் ஒளியைவிட தனியானது. இந்த இளம்பெண் சாதாரண படைப்போருடைய படைப்பல்ல.

3. நடக்காத ஒன்றை ஏதோ ஒரு பொருளில் கூறி அதை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.

(எ.கா) பெளர்ணமி அன்று முழு நிலவு கலங்கமற்று காணப்படுமானால் அன்றுதான் அவளுடைய முகத்திற்கு ஒன்று இருப்பதனால் தோல்வியுறும்.

4.காரணமும் காரியமும் ஒரு காலத்தில் நிகழ்வனவாகக் சொல்லுதல்.
(முறையிலுயர்வுநவிற்கி)

(எ.கா) அவளுடைய இதயம் காமதேவனுடைய பூ கணையினால் நிறைந்திருக்கின்றது. ஓ அழகிய பெண்களுக்கு பிரியமானவனே! அவளுடைய பார்வைக்கு முன் நீ வந்தபிறகு இதயம் நிறைந்திருக்கிறது.

13. மறுபொருளுவமை

இரண்டு வாக்கியங்களில் உள்ள பொது குணத்தைச் சொல்லுதல்.

(எ.கா) ஒரு காலத்தில் ராணியாக இருந்தவள் எப்படி ஒரு வேலக்காரியாக இருக்க முடியும்? சித்திரத்தில் உள்ள கடவுள் கழுத்தில் உள்ள நகைகளைக் கழட்ட முடியும்?

14. எடுத்துக்காட்டு உவமையணி

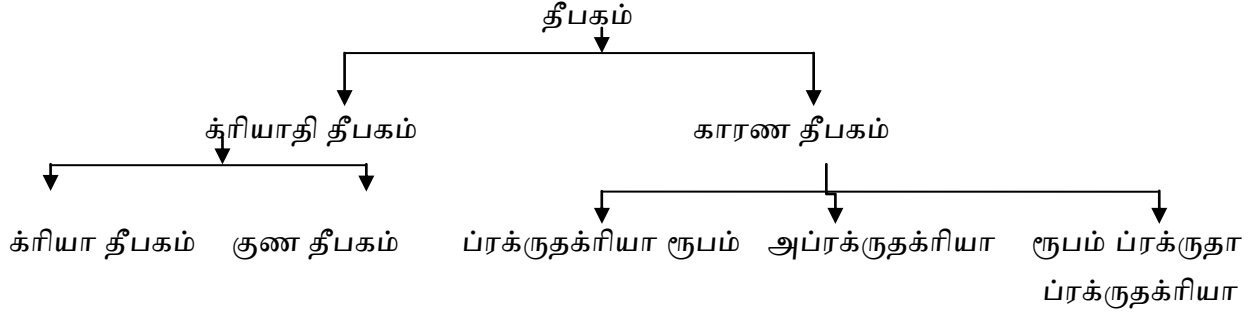
பிம்பப் பிரதிபிம்ப பாவத்தைக் காட்டும் அணி. 'திஷ்ட' (காட்டுவது)- சரியானவற்றை அடையாளம் காணுதல். 'அந்த' (அவைகள் எல்லாம்). சரியானவற்றை எல்லாம் அடையாளம் காட்டுவது.

(எ.கா) நிலவு ஒளியில் மட்டும் தான் அல்லி மலர் மலர்கின்றது. அதுபோல உன்னைப் பார்த்த நொடியில் தான் அவளுடைய மனதில் காதல் தோன்றுகின்றது.

(எ.கா) நீ எப்பொழுது உன் உறுதியான செயல்களால் யுத்தம் செய்கிறாயோ; எப்பொழுது உன்னுடைடை கைகள் வாளுக்காக உயர்த்துகின்றாயோ அப்பொழுதுதான் உன் எதிரிகள் அஞ்சுகின்றார்கள். எங்குக் காற்று இல்லாமல் இருக்கின்றதோ அங்குதான் துசிகள் அமைதியாக இருக்க முடியும்.

15. தீபகம்

இங்கு மம்மடர் தீபகம் என்பதை விளக்கைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக கையாளுகின்றார். தீப:(தீப: एव दीपकम स्वार्थे कप्रत्यय:) ஒரு விளக்கிலிருந்து வரும் ஒளியானது ஓரிடத்தில் மட்டும் பிரதிபலிக்காமல் அதைச் சுற்றியுள்ள எல்லா இடங்களிலும் பிரதிபலிக்கும். அதுபோல ஒரு செய்யுளில் உள்ள ஒரு சொல் அச்செய்யுளில் பல இடங்களில் சென்று இணைந்து பொருள் தருவது தீபகமாகும். தீபகம் கீழ்வருமாறு வகைபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

க்ரியாதி தீபகம்: (எ.கா) எந்த ஒன்றையும் வழங்காத அவளுடைய செல்வம்; பாம்பு படத்தில் உள்ள மாணிக்கம், மேன்மையான பெண்களுடைய மார்பு இவையெல்லாம் இவர்கள் இறந்த பின்புதான் தொட முடியும்.

காரண தீபகம்: (எ.கா) ஒரு புதியதாகத் திருமணமான பெண் அறைக்குள் செல்லும் போது நடுங்குவாள், திரும்பி நகர்வாள், கண்களை மூடுவாள், ஒரு புறமாக ஒதுங்கி இருப்பாள் ஆனால் முத்தமிட துடிப்பாள்.

16. மாலாதிபகம்

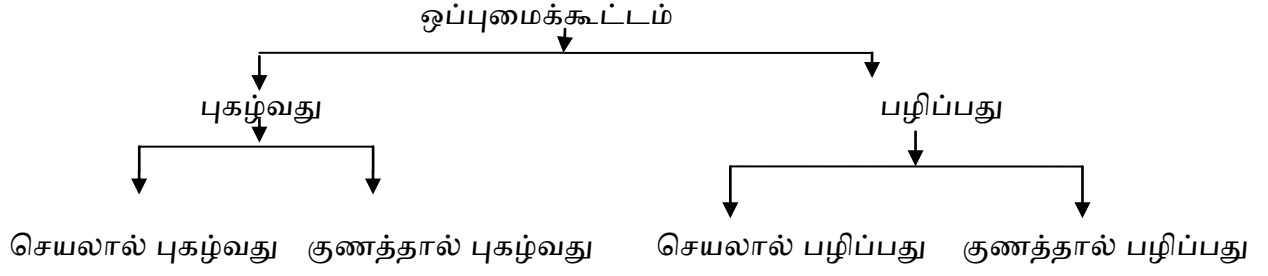
ஒரு சொல் செய்யுளில் பல சொற்களோடு பொருந்தி அதாவது முன்னால் உள்ள சொல், பின்னால் உள்ள சொல்லொடு தொடர்பு பெற்று வருவது மாலை விளக்கணி. இது இரண்டு நிலைகளில் வரும்.

1. பல செய்திகள் அதே பண்புகளுடன் இணைதல்
2. ஒரு செயலின் தொடர்ச்சியாகவே அடுத்த செயல்களும் வருதல்.

(எ.கா) வில்லுக்குத் தான் அம்பு கிடைக்கும் உன் எதிரியினுடைய தலை அம்பாலும் இந்த பூமியினுடைய வட்டம் அந்த தலையோடும் நீ அந்த பூமி வட்டத்தோடு ஒப்பற்ற புகழ் உன்னோடும் அந்த மூன்று உலகத்தில் புகழோடு இருப்பாய்.

17. ஒப்புமைக் கூட்டம்

ஒரு பொருளைச் சொல்லும் போது அப்பொருளின் குணச்செயல்களையுடைய மற்ற சிறந்த பொருள்களையும் சேர்த்துக் கூறுவது ஒப்புமைக் கூட்ட அணியாகும். இது கீழ் வருமாறு வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

(எ.கா) வெளிரிய மெலிந்த முகம், காதல் நிறைந்த இதயம், உற்சாகமற்ற உடல் இவையெல்லாம் ஓ தோழியே! ஒரு திர்க்க முடியாத மன நோயைக் காட்டுகிறது.

(எ.கா) உன்னுடைய நேர்த்தியும் அழகும் வாய்ந்த கண்களுக்கு எதிரிலே இந்த வெள்ளைத் தாமரைகள், சிவப்புத் தாமரைகள், நிலத் தாமரைகள் ஒரு பொருட்டும் இல்லை. உன்னுடைய பார்வையின் ஒரு வெட்டில் அமுதமும், சந்திரனும், தாமரையும் அழகு இழந்தன.

18. வேற்றுமையணி

உபமானம், உபமேயம் ஆகிய இரண்டில் யாதேனும் ஒன்றை விசேடமுடையதாகக் கூறுவது. மம்மட்டர் ருத்ரடர் கூறிய இருபத்து நான்கு வகையையே கூறுகிறார்.

19. எதிர்மறையணி

தான் உரைத்ததை ஆராய்ந்து ஒப்பான வேறு பொருள் இருப்பதைத் தெரிந்து முற்கூறிய பொருள் மறுக்கப்படுகிறதோ அது எதிர்மறையணி.

(எ.கா) அடியே வா! நான் ஒன்று சொல்கிறேன். கொடியவளே! ஒருவளைப் பற்றி கூறுகிறேன். இல்லை வேண்டாம். நான் கூறமாட்டேன். அவள் யோசனை இல்லாமல் இறங்கினால், அவள் இறக்கட்டும்.

(எ.கா) நிலவொளி முத்தாரம், சந்தனம் இரசம், சந்தகாந்த கல், கற்பூரம், கதளி, தாமரை தளிர் இலைகள் இவையெல்லாம் இவையெல்லாம் நீ அவளுடைய மனதில் இடம்

கொண்டதால் அவள் உடலில்பட்டு தீ கங்குகள் போன்று எரிகிறது. இதை சொல்லி என்ன பயன் நான் சொல்லமாட்டேன்.

20. பிறிதாராய்ச்சியணி

ஒரு செயலுக்கு உலகம் அறிந்த காரணத்தை மறுத்து ஒழித்துப் பிறிதொரு காரணத்தைக் கொண்டு விளக்குவது. காரணம் இன்றி காரியம் உண்டாவது பிறிதாராய்ச்சியணி.

21. காரணவாராய்ச்சியணி

காரணம் குறைவில்லாது இருந்தும் காரியம் நிகழாததைச் சொல்வது. இது மூன்று நிலைகளில் வரும்.

1. காரணம் வெளிப்படையாக வராமல் மறைமுகமாக வருவது.

(எ.கா) எப்பொழுது தூக்கம் முடிந்ததோ, எப்பொழுது செவ்வானம் தங்கம் போல் பிரகாசமாக மின்னியதோ, எப்பொழுது நண்பர்கள் கதவுப் பகுதியை அனுக்கினார்களோ, எப்பொழுது அந்தப் பெண் அமைதியாக இருக்கமாட்டாள்.

2. காரணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறுவது.

(எ.கா) அந்த முதலையின் கட்டுக்கடங்காத சக்தியை தவிர்த்தற்கு வாழ்த்துக்கள். எனினும் யாரோ ஒருவரால் தூண்டப்பட்டு கொழுந்துவிட்டு எரியும் கற்பூரம் போன்ற சக்தி ஒவ்வொரு மனிதற்குள்ளும் உள்ளது.

3. காரணம் மறைந்தும் வெளிப்படையாகவும் வருவது

(எ.கா) மன்மதன் அந்த மூவுலகத்தையும் தனியாக வெற்றி கொண்டது யாருடைய வலிமையாலும் அதை அகற்றமுடியவில்லை, எனினும் அவனே தன் உடலை வெளியே எடுத்தான்.

22. நிரல் நிறையணி

சொல்லையும் பொருளையும் வரிசை முறைப்படுத்தி கூறுவது நிரல்நிறையணி.

(எ.கா) இங்கே ஒரு வியப்பு, ஓ கடவுளே! அது ஒன்று செய்கிறது. எதிகளின் இதயத்தில் நீ மூன்று வழிகளில் வாழ்கிறாய். வலிமையான இதயம், அடக்கம், அழகு ஆகியவற்றின்

மூலம் பிறகுக்கு வலியை உருவாக்குவதையும் காதல் வயப்படுவதையும் அம்மகிழ்ச்சியை அனுபவிப்பதையும் நீ மான் போன்ற கண்களை உடைய பெண்களிடம் கற்றுக்கொண்டாய்யோ!

23. வேற்றுபொருள் வைப்பணி

பொதுப் பொருளால் சிறப்புப் பொருளையும், சிறப்புப் பொருளால் பொதுப் பொருளையும் விளக்க வைப்பது வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி. வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி இரண்டு வகைப்படும்.

1. ஒற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை (साध्म्यमूलकः)

- பொது பொருளால் வந்த சிறப்பு பொருள் (सामान्यस्यविशेषण समर्थम्)
- சிறப்பினால் வந்த பொதுப் பொருள் (विशेषस्य सामान्येन समर्थम्)

2. வேற்றுமையினால் வந்த வேற்றுமை (वैध्म्यमूलकः)

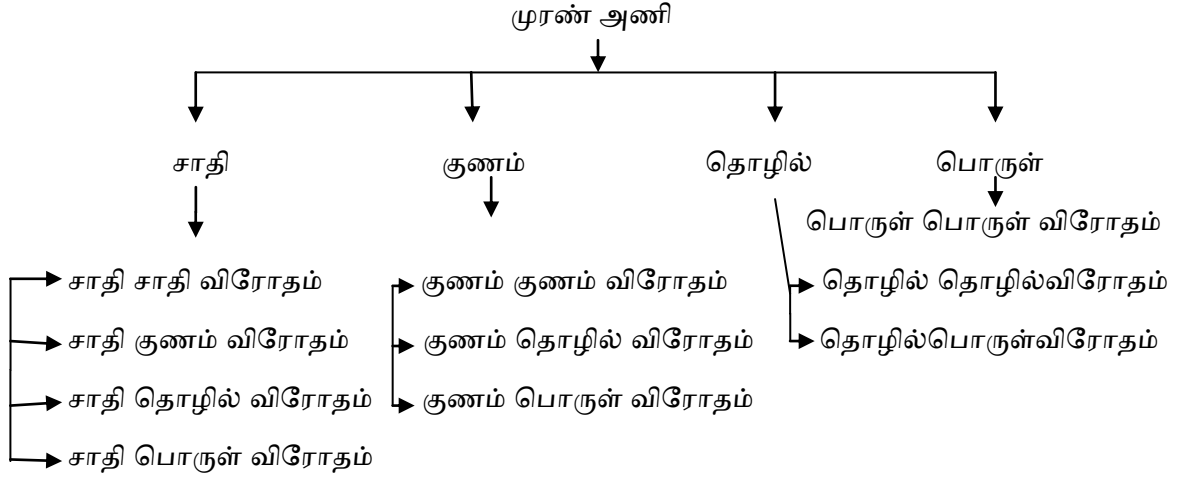
- பொது பொருளால் வந்த சிறப்பு பொருள் (सामान्यस्य विशेषण समर्थम्)
- சிறப்பினால் வந்த பொதுப் பொருள் (विशेषस्य सामान्येन समर्थम्)

(எ.கா) எவருடைய மனது தன்னுடைய குற்றத்தினாலே தாக்கம் பெற்றிருக்கின்றதோ அவருக்கு அழகான பொருட்கள்கூட விபரீதமாகத் தோன்றும். பித்தம் பிடித்த மனிதனுக்கு வெண் சங்குகூட மஞ்சளாகத் தெரிகிறது.

24. முரண் அணி

ஒரு சொல்லும் பொருளும் முரண்பட்ட நிலையில் தோன்றும் போது ஒரு சிறப்புத் தோன்றுவதாகக் கூறுவது விரோத அணியாகும். இது மூன்று நிலைகளில் அமைகின்றது.

- பொதுவாக இரண்டு வெவ்வேறு பொருட்களைத் தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பது.
- இரண்டு பொருட்களை ஒப்பிடுவதன் மூலம் முரண்பாட்டினை அறிவது.
- முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் உள்ள சொற்களைக் கண்டறிந்து முரண்பாட்டினை அறிவது.

1. திடீரென இடிபோல் விழும் நீர்வீழ்ச்சியில், உங்கள் பிரிப்பால் (பகுப்பால்), புதிய தாமரை இலைகளும், வளைந்த தாமரைத் தண்டுகள் போன்றவையும், எரிபொருள் தழல் குவியல் போல இளமஞ்சள் கண்களுடன் தோன்றுகிறது. ஓ அது எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது!
2. ஓ ராஜாவே! உங்கள் முன்னிலையில், மலைகள் உயரம் அற்றுப்போக, காற்று அசைவில்லாமல் இருக்க, கடல் மௌனமாக மரணிக்க, பூமி பிரகாசமாக ஒளிர.
3. உன் எதிரிகளின் போர்க்களத் தூசிகளோடும், அவர்களின் கழிவறை அசுத்தங்களோடும் நீ எப்படி இதை இவ்வளவு அற்புதமாக நிகழ்த்துகிறாய்?. போரில் யாருடைய இதயத்தில், யாருடைய கழுத்தில் உன் கூர்மையான வாள் சிவப்பு இரத்தத்தை (மயக்கி) வாங்கியது, மென்மையாக (பாசம்) வாங்கியது.
4. தன்னை ஒரு சிறிய மீனாக உருவகித்துக் கொண்ட விஷ்ணு, இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எளிதாக உருவாக்குவதும், பாதுகாப்பதும், அழிப்பதும் விசித்திரமாக இருக்கின்றது.

5. உங்கள் ஆட்சி காலத்தில், வீட்டுவேலைகளின் போது மரச்சுத்தியலைக் கொண்டு கடினமான வேலைகளைச் செய்யும் அந்தணர் குலப்பெண்ணின் கை, தாமரை போன்று மென்மையானதாகவே இருக்கிறது.
6. பெண்களின் வார்த்தைகள் மென்மையானதாக இருந்தாலும் அது ஞானிகளின் இதயங்களைச் சிதைக்கக் கூடியது. ஆண்களின் வார்த்தைகள், கடுமையானதாக இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியின் ஊற்றாக இருக்கும், அதாவது கரைத்த சந்தனம் போன்று.
7. நிச்சயமாக, பரசுராமர் ஒரு அற்புதமான படைப்புப்பொருள், க்ருஞ்சா மலையிலிருந்து தடையில்லாமல் விழும் அருவிபோன்ற அவருடைய தாக்குதல்(அடி) கல் போன்று கடினமாக இருந்தாலும், புதிய தாமரை போன்று மென்மையானதாக மாறியது.
8. சில துயரங்கள் முடிவற்றது. அனுபவம் இல்லாமல் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ளமுடியாது. பகுத்தறிவினை அத ஆழமாக அறிய மனதின் உள்ளார்ந்த நிலையில் சிறந்த அனுபவ அறிவு தேவை.
9. (நீர் மற்றும் செல்வம் மீதான) ஆசையினால் எங்கள் இதயங்கள் அமைதியற்றுப் போயின. நாங்கள் கடலை, ஒரு நீர்த்தேக்கமாகவும், கற்களால் ஆன ஒரு களஞ்சியமாகவும் அனுகினோம். ஆனால் (அகத்திய) முனிவர் மீன் மற்றும் அசைந்தாடும் முதலைகளைக் கொண்டு கடலை அமைதிப்படுத்தி, தன் கைகளில் வைத்து ஒரு நிமிஷத்திலே அதை பருகுவார் என்று யாருக்குத் தெரியும்?

10. ஓ பூமியின் அணிகலன்களே! நீங்கள் கங்கை நதியின் கரையில் நிற்கும் போது, உங்கள் தள்ளாடிய யானைகளின்புண்நீரின் வழியான சிற்றாறின் தொடர்பால் அவள் யமுனா ஆகிறாள்.

25. தன்மையணி

எந்த ஒரு பொருளை உணர்தவதாக இருந்தாலும் அதற்கு உரியதான சொற்களைக் கொண்டு விளக்குவது தன்மையணி. இது குணம்(रूपं), சாதி (वर्णः), தொழில் (क्रिया), பொருள் (त्रिवियम) என்ற நான்கு அடிப்படையில் வெளிப்படும் என்கிறார்.

(எ.கா) குதிரை தூக்கத்திலிருந்து எழுகிறது அதன் பின்னங் கால்கள் தரையில் பரவியிருக்கின்றது. மூன்று கால்களின் முடியில் அதன் உடல் தாழ்நிலையில் பின்னோக்கி பரந்துகிடக்கிறது. கழுத்தை வளைத்து தன் வாயை நெஞ்சை நோக்கி நீட்டுகிறது. தன் விருப்பப்படி கண்களைச் சுழற்றுகிறது. மெதுவாக தனது கால் குளம்புகளால் தரையை உரசுகிறது.

26. புகழாப் புகழ்ச்சி

பழிப்பது (நிந்திப்பது) போன்று புகழ்வது புகழாப் புகழ்ச்சியணி.

27. புணர்நிலை

நல்ல ஆராய்ச்சி உள்ளவர்களின் மனம் மகிழும்படி உடன் நிகழ்வதை வருணித்தல் உடனவற்சி அணியாகும். ஒரு வினையையோ பண்பையோ இரண்டு பொருள்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் 'सह' இணைத்துக் காட்டுவது இவ்வணியின் சிறப்பு.

(எ.கா) அவளின் நீண்ட பெருமூச்சு இரவும் பகலுமாக நீடிக்கிறது. அருவி போல் துளிதுளியாய் கீழே விழும் அவளது கண்ணீர் துளி தங்க அணிகலன் போல் மின்னுகின்றது. நீ இல்லாத நிலையில் அதிஷ்டம் ஒன்று நிகழ்ந்தது கொடி போன்ற அவள்

உடலின் பலவீனத்தால் வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையை இழந்து மன உலைச்சலோடு இருக்கிறாள்.

28. இன்மைநவீற்சியணி

ஒரு பொருளை வருணிக்கும் போது குறைவுத் தோன்ற சொல்வது இன்மை நவீற்சி அணியாகும். இது இரண்டு வகைப்படும். அவை.

1. இன்மைப் பற்றி உயர்வாகக் கூறுதல்

(எ.கா) இரவு இல்லாமல் சந்திரன் அழகாக இருக்காது. நிலவு இல்லாமல் இரவு இருட்டாக இருக்கும். இவை இரண்டும் இல்லை என்றால் காதலர்களுக்கு அன்பு பரிமாற்றம் ஒளிவீசாது.

2. இன்மைப் பற்றித் தாழ்வாகக் கூறுதல்

(எ.கா) மான் போன்ற கண்களையுடைய பெண் இல்லாமல் மற்றும் நண்பன் இல்லாமல் அரசனின் வீரச் செயல், அறிவு, ஆற்றல் எல்லாம் அவனுடைய மனம் அழகான நிலவு போன்றது.

29. மாற்றுநிலையணி

ஒரு பொருளைக் கொடுத்து மாற்றாகப் பிறிதொரு பொருளைப் பெறுதலை உணர்த்துவது மாற்றுநிலையணி அல்லது பரியாய அணி.

1. ஒத்தப் பொருளுடன் மாற்றிக்கொள்வது (समस्य समेन विनिमय)

2. தாழ்வான பொருள் உயர்ந்த பொருளுடன் மாற்றிக்கொள்வது (न्यूनस्य उत्तमेन विनिमयः)

3. உயர்ந்த பொருள் தாழ்ந்த பொருளுடன் மாற்றிக்கொள்வது (उत्तमस्य न्यूनेन विनिमयः)

30. நிகழ்வின்வீற்சியணி

பாவிக்கம் என்பது கவியின் கருத்து(எண்ணம்).

(எ.கா) நான் உங்களைப் பார்த்தேன் உங்கள் கண்கள் அஞ்சனமாக இருந்தது. உங்கள் உடல் அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு போகின்றது.

31. தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறிப்பணி

காவ்யலிங்கம் தான் உணர்த்தக் கருதிய கருத்தைச் சொற்றொடறினாலும் உட்பொருளினாலும் குறிப்பிடுவது. இது மூன்று வகைப்படும். வாக்கியப்பொருள், பதப்பொருள், ஒரு சொல் மூலம் காரணத்தை வெளிப்படுத்துவது.

(எ.கா) ஓ சிவபெருமானே! நான் என்னுடைய முற்பிறவில் உன்னை வணங்கவில்லை. இப்போது உன்னை வணங்குவதன் மூலம் மோட்சம் அடைவதால் எனக்கு இன்னொரு உடல் கிடைக்காது அதனால் நான் உன்னை அடுத்த பிறவில் வணங்க மாட்டேன். இரண்டுமே என்னுடைய தவறுகளே ஐயனே என்னை மன்னியுங்கள்.

(எ.கா) அவளுடையை தோழிகள் பரிகாச பேச்சு

32. பிறிதினவிற்கியணி

கருதிய பொருளை அதற்குரிய விதத்தால் கூறாது மற்றொரு விதத்தால் கூறுதலும், நேர்வழியின்றி மறைவான வழியான் தான் விரும்பியதை நிறைவேற்றுதலும் ஆகிய இருவகையாக மற்றொரு வாய்ப்பாட்டால் கருதியதனைக் குறிப்பது.

(எ.கா) இந்திரனின் இதையத்தையும், ஐராவன் முகத்தில் கொண்டிருக்கும் அன்பையும் யார் பார்த்தது? ஆயினும் கட்டுப்பாடின்றி பயிரிடப்படிக்கின்றது பெருமையோடு.

33. வீறுகோளணி

குறிப்பால் உயர்ந்த பொருள் தோற்றும் வகையில் செய்யுள் அமைத்தலே இதன் இலக்கணம். இது இரண்டு வகைப்படும் அவை:

1. குறிப்பினால் விரிவான பொருள் பயத்தல்
2. குறிப்பினால் தாழ்ந்த பொருட்களை உணர்த்துதல்

34. கூட்டவணி

ஒரு பொருத்தமாக உள்ள பொருளை உண்டாக்குகின்ற கூட்டத்தைக் கூட்டவணி என்பர். அதாவது ஒரு தொடர்புடைய பொருளை மற்றொரு தொடர்புடைய பொருளோடு இணைப்பது.

35. முறையிற்படர்ச்சியணி

முறையிற்படர்ச்சியணி இரண்டு நிலையில் வரும். அவை

1. ஒரு பொருள் பல இடங்களுக்குச் சென்று அடைவது

(எ.கா) நஞ்சே! யாரால் உனக்கு இம்மாதிரி(இத்தகைய) குடியிருப்புகள்(இருப்பிடம்) அளிக்கப்பட்டன? முதலில் கடலின் நெஞ்சில், சிவனுடைய கழுத்தில், கெட்டவர்களின் நாவில்(சொற்களில்) இடம் கிடைக்கின்றது.

2. ஓரிடத்தில் பல பொருட்கள் முறையாகச் சென்றடைவது

(எ.கா) கௌஸ்துப மணி அணிந்தவர் மீது அசுரர்களின் செஞ்சங்கள் மையம் கொண்டிருந்தன. அவை காமதேவனால் அவர்களுடைய மனைவியரின் இதழ்கள் கோவை பழம் போன்று சிவந்திருந்தன.

36. அனுமானம்

அனுமானம் என்பது ஒரு காரணம் கொண்டு காரியத்தை உயர்த்துணர்தல். நிறுவ வேண்டிய பொருளையும் அதன் ஏதுவையும் அழகு தோன்ற கூறுவது இவ்வணி. இதில் உருவகம் உயர்வுநவிற்கி என்பன போன்ற அணிகள் கலந்து வரும். இது மூன்று நிலையில் வரும். ஒன்று வாக்கியத்தில் காரணம் இடையிடையில் வருவது, இரண்டாவது காரணம் தொடர்ச்சியாக வருவது, காரணம் தொடர்ச்சியற்று வருவது என்பதாகும்.

37. கருத்துடையணி

விசேஷ அர்த்தமுள்ள பொருளுக்கு அடைமொழியாக வருவதற்கு கருத்துடையணி என்று பெயர்.

(எ.கா) வில்வித்தையில் சிறந்தவர்கள் சுய மரியாதையோடும், மிகுந்த மதிப்புடனும், செல்வத்தோடும் இருக்கின்றார்கள். போரில் அவர்களின் தகுதியை நிறுவுகிறார்கள். தங்களுக்குள் மாறுபட்டதில்லை. எதற்கும் கவலைப்படுவதுமில்லை. அவர்களின் வாழ்வு துன்பத்தில் துவண்டுபோவதும், தங்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவே துணிவர்.

38. வஞ்சநவீர்சியணி

கருதிய பொருளைப் படைக்கும் போது தெளிவாக இல்லை என்றால் அப்பொழுது செயற்கையான பொருளைக் கொண்டு கூறுவது. அவ்வாறு கூறுவதனால் அப்படைப்புத் தெளிவு பெறுகின்றது. இது மூன்று வகைப்படும் அவை:

1. ஏதோ ஒன்று இரகசியமாக இருத்தல்
2. ஒரு மனிதன் விரும்புகின்ற இரகசியத்தை ஏதோ ஒரு வழியில் வெளிப்படுத்துதல்
3. அவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதற்கான உண்மை காரணத்தை வெளிப்படுத்துதல்

39. ஒழித்துக்காட்டு அணி

ஏதோ ஒன்றைக் கேட்டு அதற்கு இல்லை என்று கூறி அதனை மற்றொரு ஒப்புமை உடைய பொருளைக் கொண்டு விளக்குவது. இது நான்கு வகைப்படும். அவை,

1. கேள்வி கேட்பதற்கு முன் ஒழித்திக் காட்டுவது
2. கேள்வி கேட்பதற்கு முன் ஒழித்து வெளிப்படுத்துவது
3. கேள்வி கேட்காமல் ஒழித்துக் காட்டுவது
4. கேள்வி கேட்காமல் ஒழித்து வெளிப்படுத்துவது

40. காரணமாலையணி

காரணங்களைக் காரியங்களோடு இயைபுப்படுத்தித் தொடராகக் கூறும் அணி.

41. ஒன்றுக்கொன் உதவியணி

இருபொருள் ஒன்றுக் கொன்று உதவியாக இருப்பது.

(எ.கா) குளங்கள் அருவிக்கு அழகு சேர்கிறது; அருவி அன்னப் பறவைக்கு அழகு சேர்கிறது; இவை இரண்டும் ஒவ்வொன்றிக்கும் மேன்மேலும் அழகு சேர்கிறது.

42. இறையணி

ஒரு வினாவிற்கு விடையளிக்கும் விதத்தில் இவ்வணி அமைந்திருக்கும். வியப்பு இறையணி, மறைப்பு இறையணி என இரண்டு வகைப்படும்.

வியப்பு இறையணி: ஒரு வினாவிற்கு அவ்வினாவின் தொடரையே விடையாகக் கூறுவது, பல வினாக்களுக்கு ஒரு தொடராக விடையளித்தல்.

(எ.கா) ஐயா! வியாபாரியே சுருண்ட கூந்தல் புரண்டு அழகு செய்யும் முகத்துடன் என் மருமகள் இந்த வீட்டில் வளைவரும் வரை எங்கள் வீட்டில் யானைக்கோடோ புலித்தோலோ எப்படி இருக்கும். ஒரு வியாபாரி ஒரு வேட்டுவ முதயோனிடம் உன்னிடம் விற்பதற்கு யானை தந்தங்களும் புலித்தோல்களும் உள்ளனவா எனக் கேட்க அவ்வேட்டுவன் கூறும் விடை இது.

மறைப்பு இறை அணி: ஒரு வினாவிற்கு விடை சொல்லுங்கால் தன் மனதில் மற்றொரு கருத்தை மறைத்துக் கொண்டு வெளிப்படையாக ஒரு கருத்தைக் கூறுவது.

(எ.கா) கடினமானது லட்சியத்தின் வழியில் செல்வது. எது கடினமானது? விதி என்ற பாதையில் செல்வது. எது கஷ்டப்பட்டு பெறுவது? ஒருவர் பெறும் பாராட்டு. எது மகிழ்ச்சி? ஒரு நல்ல மனைவி கிடைப்பது. எது மகிழ்ச்சி அற்றது? துஷ்டவர்கள் இருப்பது.

43. நுட்பணி

பிறர் கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அதற்கு வெளிப்படையாக எதிர்மொழி கொடுக்காமல் மறைமுகமாகத் தன் குறிப்பினால் எதிர்மொழி கொடுப்பது.

(எ.கா) மலர்ந்த கண்ணான் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் விடன் குறித்த வேலையை அறியுமானத்தனாய் இருக்கின்றான். என அறிந்து குறிப்பறியும் சிறுமி பண்ணைத்(நாணம்) தாமரையினால் மூடினாள்.

44. மேன்மேல் உயர்ச்சி அணி

ஒரு பொருளைவிட மற்றொரு பொருளுக்கும் அதனைவிட அடுத்து வரும் மற்றொரு பொருளுக்கும் சிறப்புச் சேர்ப்பது மேன்மேல் உயர்ச்சி அணி ஆகும்.

(எ.கா) இராஜ்ஜியத்துடைய சாராம்சம் பூமி, பூமினுடைய சாராம்சம் நகரம்; நகரத்தினுடைய சாராம்சம் அரண்மனை; அரண்மனையினுடையது படுக்கை, அழகான பெண் இவைகள் எல்லாம் அன்பு கடவுளுடையது.

45. தொடர்பின்மையணி

இரண்டு பொருள்களுக்கு அறிமுகமாகின்ற காரிய காரணங்கள் விளக்க அவை வெவ்வேறு இடத்தில் தோன்றுவது தொடர்பின்மையணி. இது மூன்று நிலையில் வரும். அவை:

1. காரணம் காரியம் ஓரிடத்து இருப்பது.

2. ஓரிடத்தில் செய்யக்கூடியதை மற்றொரு இடத்தில் தோன்ற செய்தல். அதாவது காரணம் ஓரிடத்திலும் காரியம் மற்றொரு இடத்திலும் தோன்ற செய்வது.

3. ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கி அதற்கு எதிரிடையான மற்றொன்றைச் செய்தல்.

(எ.கா) ஒரு காயம்பட்டவருக்கு வலி இருப்பது என்று மக்கள் சொல்வது உண்மையற்றது; ஒரு புதியதாகத் திருமணமான பெண்ணின் முகத்தில் வெட்டுக்காயம் இருந்தால் அது துணை மனைவிகளுக்குத் தான் வலி.

46. எளிதின் முடியணி

ஸமாஹிதம் என்பதற்கு இசைந்து இணங்குதல் என்று பொருள். சொல்லவரக்கூடிய பொருளுக்கு இனங்க மற்றொரு பொருளை இணைத்துக் கூறுவது.

(எ.கா) எனக்கு உதவி செய்வதற்கு நான் யாருடைய காலில்தான் விழ வேண்டும். அவளுடைய பெருமை அழிப்பதற்கு இந்த மேகம் இடியுடன் வந்தது.

47. தகுதியணி

பொருத்தமான இரு பொருட்களைச் சேர்த்து வருணிப்பது.

(எ.கா) அன்பு கண்ணாளே, சிருஷ்யின் மாண்புகளை சோதிக்கும் இடம் இது. இந்த மன்னனும் ஈடிணையற்ற அழகுடையவர்க்கு மன்மதன் என்று சான்றளித்திருக்கிறான். நல்ல அதிஷ்டம் மூலம் பொருத்தம் அமையும் போது அவையிரண்டும் இணைந்து அன்பின் உலகளாவிய இறையாண்மையை நிறுவுகின்றன.

(எ.கா) அதிசயம், அதிசயம், சந்தோஷம், சந்தோஷம், பெரிய அதிசயம், இந்த சிறந்த அதிசயம்! சிருஷ்டி நல்ல அதிருஷ்டத்தின் மூலம், விம்ப மரத்தின் நாவற்பழம் போன்ற

கனியை, கலைப்பூர்வமாக ருசிக்கும் புத்திசாலியான காகங்களின் உலகத்தை அற்புதமாக உருவாக்குகிறான்.

48. தகுதியின்மையணி

பொருத்தமில்லாத சொற்களைச் சேர்த்துக் கூறுவது.

(எ.கா) நீண்ட கண்களையுடைய பெண்ணே, உன்னுடைய உடல் சிரீஷ மலரை விட மிகவும் மென்மையானதா?, இந்தக் காதல் தீ வைக்கோலில் பற்றிய தீ போல வலி நிறைந்ததா?

(எ.கா) ஒவ்வொரு போரின் போதும் அவன் கையில் பொருந்திருக்கும் நீண்ட வாளும், இருண்ட வரிகளைக் கொண்ட டமால் மரமும் ஒரு அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. இலையுதிர்கால சந்திரனைப் போன்று தூய வெண்மையான அவன் புகழ், மூவுலகிற்கும் ஓர் ஆபரணமாகச் ஜொலிக்கிறது.

(எ.கா) ஓ நீலத்தாமரையின் இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடைய பெண்ணே, நீயே இந்தப் பேரானந்தத்தைக் கொடுக்கிறாய். ஆனால் பிரிவையும் நீயே உண்டாக்கி என் உடலை மிகவும் வதைக்கிறாய்.

49. பெருமையணி

ஒன்றன் ஆதரத்தையோ ஆதேயத்தையோ பெரியதாகச் சொல்லவது பெருமை அணி. இது இரண்டு வகைப்படும். அவை,

1.பெரிய அடிப்படையை விட, அவ்வடிப்படையினைச் சார்ந்திருக்கும் பொருளைப் பெரியதாகக் கூறுதல்.

(எ.கா) இம்மூலகின் பரப்பு எவ்வளவு பிரம்மாண்டமானதாக இருந்தாலும், ஓ அரசனே! இங்கே குவிந்துகிடக்கும் உமது புகழுக்கு அவை ஒருபோதும் நிகராக முடியாது.

2. பெரியதாகிய சாந்திருக்கும் பொருளை விட அதன் அடிப்படையைப் பெரியதாகக் கூறுதல்.

(எ.கா) முனிவரின் வருகையில் தோன்றும் மகிழ்ச்சியால் கிருஷ்ணன் எதிரியின் உடல் வசதியாக இருந்துவந்தது, முழுப்பிரபஞ்சமும் இறுதிக்காலத்தில் இருந்த போது அவனது ஆன்மா சுயமாக வெளியேறியது.

50. விறல்கோளணி

பலம் தங்கிய சத்துருவினிடத்துத் தன் வலியைச் செலுத்த முடியாமையால் அவனைச் சேந்தவர்களிடத்தில் வன்மை செலுத்துவது விறல்கோளணி.

(எ.கா) ஓ! அழகான மனிதனே உன்னோடு இணைந்துவிட்டான். நீ முழுமையாக மன்மதனுடை அழகை அடைந்தது

51. மறைவணி

ஒரு பொருளுக்கும் மற்றொரு பொருளுக்கும் தெளிவில்லாமல் இருப்பதற்கு மறைவணி என்று பெயர்.

(எ.கா) கண்களின் ஓரம் துடிக்கின்றன. நளினத்தின் மிகுதியால் இனிப்பான வார்த்தைகளும், கோணலான எழுத்துக்களும், நடையும் மெதுவாக நகர்கின்றன. இயற்கையின் கருணையால் மிகவும் அழகான முகம் படைத்த இந்த மான் கண்ணுடையாளின் உடல் மிகவும் மென்மையானதாக இருக்கிறது.

(எ.கா) உன் தாக்குதலால், உன்னுடைய எதிரிகள் ஆதரவற்றவர்களாகவும், மனதில் பயம் நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்குகிறார்கள். எப்போதும் அவர்கள் பனிப்பாறைகளின் குகைகளில் வாழ்கின்றார்கள். தங்கள் உடலின் மயிர் சிலிர்ப்பிற்கும், நடுக்கத்திற்கும் காரணமான பயத்தை அவர்களில் ஒரு புத்திசாலியாலும் உணரமுடியவில்லை.

52. ஒற்றைமணி மாலையணி

சிறப்பான ஒரு பொருளை முன்வைத்து அதற்கு உயர்வு தரும் பொருளை அடுத்துக் கூறி தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது. இது இரண்டு வகைப்படும். அவை,

1. பின்பின்னாக வருவனவற்றிக்கும் காரணமாக முன்முன்னாக வருவது.

(யத்ர பூர்வம் பூர்வம் ப்ரதி பரம் விசேசணதயா ஸ்தாண்யதே)

(எ.கா) இந்த (நகர) வீடுகளில் வீற்றிருக்கும் சிறந்த பெண்களின் உடல் அழகால் பிரகாசிக்கிறது. அழகின் கிளர்ச்சியூட்டும் அந்த விளையாட்டுத்தங்களால் அப்பகுதி மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது. விளையாட்டுத்தனமான அந்தக் கிளர்ச்சியூட்டல்கள் எல்லாம் மன்மதனின் அம்புகள் ஆகும்.

2.முன்முன்னாக வருவனவற்றிற்கும் காரணமாகப் பின்பின்னாக வருவது.

(யத்ர பூர்வம் பூர்வம் ப்ரதி பரம் விசேசணதயா ஆபோக்யதே)

(எ.கா) அந்தத் தண்ணீர் இல்லையென்றால் இந்த நல்ல அழகான தாமரைகள் மலராது. அந்த தாமரை இல்லையென்றால் இந்தத் தேனீக்கள் அதன் மேல் வந்து தங்காது. அந்தத் தேனீக்கள் இல்லையென்றால் இந்த இனிப்பான ரீங்காரம் வராது. அந்த ரீங்காரம் இல்லையென்றால் இந்த மனம் மயங்காது.

53. ஞாபக அணி

ஒரு பொருளைக் கண்டதும் அதனோடு ஒப்புமையுடைய மற்றொரு பொருளை நினைப்பது.

(எ.கா) நடுங்குகின்ற கண்களிலிருந்து வழியும் நீர் வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து, பள்ளமான தொப்புள் துவாரத்தில் பெரும் அலையாக மோதும்போது, தேவலோகப் பெண்கள் காதல் விளையாட்டில் தங்கள் தொண்டையில் எழும் கு,ஹூ ஒலிகளின் ஓசை வடிவங்களை நினைவுகொள்வர்.

54. மயக்கவணி

ஒப்புமையினாலே ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளாக அறிதல். பிராந்தியாவது ஆகாததை அதுவென அறிதல்.

(எ.கா) அகன்ற கிண்ணத்தில் சந்திரனின் ஒளிவீச்சைப் பார்க்கும் பூனை, பாலையும், அதைக் கவர்வதையும் தவறவிடுகிறது. தொட்டியின் நுழைவாயிலில் உள்ள மரங்களின் வடிவங்களைப் பார்க்கும் யானை, தொட்டியில் உள்ள தாமரைத் தண்டுகளை தவறவிடுகிறது. களியாட்டத்தின் இறுதியில் தன் தவறுகளை உணரும் பெண் தன்

ஆடையிலும், அவர்களை அழைத்துச்செல்வதிலும் தவறிழைக்கிறாள். இவ்வாறு நிலவு தன் கண்கூசும் ஒளியால் முழு உலகையும் மயக்கி பைத்தியமாக்கியது.

55. எதிர்நிலையணி

இவ்வணியில் இரண்டு பொருள்களுக்கு இரண்டு வாக்கியங்களால் தனித்தனி உபமானத் தன்மையும் உபமேயத் தன்மையும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் முதல் வாக்கியத்தில் பொருள் உபமானம் இதற்கு எதிர்படவந்த இரண்டாவது வாக்கியத்தில் பொருள் உபமேயம் வரும்.

(எ.கா) ஓ மன்னா! அழகின் உறைவிடமாகவும், புகழின் உச்சமாகவும் விளங்கும் உன்னை படைத்த பின், அந்த படைக்கும் கடவுள் தாராளமும், பிறரை தாங்கும் மனமும் கொண்ட அகன்ற இந்த பூமியில், ஏன் நிலவைப் படைத்தான்? என்ன நோக்கத்திற்காக சூரியனைப் படைத்தான்? ஏன் ஆசைமிக்க இரத்தினங்களைப் படைத்தான்? எந்தக் குறிக்கோளும் இல்லாமல் ஏன் விண்ணைத்தொடும் இந்த மலைகளைப் படைத்தான்?

(எ.கா) ஓ அழகான ஒன்றே வா இங்கே, கொஞ்சம் செவிமடுத்து நான் சொல்வதைக் கேள். பழிச்சொல் (அவதூறு) பரவுகிறது. ஓ பலமில்லாத வீணாப்போன ஒன்றே இந்த மக்கள் உன் முகத்தை நிலவோடு ஒப்பீடு செய்கின்றார்கள்.

56. பொதுமையணி

ஒப்புமையால் இரண்டு பொருளுக்குச் சிறப்புத் தோன்றாமல் இருப்பது.

(எ.கா) நிலவு தன் கதிர்களை பொழிந்து பூமியை வெண்மையாக்கிய போது, வெள்ளைச்சந்தன பொடியினை உடலில் பூசி, முத்துக்களால் ஆன புதிய ஆபரணங்களை கழுத்தில் அணிந்து, வெள்ளைப் பூச்சால் முகம் மிளிர, தூய்மையான வெள்ளாடை அணிந்து, நிலவொலியிலிருந்து பிரித்தறிய முடியாதவாறு இருக்கிறீர் என்று தன் காதலனை குறை கூறுக்கிறார்கள் பெண்கள், அதே நிலவொளியால் தான் இரவில் காதலன் தன் காதலியின் வீட்டிற்கு பயமில்லாமலும் எளிதாகவும் வருகிறான்.

57. சிறப்பணி

மம்மடர் இவ்வணிக்கான விளக்கத்தைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அதற்கான வகைகளாக மூன்றினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

1. ஆதாரம் இன்றி அதேயம் இருப்பது சுட்டும் குறிப்புநிலையணி

(எ.கா) அவள் உன் இதயத்திலும், கண்களிலும், வார்த்தைகளிலும் வாழ்கிறாள்.

என்னைப் போன்ற பாவிகளுக்கு அங்கே ஏதாவது அறை இருக்கிறதா?

2. ஒரு பொருள் பல இடங்களில் இருப்பதாகக் கூறும் சிறப்பு நிலையணி

(எ.கா) படைக்கும் கடவுள், எப்போது உன்னை பிரகாசமான உருவத்தோடும்,

திகைப்பூட்டும் மகிழ்ச்சியோடும், குறைவில்லா கல்வியோடும் படைத்தானோ, அப்போதே

அவன் உண்மையான ஒரு புதிய காதல் கடவுளை, ஒரு புதிய சூரியனை, ஒரு புதிய

பிரகாசப்பதியை இந்தப் பூமியில் உருவாக்கினான்.

3. சிறு தொழில் தொடங்கி அரிய பொருள் தொழில் செய்யும் சிறப்பு நிலையணி.

58. தத்குணாலங்காரம்(அ) பிறிதின் குணம் பெறலணி

தன்னிடத்தில் இருக்கும் குணத்தைவிட்டு மற்றோர் பொருளின் குணத்தைக் கொள்ளுதல் பிறிதின் குணம் பெறலணி ஆகும்.

(எ.கா) சூரியக் குதிரைகளின் நிறத்தை, சூரியனின்தேரோட்டியான அருணன் பரந்து

விரிந்த தன் பலத்தின் மூலம் மாற்றியமைத்தான். ஆனால், மூங்கில் குருத்துகள் போன்ற

பச்சை விளையாட்டின் மூலம் அவை மீண்டும் தன் சுய நிறத்திற்கே திரும்பின.

59. பிறிதின் குணம் பெறாமையணி

தன்னிடத்தில் இருக்கும் குணத்தைவிட்டு மற்றோர் பொருளின் குணத்தைக் கொள்ளாமல் இருப்பது.

(எ.கா) நீ உன்னளவில் தூய்மையான வெண்மை நிறத்தவளாக இருந்தாலும், உன் காதல்

வயப்படுத்தலின் மூலம் என் இதயத்தை சிவப்பாக மாற்றியிருக்கிறாய். அது

புனிதமானாலும், காதலால் என் இதயம் முழுவதும் சிவந்துகிடக்கையில், காதலை உருவாக்கிய நீயோ சிவக்கவில்லையே.

60. மற்றதற்காக்கணி

ஒருவன் ஒரு செயலுக்குக் கருவியாகக் கொன்ற ஒன்றனையே மற்றவன் அதற்கு மறுதலைபட்ட செயலுக்குக் கருவியாகக் கொள்ளுதல்.

(எ.கா) பெண்களே தங்கள் பார்வையின் மூலம் காதல்-கடவுளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கின்றனர் என்று நாம் புகழ்கிறோம். அதனால் அவர்களே சிவனுடைய பார்வைக்கு சாம்பலாகி, பிந்தைய கடவுள்களில் உயர்ந்தவரானார்கள்.

61. சேர்வையணி

மாறுபாடில்லாத பல பொருட்களின் கூட்டத்தையோ ஒரு சொல்லையோ காரியம் நிகழ உதவும் பல காரணங்களின் கூட்டத்தையோ அழகுறச் சொல்லும் அணி. இது மூன்று வகைப்படும். அவை, சொல் கூட்டவணி, பொருள் கூட்டவணி, சொற்பொருள் கூட்டவணி.

(எ.கா) அவளுடைய தோற்றப் பொலிவைப் பற்றி, இனிமையான ஒட்டியாண ஓசையை மற்றொரு பெண் எழுப்புகிறாள், தன் கண்கள் துடிதுடிக்க. அவளுடைய அழகின் செழுமையாலும் அது உண்டாக்கும் கிளர்ச்சியாலும் கருந்தேனீ அவளை வட்டமிடுகிறது. அப்போது, அவள் இதழின் இனிப்பான வாசனை அவைகளை ஈர்த்தது.

62. கலப்பு அணி

ஒரே செய்யுளில் வெவ்வேறு சொற்களில் சொல்லணியும் பொருளணியும் விளங்கினால் சேர்வையணி என்றும் ஒரே சொல்லில் அவை விளங்கினால் கலவையணி என்றும் மம்மடர் விளக்குகிறார். இது மூன்று வகைப்படும். அவை, உறுப்பு உறுப்பிக்கலவையணி, ஐயக் கலவையணி, ஒரு தொடர் பொருட் கலவையணி என்பனவாகும்.

(எ.கா) அவளுடைய தோற்றப் பொலிவைப் பற்றி, இனிமையான ஒட்டியாண ஓசையை மற்றொரு பெண் எழுப்புகிறாள், தன் கண்கள் துடிதுடிக்க. அவளுடைய அழகின் செழுமையாலும் அது உண்டாக்கும் கிளர்ச்சியாலும் கருந்தேனீ அவளை வட்டமிடுகிறது. அப்போது, அவள் இதழின் இனிப்பான வாசனை அவைகளை ஈர்த்தது.